

Trọng Sinh Vị Lai Chi Được Thảo Sư

Contents

Trọng Sinh Vị Lai Chi Được Thảo Sư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19	39
20. Chương 20	41
21. Chương 21	44
22. Chương 22	47
23. Chương 23	49

Trọng Sinh Vị Lai Chi Được Thảo Sư

Giới thiệu

Thể loại: 1×1, sủng văn. Nội dung: Trùng sinhNhân vật chính: Kỳ Bạch Việt Kha phụ: Vương LạcKhi vừa tỉnh dậy K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-vi-lai-chi-duoc-thao-su>

1. Chương 1

Thời điểm Kỳ Bạch khôi phục ý thức chỉ cảm thấy cả người đau nhức, hơi động ngón tay một chút liền cảm giác được thân thể truyền đến xúc cảm. Hắn mở to mắt, chỉ thấy được trên nền trời đen kịt có điểm một vài chấm nhỏ màu bạc.

“Ừ, khụ khụ!”

Hắn khó khăn khỏi động nửa người trên, cảm thấy yết hầu như là bị lửa đốt vậy, khát khô cả cổ. Thở một hơi, hắn lúc này mới có tâm tư đánh giá chung quanh. Khi nhìn đến cảnh tượng bốn phía là lúc, suy nghĩ của hắn ngừng lại, lập tức khủng hoảng.

Nơi đây là đâu?

Chung quanh là công trình kiến trúc bị tàn phá nặng nề, phía dưới công trình còn đắp lều, lúc này xem ra thời gian đã không còn sớm, trong lều lấp đầy người nằm la liệt, ngủ hỗn độn. Khi ánh mắt chuyển tới một chỗ, Kỳ Bạch thân là đồng tử lập tức đỏ mặt. Ở nơi đó, hai bóng thân thể trắng đang dây dưa, tiếng thở dốc nóng bỏng vang bên tai mọi người.

Kỳ Bạch hết ngại ngùng, liền nghi hoặc. Hai người dây dưa cùng một chỗ kia ở trước mắt bao người làm loại chuyện này, thế nhưng những người khác lại là biểu tình đã quen rồi, nhiều người vẫn kiên trì ngủ, thậm chí Kỳ Bạch còn phát hiện có vài người càng là mắt lộ ánh dâm nhìn về phía chỗ đó.

Kỳ Bạch giãy dụa từ mặt đất đứng dậy, mới vừa động, toàn thân lại phát đau kháng nghị. Vừa rồi Kỳ Bạch là nằm ở giữa đường, hơn nữa không chỉ mình hắn, còn có những người khác cũng cùng nằm trên mặt đất giống hắn, không ngừng phát ra tiếng ngáy ngủ.

Mình đến tột cùng là ở chỗ nào đây?

Kỳ Bạch có chút khủng hoảng, nơi này tuyệt đối không phải là nơi hắn vốn ở.

Ngăn chặn tâm tình khủng hoảng, Kỳ Bạch chậm rãi đi về một hướng, hắn muốn xem xét một chút hắn đến tột cùng là ở đâu.

Một đường đi tới, bên tai không ngừng vang lên tiếng thở dốc nóng bỏng, thậm chí Kỳ Bạch còn thấy mấy người đè một nữ nhân làm loại chuyện này, thậm chí nam nhân cùng nam nhân cũng tùy ý có thể thấy được.

Áp lực, trầm thấp, tuyệt vọng, hắc ám, dọa lạc.

Kỳ Bạch cảm thấy dưới bầu không khí tại đây, hắn ngay cả hít thở cũng có chút suyễn.

“Thạch Đầu, Thạch Đầu!”

Đột nhiên, một giọng gọi nhỏ khiến Kỳ Bạch chú ý. Theo tiếng nhìn lại, trong bóng đêm, lều phía dưới, hắn thấy một thân ảnh nhỏ gầy đang khoả tay múa chân cái gì đó với hắn, đại ý là gọi hắn qua.

Kỳ Bạch nhìn nhìn trái phải, rốt cuộc xác định người kia là đang gọi mình. Kỳ Bạch kéo thân thể đi vào lều, vào bên trong hắn mới phát hiện, người trong lều có thể nói là lớp này chồng lớp kia, người này đè người nọ, còn mang theo một cỗ dị vị nặng nề, thật không dễ ngửi.

Dưới tình huống này, thế mà còn có thể ngủ được!

Kỳ Bạch có chút bội phục, hắn đi đến chỗ người kia, phát hiện đó là một thiếu niên gầy yếu. Thiếu niên ngồi dưới đất, trên đó phủ vải bố rách nát, trên người cũng mặc đồ rách tả tơi, lộ ra xương sườn cao cao nhếch lên.

“Thạch Đầu, anh hôm nay đi đâu? Buổi chiều nhóm người Cao Viễn kia tới tìm anh, anh có gặp bọn họ không? Bọn họ có làm gì anh không?” Thiếu niên kéo Kỳ Bạch qua để hắn ngồi bên người mình, nhỏ giọng thăm thò.

Cao Viễn?

Kỳ Bạch Trầm mặc, hiện nay hắn cái gì cũng không rõ ràng, chỉ có thể trầm mặc.

Thiếu niên giống như sớm đã quen Kỳ Bạch trầm mặc, cũng không để ý, tiếp tục nói, “Anh nói xem, vì sao bọn Cao Viễn nhìn anh không vừa mắt a, có phải anh lúc nào đó chọc tới họ hay không?”

Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai giờ?

Trong bóng đêm, Kỳ Bạch âm thầm nói.

Đột nhiên, thiếu niên cầm một thứ lạnh băng nhét vào trong tay Kỳ Bạch, “Anh hôm nay chắc còn chưa ăn ha, hôm nay em đào ra một Ngọc thạch, được hai bánh bột ngô, giữ cho anh một cái!” Thiếu niên đến gần bên tai Kỳ Bạch thấp giọng nói, còn cảnh giác nhìn bốn phía xem có người chú ý hay không.

Kỳ Bạch trầm mặc, sờ sờ cái bánh thiếu niên nói, trong lòng dâng lên một cỗ ảm áp. Được thiếu niên nhắc nhở, hắn mới cảm thấy bụng đói kêu vang, cũng bất chấp là cái gì, cầm lên cắn một ngụm.

“Phụt!”

Vừa ăn một ngụm, Kỳ Bạch sém chút phun hết thứ trong miệng ra.

Đây là cái gì, sao lại khó ăn như vậy?

Kỳ Bạch miễn cưỡng nuốt đồ ăn vào, lúc trôi qua yết hầu hắn thấy thô ráp như xộp vậy, mùi vị thứ đó, có chút đắng.

Chỉ ăn một ngụm, Kỳ Bạch đã hết muốn ăn.

“Rột!”

Tiếng đột nhiên vang lên khiến Kỳ Bạch kinh ngạc, lập tức mới ý thức được tiếng này là thiếu niên bên cạnh phát ra.

“Cậu...” Kỳ Bạch có chút chần chờ hỏi.

Thiếu niên sờ sờ bụng mình, thấp giọng nói, “Em hôm nay thật sự ăn no!”

Kỳ Bạch thở dài một tiếng, cầm bánh trong tay đưa cho thiếu niên, “Anh hôm nay thật sự không có khẩu vị, cậu có thể ăn giúp anh không?”

Thiếu niên nghe vậy liên tục xua tay, “Anh ăn đi, em hôm nay thật sự ăn no rồi, anh phải tin em!” Nói rồi còn vỗ vỗ bụng của mình chứng minh mình xác thực đã ăn no. Chỉ là bụng cậu thật sự không phối hợp, lời vừa nói ra, lại một tiếng bụng kêu.

Trầm mặc...

“Nếu cậu không ăn, anh liền ném nó đi!” Kỳ Bạch làm bộ muốn ném bánh trên tay đi.

“Đừng a!” Thiếu niên vội vàng đoạt lấy bánh, nhét vào miệng hai ngụm liền ăn sạch, một bộ sợ hắn ném mất.

Ăn xong, thiếu niên thỏa mãn ợ một cái, sau đó kéo Kỳ Bạch nằm xuống, “Chúng ta vẫn nên mau ngủ đi, không thì ngày mai không có tinh thần!”

Nằm xuống rồi vị trí này càng thêm rõ rệt, không ngừng cuồn cuộn tiến vào trong mũi Kỳ Bạch, khiến hắn có chút khó chịu, Kỳ Bạch chậm rãi thiếp đi giữa mùi khó ngửi này.

Buổi sáng tỉnh lại, Kỳ Bạch vẫn có chút hoảng hốt, mãi đến khi đau nhức thân thể truyền mới khiến hắn tỉnh táo lại, nói cho hắn hết thấy đêm qua không phải mộng, đều là chân thật.

Nơi này thật sự là rất nhiều người, Kỳ Bạch cả đêm chỉ có thể nghiêng người, tỉnh lại cảm thấy thân thể sắp không phải của mình. Bất quá đây cũng là sự thật, thân thể này đích xác không phải của hắn.

Kỳ Bạch đã sớm nhận ra điểm này, thân thể mình tuyệt đối không có nhỏ gầy, gầy yếu như vậy, đi vài bước thở gấp vài bước, gần như có thể so với Lâm muội muội.

Kỳ Bạch là con Kỳ gia ở thủ đô, Kỳ gia tại thủ đô có thể nói là nắm trong hơn phân nửa mạch máu kinh tế thủ đô, không thiếu nhất chính là tiền. Mà làm con cháu Kỳ gia, Kỳ Bạch bản thân là hạnh phúc vô cùng khoái hoạt vô ưu tư. Thế nhưng, hắn lại chỉ là một con riêng, thân phận tại Kỳ gia có thể nói là rất đáng xấu hổ, ngày hạnh phúc còn cách hắn xa lắm.

Kỳ Bạch lớn lên ở cô nhi viện, lớn đến mười một tuổi, đột nhiên có một nam nhân tìm đến hắn, nói hắn là con ông ta. Kỳ Bạch không phải người thanh cao gì, để sống tốt hơn, hắn liền đi cùng người gọi là cha này. Sau này hắn mới biết được, cha đến tìm hắn, chẳng qua là vì vợ của cha hắn vẫn không có con, lúc này mới nhớ tới còn có hắn.

Sinh hoạt tại Kỳ gia, trừ không được ai thích ra, tất cả ăn, mặc, ở, đi lại, Kỳ Bạch tuyệt đối không thiếu. Hẳn là người dễ hài lòng, tuy rằng bọn họ không cho hẳn tình cảm, thế nhưng hẳn đã rất thỏa mãn.

Làm con nối dõi duy nhất của Kỳ gia, Kỳ Bạch sau khi trưởng thành liền đến tập đoàn Kỳ gia làm việc, như thế qua năm năm, trong thời gian này, hẳn không tốt không xấu, tuân thủ quy củ, để người ta không tìm ra nổi một chút sai. Thế nhưng người quản lý Kỳ gia lại không vừa ý, cho rằng hẳn mất linh tính.

Ngày như vậy Kỳ Bạch từng cho là sẽ qua một đời, nhưng là chờ hẳn tỉnh lại thì đến nơi này.

Nơi này là nơi nào Kỳ Bạch không biết, thế nhưng ngoại trừ một tia lo sợ không yên, hẳn ngược lại không có cảm xúc dư thừa gì. Cuộc sống đối với hẳn mà nói, chỉ cần có ăn có uống, có nơi ngủ là đã thỏa mãn.

Chỉ là, Kỳ Bạch không hề ngờ, địa phương này, so với hẳn tưởng tượng còn tàn khốc khó sinh tồn hơn vạn lần. Chỉ sống đơn giản, cũng là một loại hy vọng xa vời.

2. Chương 2

Thời gian ước chừng bốn năm giờ sáng, sắc trời vẫn có chút đen, phía chân trời lóe ra một điểm trắng. Thiếu niên đêm qua cùng hẳn nói chuyện còn đang ngủ, Kỳ Bạch cuối cùng ngủ không được, đơn giản đứng lên, quyết định đi ra ngoài một chút, hẳn muốn nhìn xem nơi này rốt cuộc là chốn nào.

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, Kỳ Bạch thật cẩn thận vòng qua đám người nằm la liệt trên mặt đất, chậm rãi đi tới phía trước. Hẳn phải đi chậm, bởi vì hẳn phát hiện xương sườn ngày hôm qua chỉ có chút âm ỉ đau thì nay cảm giác đau đớn càng thêm mãnh liệt.

Kỳ Bạch thầm kêu không tốt, nơi này xem ra không có bác sĩ, nếu thương thế hẳn thật sự nặng thêm, Kỳ Bạch thật sự chỉ còn biết kêu trời. Hiện tại hẳn cũng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, hi vọng nó có thể khỏi hẳn.

Kỳ Bạch cũng không biết bản thân mình rốt cuộc chạy đến đâu, thế nhưng hẳn cảm giác có một phương hướng, chỗ đó mùi tốt hơn chút, mang theo hương cỏ xanh, sương sớm.

Rẽ ngang queo dọc một hồi, tầm mắt hẹp nguyên bản thành rộng mở sáng sủa. Lúc này sắc trời đã có chút sáng, nơi này là một mảnh sườn dốc, cỏ xanh mọc chỉ bằng ngón tay, thoạt nhìn khiến tâm tình rất tốt. Sườn dốc bị lưới sắt bao bọc, bên ngoài lưới sắt là cây cối rậm rạp, bên trong hình như cất giấu quái thú giết người gì đó.

Đỡ xương sườn có chút phát đau, Kỳ Bạch chậm rãi trèo lên sườn dốc. Hít dài một hơi, Kỳ Bạch cảm thấy vui vẻ, khí thải trong thân thể như toàn bộ được bài tiết ra ngoài trong cảnh sắc tại đây, thân thể vô cùng thoải mái, nguyên bản tâm tình có chút áp lực bởi vì đến địa phương xa lạ lập tức thả lỏng vài phần.

Tại nơi trước đó, tràn ngập khí thải, nào có không khí trong lành như vậy?

Cỏ xanh dưới tay mang theo sương sớm, Kỳ Bạch phát hiện, bên trong màu lục của cỏ tại đây còn lẫn thêm một loại cỏ lùn dài chưa đến một khớp ngón tay, cỏ lùn kia cũng màu lục, thế nhưng màu lục này lại có một loại cảm giác trong suốt. Loại cỏ lùn này sinh trưởng ở gốc cỏ xanh, bởi vì rất nhỏ, căn bản khó có thể phát hiện, nhưng không biết vì sao, Kỳ Bạch liếc mắt liền chú ý tới nó.

Kỳ Bạch không biết, một vầng sáng nhàn nhạt màu lục xuất hiện bên trên hai mắt hẳn, dưới trạng thái này, hai tay của hẳn đột nhiên cử động. Tại đầu ngón trỏ, đột nhiên xuất hiện vầng sáng nhũ màu trắng như là ánh đom đóm.

Ngắt lá cỏ lùn, lại nhỏ gốc cỏ xanh.

Kỳ Bạch nhắm mắt lại, đồng thời, trên lá cỏ lùn cùng gốc cỏ xanh hai thứ này cũng hiện lên một vầng sáng nhũ màu trắng, chỉ là vầng sáng này so với đầu ngón tay hẳn yếu hơn nhiều.

Chậm rãi, thứ bị vàng sáng bọc lấy từ từ hòa tan, giống như là vật thể bị nung cực nóng tiêu hủy đi vậy. Lá cỏ lùn chậm rãi chuyển hóa thành giọt nước màu lục, mà gốc cỏ xanh lại biến thành giọt nước màu nâu. Thế nhưng, không có khác biệt, màu của hai giọt nước này đều vô cùng chói sáng, cho người ta có một loại cảm giác không hề có bất cứ tạp chất nào.

Kỳ Bạch mở mắt, giờ phút này trong mắt hắn đã xuất hiện một mội, thế nhưng động tác nhưng chưa ngừng lại. Trong hai bàn tay hắn, đột nhiên phát ra một quang sáng nhũ màu trắng, hoàn toàn bao phủ hai giọt chất lỏng trong đó.

Xuyên qua quang sáng, có thể nhìn thấy hai giọt chất lỏng màu sắc hoàn toàn không giống nhau đang chậm rãi bắt đầu dung hợp, thế nhưng tốc độ lại cực kỳ thông thả, có thể thấy muốn dung hợp chúng vô cùng khó khăn. Trên trán Kỳ Bạch bắt đầu chảy ra mồ hôi tinh mịn, hắn cảm giác sức lực cả người mình như là bị rút đi, chỉ dựa vào ý chí mà kiên trì.

Chậm rãi, hai giọt chất lỏng rốt cuộc bắt đầu dung hợp.

Cuối cùng, cảm nhận được hai chất lỏng hoàn toàn hòa lẫn vào nhau, Kỳ Bạch rốt cuộc nhện không được ngã xuống trên cỏ, từng ngệm từng ngệm thở phì phò. Mà phía trước hắn, một giọt chất lỏng màu lục ở giữa có giọt màu nâu lơ lửng trong không trung. Không sai, hai giọt chất lỏng này như không bị trọng lực ảnh hưởng, cứ lơ lửng như vậy.

Nhìn giọt chất lỏng, ánh mắt Kỳ Bạch chậm rãi thay đổi. Giọt chất lỏng này xuất hiện, hắn tất nhiên biết, thế nhưng, hắn lại hoàn toàn không rõ xuất hiện thế nào. Cỏ xanh bên người hắn chỉ là cỏ bình thường tùy ý có thể thấy được, thế nhưng trong điều kiện nhất định, gốc nó sẽ mọc ra một loại lục thảo, chỉ cần đem lá lục thảo này dung hợp cùng gốc cỏ xanh, sẽ sinh ra một loại dược vật có năng lực chữa trị.

Thứ này Kỳ Bạch trước kia không thể nào biết, thế nhưng liền tại vừa rồi khi hắn thấy hai loại cỏ kia, trong đầu lại tự động hiện ra nội dung như vậy. Hơn nữa, hai loại vật phẩm này dung hợp, còn cần hắn tự thân ra sức. Đạo quang ảnh nhũ màu trắng kia rốt cuộc là cái gì, Kỳ Bạch không biết, chỉ là sau khi lấy hai loại cỏ, động tác hắn tự nhiên làm thành vậy.

Trong thân thể trào cảm giác ra ảm áp, sau đó truyền đến tay, dùng sức, hai loại cỏ hoàn thành giao hòa rất tốt, cuối cùng thành giọt chất lỏng này. Mà đồng thời, Kỳ Bạch cũng cảm thấy thân thể suy yếu, cỗ sức lực kỳ quái kia vì vậy mà hoàn toàn tiêu hao.

Đây rốt cuộc là sao?

Lúc này trong lòng Kỳ Bạch hoàn toàn kinh ngạc không có đầu mối, nhìn chất lỏng bay bay trong không trung, hắn thần nhiên nghĩ: Có năng lực chữa trị sao?

Sờ sờ xương sườn ần ần phát đau của mình xử, Kỳ Bạch gơ tay gọi chất lỏng kia lại đây. Hắn cảm giác được, giọt chất lỏng này hoàn toàn nằm trong khống chế của hắn.

Chất lỏng chậm rì rì trôi qua, sau đó rơi xuống chỗ xương sườn bị thương của Kỳ Bạch. Chỗ đó đã xanh đen lại, nhưng khi chất lỏng rơi xuống, một cảm giác âm ảm ngứa ngứa từ xương sườn lan đến tứ chi. Không chỉ là xương sườn, Kỳ Bạch cảm giác được thương thế khác trên người mình cũng tại chậm rãi khép miệng, bất quá tốc độ cực kỳ thông thả, gần như không có cảm giác, chỉ là không biết hắn vì sao có thể cảm giác được.

Bất quá nhanh nhất vẫn là chỗ xương sườn, màu xanh đen lấy mất thường có thể thấy được tốc độ biến mất, cảm giác đau đớn cũng nhanh chóng giảm bớt vài phần.

Biết giọt chất lỏng kia hoàn toàn thấm vào da thịt, Kỳ Bạch Mẫn cảm thấy khí lực của mình khôi phục vài phần, tuy rằng không thể so với lúc ban đầu, thế nhưng tốt hơn nhiều so với trạng thái nhũ như sợi mì nấu chín không đứng dậy nổi vừa rồi.

Chỉ cần làm lại vài lần, thương thế trên người mình không phải hoàn toàn lành rồi sao!

Kỳ Bạch có chút cao hứng, tuy rằng không biết năng lực kỳ quái này là sao, thế nhưng ít nhất, có năng lực này, đối với hắn trăm lợi không hại, ít nhất hiện tại hắn còn chưa phát hiện cái gì hại.

Bất quá khiến hần tiếc nuối là, năng lực này cần tiêu hao sức lực trong cơ thể kỳ quái của hần, mà vừa rồi dung hợp hai loại cỗ, sớm tiêu hao không còn sức lực kia, hần căn bản không thể tiến hành dung hợp lần thứ hai.

Không biết sức lực này có thể khôi phục hay không? Kỳ Bạch âm thầm nói.

Lần này đi có thể thu hoạch nhiều như vậy khiến Kỳ Bạch kinh hỉ rất lớn, nhìn thái dương xa xa chậm rãi nhô lên, hần đứng lên theo đường cũ quay trở lại.

3. Chương 3

Lúc Kỳ Bạch trở về thiếu niên đã tỉnh, lúc này hần mới nhìn rõ bộ dáng thiếu niên như thế nào. Thiếu niên vóc dáng không cao, đại khái khoảng hơn 1m6, trên người không có mấy lượng thịt, thoát nhìn nhỏ nhỏ. Mặt cậu thấy không rõ lắm, phủ đầy vết bẩn, hai má đã lõm xuống, bất quá đồ mặc trên người càng tả tơi rách nát hơn, chính yếu là, trên đó còn phủ đầy vết bẩn màu đen.

Nhìn vậy, Kỳ Bạch không khỏi nghĩ tới thân thể này của mình, hần là cũng bản chẳng khác gì thiếu niên! Nghĩ vậy, Kỳ Bạch cảm thấy cả người đều ngứa ngáy. Hần nhìn nhìn đôi tay của mình, ban đầu không chú ý, hiện tại mới phát hiện bên trong kẽ móng tay còn mang theo vết bẩn màu đen.

Trời ơi không thể nghĩ nữa!

“Thạch Đầu, anh đi đâu vậy?” Thiếu niên thấy Kỳ Bạch, lập tức lại đón.

Kỳ Bạch lắc đầu, nói, “Không đâu cả, chỉ là tùy tiện đi một chút!”

Thiếu niên gật gật đầu, nói, “Nếu anh về rồi, thì chúng ta đi mau!”

Đi? Đi đâu cơ?

Kỳ Bạch không biết họ phải đi đâu, thế nhưng vẫn thuận theo thiếu niên.

Cần nhắc, Kỳ Bạch mở miệng nói, “Á, đúng rồi! Ngày hôm qua tỉnh lại anh cảm thấy đầu óc của mình có chút không rõ ràng! Cậu là ai a? Nơi này là nơi nào? Anh là ai a?” Không biết thiếu niên có tin không, thế nhưng nghĩ nghĩ, Kỳ Bạch vẫn hỏi ra nghi vấn của mình.

Hần hiện tại không hiểu biết tí gì về nơi này, thế nhưng chỉ bằng hoàn cảnh xung quanh, hần cũng biết địa phương này không phải an toàn gì. Hần bây giờ, trước hết phải biết rõ ràng tình huống xung quanh, nếu không thì xảy ra chuyện gì, khi đó hần muốn khóc cũng không kịp. Chỉ qua tiếp xúc cùng thiếu niên một phen, hần đã có bước đầu nhận thức đối với người này.

Thiếu niên có ánh mắt trong sáng, vừa thấy liền biết không phải người có tâm cơ.

Cước bộ thiếu niên đột nhiên ngừng lại, quay đầu kinh ngạc nhìn Kỳ Bạch, đối diện với ánh mắt xa lạ của hần, cậu mới xem như tin lời Kỳ Bạch nói.

“Tại sao lại như vậy?” Thiếu niên bộ dáng như gặp đả kích, chỉ ngược vào mình vội vàng hỏi, “Em là Vương Lạc, anh cũng không nhớ sao?”

Kỳ Bạch thành thực lắc đầu, nói, “Không nhớ!”

Vương Lạc có chút thất vọng, thế nhưng ngay sau đó lấy lại tinh thần, nói, “Chiều nay chúng ta đi tìm ông Mạc xem xem, anh bây giờ còn có chỗ nào không thoải mái không?” Nhìn dấu vết xanh tím trên người Kỳ Bạch, cậu không khỏi nhíu mày, tức giận nói:

“Ngày hôm qua Cao Viễn chắc chắn là tìm anh gây sự!”

Ông Mạc? Cao Viễn?

Kỳ Bạch suy đoán, ông Mạc này hẳn là bác sĩ các loại, hẳn còn tưởng rằng nơi này không thể nào có bác sĩ nữa! Mà Cao Viễn kia, chắc chắn có thù oán với thân thể này, về sau gặp, nhất định phải tránh!

Kỳ Bạch nhất thời hạ quyết tâm.

Vương Lạc tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nói, “Được rồi, nếu anh đã quên, em sẽ nhắc lại cho anh!”

“Anh tên Thạch Đầu, còn em tên Vương Lạc! Hai chúng ta lớn lên cùng nhau, mà địa phương này, là khu Tam!”

Khu Tam?

“Chẳng lẽ còn có khu Nhất khu Nhị?” Kỳ Bạch hỏi.

Vương Lạc gật đầu, trong mắt phát ra tia sáng âm mộ, “Khu Nhất khu Nhị tốt hơn nhiều so với khu Tam chúng ta, chỗ đó đường sá rộng lớn sáng sủa, phòng ốc cũng rất sạch sẽ! Có thể nói là nơi mà người trong khu Tam chúng ta hướng tới, a, Thạch Đầu, chỉ cần chúng ta cố gắng một chút! Tìm được năm mươi viên Ngọc thạch, chúng ta sẽ có thể tiến vào khu Nhị!”

Kỳ Bạch nghiêng đầu, Ngọc thạch? Là Ngọc thạch mà hẳn nghĩ kia sao?

Hai người quẹo trái quẹo phải, cuối cùng đi tới một tường vây. Nói là tường vây, lại ước chừng cao hơn mười mét, gần như bao bọc toàn bộ khu Tam.

Ngục giam!

Vừa thấy tường vây, Kỳ Bạch trong đầu liền hiện ra từ ấy.

Phía dưới tường vây có một cái cửa nhỏ, lúc này đang có người trật tự xếp hàng, bên cạnh còn có người mặc đồng phục màu lam, trong tay cầm gậy gỗ đứng canh giữ ở một bên, Vương Lạc vội vàng kéo Kỳ Bạch đứng ra sau.

Ánh mắt Kỳ Bạch quét nhìn người xếp hàng phía trước, những người này giống bọn hắn, ăn mặc rách rưới, sắc mặt cũng vàng như nến, rõ ràng không đủ dinh dưỡng. Trên mặt bọn họ, Kỳ Bạch không có nhìn thấy bất cứ sức sống nào, chỉ có tê liệt.

Dọc theo đường đi tại đây, đã là ban ngày, nhưng ở trong này, lại vẫn có đại bộ phận người vẫn còn đang trong mộng đẹp. Nét mặt bọn họ không có bất cứ hy vọng gì đối với sinh mệnh, chỉ có chết lặng, Kỳ Bạch nhìn mà lòng kinh ngạc. Ở trong đây, hẳn phát hiện có sức sống nhất lại chính là người phía trước hắn này.

Chỉ chốc lát sau, đội ngũ đã tiến đến chỗ bọn họ, trước cửa nhỏ có người cấp cho mỗi người họ một chiếc xẻng để họ đi qua.

Đi vào cửa nhỏ, tầm mắt nhất thời rộng mở sáng láng.

Đây là một mảnh đất cực kỳ rộng lớn, có chút cùng loại với khu vực mở khai thác, khắp nơi là đá tảng lẫn lóc. Mà sự thật cũng báo cho Kỳ Bạch biết, nơi này đích thực chính là khu vực mở khai thác.

Cùng người đằng trước tiến lên, ước chừng ở nơi cách một trăm mét, có một tiểu động chỉ đủ cho một người thông qua. Kỳ Bạch đi vào, mới phát hiện trong đó còn khủng hơn, là một địa phương cực kỳ rộng lớn, có thể chứa được cả vạn người. Ở bên trong, lại có năm cái huyệt động.

Ở đó, Kỳ Bạch lại thấy được người mặc đồng phục màu lam.

“Vẫn là quy củ cũ, một khối Ngọc thạch, một miếng bánh! Nếu có dư, các người cũng có thể tự mình lưu trữ!” Một nam nhân mở miệng quát.

Kỳ Bạch cùng Vương Lạc lựa chọn cái động thứ ba từ bên trái đi vào.

Hai bên huyệt động đều khảm nạm một loại đá màu lam, phát ra ánh sáng màu trắng, chiếu cho nơi này thực sáng sủa, không xảy ra chuyện nhìn không thấy đường.

Đi về phía trước, lại thêm vài cái huyệt động, Vương Lạc không thèm nhìn liền lựa chọn một con đường hướng vào bên trong. Lặp lại như thế, qua khoảng mười phút, Kỳ Bạch rốt cuộc thấy đích đến.

4. Chương 4

Kỳ gia buôn bán Ngọc thạch, tại Myanmar còn có một quặng Ngọc thạch, là người nổi nghiệp Kỳ gia, Kỳ Bạch đã thấy qua quặng ngọc là thế nào. Mà hiện tại nơi bọn họ đang ở, chính là một hầm Ngọc thạch, nhưng lại bỏ đi.

Được Vương Lạc giới thiệu, Kỳ Bạch biết, chuyện bọn họ cần làm, chính là kiếm nhặt ngọc trong cái hầm bỏ đi này. Thế nhưng, muốn kiếm nhặt tại một hầm vật liệu toàn đá không có Ngọc thạch, độ khó có thể tưởng tượng được.

Vương Lạc đi vào trong động, đi đến một chỗ bị đá dè, bắt đầu lật đá sang bên cạnh, vừa lật vừa nói, “Thạch Đầu, em nói cho anh, ngày hôm qua em chính là tại đây đào được Ngọc thạch. Sau đó, em lại lén dùng đá chặn nơi này lại, như vậy sẽ không ai biết nơi này có Ngọc thạch!” Cậu lộ ra bộ dáng đắc ý, đôi mắt long lánh rõ ràng là đang nói ‘Mau khen em đi, mau khen em đi!’

Kỳ Bạch buồn cười, thuận ý cậu, nói, “Vương Lạc, cậu thật lợi hại!”

Sau khi chuyển đi, phía dưới lộ ra dấu vết từng bị đào móc rõ rệt. Một cái động nhỏ ước chừng rộng cỡ cánh tay, không sâu, chỉ có một mét.

Vương Lạc đạo, “Thạch Đầu, chúng ta lại đào xuống, chắc chắn có thể đào được Ngọc thạch!”

Kỳ Bạch nhìn nhìn bốn phía, nghĩ nghĩ rồi quyết định không cùng cậu đào, nói, “Vương Lạc, nếu cậu mới đào đã được Ngọc thạch ở đây, như vậy chung quanh chắc chắn cũng có thể đào được! Anh đến bên cạnh xem xem!”

Nói rồi, cũng không đợi Vương Lạc đáp, hắn liền cầm xẻng đi ra.

Muốn tại nơi này tìm được Ngọc thạch, quả thực là mò kim đáy bể. Lần trước có thể đào được Ngọc thạch, thế nhưng lúc này thì chưa chắc. Hơn nữa, cứ coi như đào được Ngọc thạch, đến lúc đó chẳng lẽ hai người chia đều? Nếu chỉ đào được một khối, vậy nên làm cái gì bây giờ? Vương Lạc là người duy nhất hắn quen thuộc và nhận thức nơi này, hắn không muốn làm căng quan hệ của hai người. Cho nên, hắn tìm chỗ khác mới là tốt nhất.

Trên mặt đất hỗn độn đá, đột nhiên, cước bộ Kỳ Bạch ngừng lại. Hắn dời chân phải, tầm mắt hạ xuống. Dưới chân phải, có một khối đá lớn khoảng bằng nắm tay người trưởng thành. Khối đá màu khá đen, bản thủ, giữa một đồng đá như vậy thực không thu hút.

Thế nhưng, Kỳ Bạch không biết có phải do ảo giác hay không, khi hắn đập lên khối đá này, có một cảm giác cực kỳ ảm áp truyền lên trên người.

Rốt cuộc có phải ảo giác hay không, tiếp xúc thêm một lần là biết! Kỳ Bạch không chút do dự khom lưng cầm lấy khối đá.

Cảm giác ảm áp trong nháy mắt từ lòng bàn tay truyền đến tứ chi, cả người giống như ngâm mình trong nước ảm, lỗ chân lông mở lớn, Kỳ Bạch thiếu chút nữa thoải mái đến phát thành tiếng.

Đây rốt cuộc làm sao thế này?

Kỳ Bạch ánh mắt nhìn khối đá mang theo ngạc nhiên, loại cảm giác ảm áp này, thoải mái đến mức khó tin. Trong nháy mắt chạm đến, trong đầu hắn, đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng.

Giữa nền đen điểm sắc lục, loại năng lượng này giống như dòng nước lẳng lặng chảy, mang cho hắn cảm giác vô cùng sáng khoái. Hơn nữa, hắn rõ ràng cảm giác được, thân thể mình đang rục rịch, đang khát vọng! Khát vọng luồng sinh lực này.

Đó là cái gì? Là cảnh tượng bên trong khối đá?

Kỳ Bạch cảm thấy ngạc nhiên, chẳng lẽ hắn có thể nhìn thấu bên trong khối đá này? Như vậy, sắc thái trong khối đá kia, chẳng lẽ đó là Phỉ Thúy?

Nghĩ vậy, tim Kỳ Bạch đột nhiên nảy lên, này khối đá đen đúa bản thủ thế này lại là một khối mao liêu?

Phỉ Thúy màu sắc đen tuyền, được gọi là Mặc Phỉ! Kỳ Bạch cảm thấy tim đập có chút nhanh hơn, so với Phỉ Thúy bình thường, Mặc Phỉ lại càng trân quý hơn biết bao nhiêu. Sắc đen giống như bóng đêm nồng đậm, như một lốc xoáy ấy, bất luận kẻ nào cũng đều vì vẻ mỹ lệ của nó mà động tâm.

Là đại gia Phỉ Thúy, đời trước Kỳ Bạch ở Kỳ gia có từng thấy qua một khối Mặc Phỉ, khoảng bằng nắm tay, màu sắc chất thủy mười phần, từ cái nhìn đầu tiên, Kỳ Bạch đã thích nó. Bất quá khối Mặc Phỉ kia vẫn luôn bị cha cất giữ, hần cũng chỉ thấy qua vờn vện một lần. Kỳ Bạch vẫn muốn có được một khối Mặc Phỉ, thế nhưng Mặc Phỉ trân quý như thế, không phải cải thảo, sao mà hần muốn là có thể được chứ.

Nhìn khối mao liêu này, ánh mắt Kỳ Bạch phát quang, ham muốn giải khối mao liêu nháy mắt tràn ngập đại não.

Đáng tiếc, không có công cụ giải thạch!

Kỳ Bạch cảm thấy nhiệt tình tràn ngập nháy mắt phục hồi như cũ, than một tiếng, yêu thích không buông tay sờ sờ khối mao liêu này, hần mới lưu luyến không rời bỏ mao liêu vào trong túi áo, chỉ còn biết xem về sau có cơ hội đem khối mao liêu này giải khai hay không.

Nếu sở liệu của mình không kém, ngoại trừ năng lực kỳ lạ khó hiểu sáng nay kia, như vậy hiện tại mình lại thêm một năng lực có thể cảm nhận được Phỉ Thúy?

Nghĩ vậy, Kỳ Bạch có chút kích động. Có năng lực như vậy, như vậy mình về sau tìm kiếm Ngọc thạch không phải là làm chơi ăn thật? Nghĩ là làm ngay, Kỳ Bạch lập tức bắt đầu tìm kiếm bốn phía.

Đây là một quảng ngọc bỏ hoang, cũng là đại biểu bên trong căn bản không có khả năng tồn tại Phỉ Thúy, cho dù có, cũng cực ít. Nên có năng lực như vậy, kể đó, Kỳ Bạch cũng chỉ kiếm thêm được hai khối Phỉ Thúy.

Một khối là Phỉ Thúy thủy tinh chủng Kê Du Hoàng, một khối là Lục Phỉ xanh lá cây.

Hai khối Phỉ Thúy này thể nước đều vô cùng tốt, màu nước ôn nhuận lóe sáng. Đặc biệt khối Hoàng Phỉ thủy tinh chủng Kê Du Hoàng kia, khi nó xuất hiện trong đầu, Kỳ Bạch quả thực bị màu vàng đậm ónh nhuận kia hấp dẫn. Thủy tinh chủng vốn là tinh phẩm trong Phỉ Thúy, lại phối với sắc vàng óng ánh trong trẻo kia, nhìn qua thật xinh đẹp thanh cao.

Cho dù chỉ là một quảng ngọc bỏ hoang, bên trong lại có Phỉ Thúy thủy tinh chủng, như vậy quảng ngọc này khi chưa bị vứt bỏ Ngọc lấy được từ mao liêu đào ra, trong đó hàng thượng phẩm, chắc chắn không thiếu.

Khi Vương Lạc gọi hần, Kỳ Bạch còn đang hết sức chăm chú sờ đá. Chờ hần phục hồi tinh thần, cũng không khỏi thầm than, hần rốt cuộc đã hiểu trước kia vì sao nhiều người ham thích đồ thạch như vậy.

“Thạch Đầu, anh lấy thứ đá này làm gì?” Vương Lạc Kỳ quái nhìn đá đen bản trên tay Kỳ Bạch.

“Không có gì!” Kỳ Bạch đem trên tay Thạch Đầu buông, đứng dậy, nhìn tay cậu trống trơn, không khỏi phải hỏi, “Cậu không tìm được Ngọc thạch sao?”

Vương Lạc cảm giác có chút kỳ quái, nói, “Em sao mà biết có tìm được Ngọc thạch không? Phải giải ra mới biết được a!”

Kỳ Bạch cười cười, hần quên mất, mao liêu chỉ có giải ra mới biết được bên trong có Ngọc hay không, không phải tất cả mọi người đều có năng lực như hần.

Vương Lạc nhìn nhìn bốn phía và Kỳ Bạch, không khỏi hỏi, “Thạch Đầu, anh có để ý khối đá nào không?”

Kỳ Bạch nhặt lên hai khối mao liêu đặt ở bên chân, nói, “Đây không phải sao?” Hai khối mao liêu đó đều không lớn, bất quá chỉ bàn tay.

Vương Lạc nhìn ‘đá’ trên tay hần, có chút rối rắm nói, “Thạch Đầu, thứ này không có Ngọc!”

Sao?

Vương Lạc kéo hẳn đi đến chỗ mình chọn lựa mao liêu, cầm ra một khối chỉ vào măng đá trên đó nói, “Chúng ta phải tìm loại đá có hoa văn này, không phải tất cả đá đều có Ngọc thạch!”

Kỳ Bạch buồn cười, hẳn tất nhiên biết không phải tất cả đá bên trong đều có Ngọc thạch, bất quá ý tốt của Vương Lạc hẳn vẫn nhận.

“Anh đến xem cậu chọn đá!” Bọn họ nơi này gọi mao liêu là đá, Kỳ Bạch nhập gia tùy tục.

Khiến Kỳ Bạch kinh ngạc là, bên trong đại đa số những khối Vương Lạc chọn lựa đều có măng đá trứng muối, cũng có rất nhiều khối ra lục, thượng phẩm cũng có một khối, là một khối Băng Lục Phi.

“Mấy khối này, đều là đào được ở trong đó?” Kỳ Bạch chỉ vào hố to cậu đào ra kia, có chút kinh ngạc.

Vương Lạc gật đầu, hơi hưng phấn nói, “Đây là lần đầu tiên em đào ra nhiều đá như vậy, trước kia mười ngày nửa tháng cũng không đào được một khối!”

Nghe vậy, Kỳ Bạch nhất thời kinh hãi, không khỏi có một suy đoán lớn mật.

Dưới lòng đất chỗ này, nói không chừng, còn có một quặng ngọc loại nhỏ!

Không đợi Kỳ Bạch tiếp tục nghĩ, Vương Lạc nắm áo dừng đá đứng dậy, nói, “Không bàn nữa, thời gian sắp hết, chúng ta mau ra ngoài đi!”

“Chờ một chút!” Kỳ Bạch nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cậu.

Sao vậy?

Vương Lạc không rõ lắm nhìn hẳn.

Kỳ Bạch lấy ‘đá’ trên tay cậu ra chỉ để lại ba khối, còn lại đều ném lên mặt đất, sau đó lại nhặt mấy khối ‘đá’ bình thường để vào.

Nhìn động tác hẳn, Vương Lạc đầy mờ mịt, “Thạch Đầu, anh đang làm gì?”

Kỳ Bạch cười, “Anh đây được gọi là giấu nghề!”

“Giấu nghề?”

“Không sai, cậu nói xem, có mình chúng ta cầm ra nhiều đá tốt như vậy đi ra ngoài, người ta sẽ nghĩ thế nào đây? Nhất định sẽ khiến người chú ý!”

Vương Lạc bừng tỉnh đại ngộ, sùng bái nhìn Kỳ Bạch, “Thạch Đầu, anh thật thông minh đó nha!”

Kỳ Bạch cười đứng lên, “Chúng ta ra ngoài đi!”

Khi hai người đi đến cửa động, cước bộ Kỳ Bạch nhất thời ngừng lại, trong mắt nhanh chóng lóe một tia dị sắc.

“Thạch Đầu? Anh sao vậy?” Vương Lạc nhìn hẳn dừng lại, nghi hoặc hỏi.

Kỳ Bạch ánh mắt nhìn quét bốn phía, lắc đầu nói, “Không có gì!”

5. Chương 5

Hai người cầm đá đi ra bên ngoài, dọc theo đường đi, lục tục đụng phải vài người, trong tay đối phương cũng cầm mấy tảng đá, gặp mặt, hai bên cũng chỉ nhắc mắt lên tùy ý liếc nhìn, không hề trò chuyện.

Đến khi lại chui ra từ một huyệt động, cái bên cạnh cũng có một người chui ra. Đó là một thiếu niên thân mình đơn bạc, bất quá ở nơi này Kỳ Bạch chưa từng gặp một ai có da có thịt, người nào người nấy đều là xanh xao vàng vọt. Không giống với những người khác trên mặt bám đầy tro bụi, khuôn mặt thiếu niên kia cực kỳ sạch sẽ, khuôn mặt vô cùng diễm lệ, nghiêng nước nghiêng thành.

Hắn mím môi, tỏa khí tức cự tuyệt người ngoài cả ngàn dặm.

Dường như chú ý tới tầm mắt Kỳ Bạch, thiếu niên hơi hơi liếc mắt nhìn hắn, trong đôi mắt kia không có chút ý cười nào, thế nhưng lại lấp lánh ánh sáng.

Đôi mắt thật xinh đẹp!

Kỳ Bạch âm thầm tán thưởng, đôi mắt ấy, sóng mắt lưu chuyển, giống như hoa đào tháng ba nở rộ, tự có một vẻ diễm lệ ẩn giấu.

Thiếu niên kéo khéo miệng cười với Kỳ Bạch, nụ cười tràn ngập ác ý, mang theo mỉa mai, châm chọc. Thế nhưng cho dù là cười ác ý, đắp lên dung mạo diễm lệ kia, cũng không khỏi khiến người ta say đắm.

Thu hồi ánh mắt, thiếu niên ôm đá trong lòng vội vàng đi về trước.

“Vương Lạc, người đó là ai?” Kỳ Bạch nâng cằm chỉ chỉ bóng dáng thiếu niên, một người tinh xảo diễm lệ như vậy, lại xuất hiện ở trong này, không thể không nói, Kỳ Bạch rất ngạc nhiên.

Vương Lạc hơi có chút kiêng kị liếc mắt nhìn thiếu niên, rồi vội vàng thu hồi tầm mắt, kéo ống tay áo Kỳ Bạch thấp giọng nói, “Đó là Tề Tương Việt! Là một dị năng giả, ở trong này không ai dám chọc hắn!” Khi nói đến ba chữ ‘Dị năng giả’, ngữ khí và ánh mắt Vương Lạc đều mang theo một loại yêu thích ngưỡng mộ cùng đam mê.

Dừng một lát, Vương Lạc tiếp tục nói, “Đúng rồi, Thạch Đầu, anh đã quên chuyện trước kia thì chắc là quên cấm kỵ của hắn rồi, người này ghét nhất ai nhìn hắn chằm chằm! Anh về sau đừng nhìn hắn nữa! Nếu bị hắn phát hiện sẽ không gánh nổi đâu!”

Kỳ Bạch cười, có thể nói, hắn đã phạm vào cấm kỵ của đối phương sao?

Bất quá, theo lời Vương Lạc, Kỳ Bạch nắm được một trọng điểm!

Dị năng giả? Đó là gì?

Nghĩ đến một màn thần kỳ sáng nay kia, còn có năng lực có thể cảm nhận được ngọc Phỉ Thúy của mình, Kỳ Bạch nghĩ, hẳn hẳn là có chút lý giải!

Lại trở về cái huyết động lớn nhất trước đó kia, bên trong đã có mười người, cầm đá của bọn họ xếp thành một đoàn, theo thứ tự đi lên giải thạch, Vương Lạc kéo Kỳ Bạch vội vàng đứng ở vị trí sau cùng.

Tốc độ giải thạch rất nhanh, chưa được vài phút đã đến nhóm Kỳ Bạch. Bình thường giải thạch để không thương tổn đến ngọc Phỉ Thúy, động tác cần cực kỳ thật cẩn thận, nếu lỡ tay cắt vụn một khối ngọc Phỉ Thúy hoàn mỹ, sẽ mất nhiều hơn được. Bởi vậy, tốc độ giải thạch có thể nói là rất chậm. Mà hiện tại tốc độ này như vậy là quá nhanh, trừ phi những người phía trước cầm toàn là đá tảng, không như hắn tưởng.

Kỳ Bạch đang cân nhắc, phía trước đột nhiên vang lên tiếng kinh hô.

“A, ra lục rồi!”

“Thật sao? Đã lâu không phát hiện Phỉ Thúy tốt thế, Phỉ Thúy tốt như vậy, có thể đổi bao nhiêu bánh gạo mạch a?”

“Có một khối Phỉ Thúy như vậy, trực tiếp có thể tiến vào nội thành!”

Bên trong huyết động vốn yên tĩnh lập tức ong ong tiếng nghị luận, thế nhưng lại không có một ai rời khỏi đội ngũ chạy đến phía trước xem. Nhưng khi Kỳ Bạch thấy một loạt người mặc đồng phục màu lam ở phía trước, liền sáng tỏ.

Chỉ sợ nếu những người này nhiễu loạn trật tự, đội ngũ đồng phục màu lam này sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Tuy rằng không thể rời khỏi đội ngũ, thế nhưng vị trí của Kỳ Bạch cách nơi giải thạch cũng chỉ khoảng ba bốn mét, hơi hơi nghiêng người, là có thể thấy một chút.

Cái nhìn đầu tiên hắn thấy là khuôn mặt diễm lệ bức người kia, chính là Tề Tương Việt! Nhìn bộ dáng hắn, chủ của viên đá có Phỉ Thúy kia hẳn là hắn.

Kỳ Bạch cúi đầu, hần phát hiện thị lực của thân thể này thật là tốt, thấy rõ ràng mặt màu lục trên máy giải thạch kia. Trong suốt mê người, màu lục óng ánh, là một khối băng chủng xanh nhạt!

Phỉ Thúy băng chủng chỉ hơi kém thủy tinh chủng, loại Phỉ Thúy màu sắc xanh nhạt này cũng cực kỳ hiếm có. Hơn nữa khối Phỉ Thúy này, từ chỗ Kỳ Bạch nhìn lại, từ xa như là có một dòng nước sắc xanh nhạt, thủy sắc mười phần.

Ánh mắt Kỳ Bạch lại rơi xuống Tề Tương Việt, giải ra một khối Phỉ Thúy thượng phẩm như vậy, sắc mặt Tề Tương Việt lại không có một chút thay đổi, vẫn không có một tia biểu tình.

Giải thạch sư yêu thích xoa xoa khối Phỉ Thúy này, sau đó đưa cho Tề Tương Việt, cười nói, “Tiểu tử cậu vận khí thật tốt, lần nào cũng đều có thể tìm được loại Phỉ Thúy cực phẩm này! Cậu có hứng thú đi theo ta hay không a?” Giải thạch sư hơn trăm tuổi rưỡi tung ra cành oliu.

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, ánh mắt mang theo ghen tị hâm mộ nhìn về phía Tề Tương Việt.

Phải biết, địa vị của giải thạch sư hiện nay gần với dị năng giả, bọn họ không những đều ở tại khu Nhất, còn đều ở nội thành! Chỉ cần Tề Tương Việt đáp ứng, như vậy có thể dễ dàng tiến vào khu Nhất. Phải biết, người bọn họ nơi này không mơ mộng có thể đi khu Nhất, chỉ cần có thể đến khu Nhị đã thỏa mãn, chỗ đó cuộc sống tuy rằng so không được với khu Nhất, thế nhưng so với khu Tam bản loạn không có trật tự tốt gấp mấy trăm lần, là mục tiêu cho bọn họ cố gắng. Mà hiện tại Tề Tương Việt dễ dàng như vậy đã có thể tiến vào khu Nhất mà bọn họ từ trước đến nay không dám nghĩ đến, bọn họ sao mà không hâm mộ ghen tị chứ?

Dưới ánh mắt lửa nóng của mọi người, Tề Tương Việt chỉ tiếp nhận Phỉ Thúy màu xanh nhạt đã giải ra nhét vào trong túi vải, thần sắc không đổi nói, “Tiếp tục giải đi!” Nói như vậy cũng chính là hần cự tuyệt lời mời của giải thạch sư.

Bị cự tuyệt, sắc mặt giải thạch sư không thay đổi nhiều lắm, giống như chuyện đã dự kiến. Cũng không nói thêm cái gì, nhặt lên khối đá trên mặt đất tiếp tục giải thạch.

6. Chương 6

Thạch liêu còn lại mười khối, mười tảng đá, đồ lục trường cả mười. Một khối Phỉ Thúy thủy chủng Bạch Đế Thanh, hai khối Phỉ Thúy ti chủng (tơ xanh), một khối Phỉ Thúy phù dung chủng cùng hai khối Phỉ Thúy đậu chủng.

Những Phỉ Thúy này tính chất đều không thể nói là tốt, thế nhưng thành tích mười lần đồ lục trường, cũng đủ để khiến người khác kinh ngạc. Ít nhất loại người này, trừ chính hần, Kỳ Bạch đến nay còn chưa gặp ai.

Tề Tương Việt chỉ cần hai khối Phỉ Thúy băng chủng cùng thủy chủng kia, còn lại đều đổi thành loại bánh gạo mạch đem qua Vương Lạc cho Kỳ Bạch ăn, năm khối Phỉ Thúy đổi được khoảng một túi nilon bánh gạo mạch.

Lấy được thứ mình muốn, Tề Tương Việt cũng không nhiều lời, cầm bánh gạo mạch rời đi. Sau Tề Tương Việt, không còn ai giải ra Phỉ Thúy nữa, đợi đến phiên Kỳ Bạch, hần cầm ba khối đá trên tay đặt tới bên cạnh giải thạch sư.

Trong ba khối này có hai khối có Phỉ Thúy, chính là hai khối hần tìm được sau đó, mà khối còn lại là hần để che tai mắt người ngoài nên tùy tiện lấy một khối đá bình thường cho đủ số.

“Trước giải khối này đi!” Kỳ Bạch chỉ khối đá có Phỉ Thúy thủy tinh chủng Kê Du Hoàng kia, hần thật sự có chút khẩn cấp phải xem thử bộ dáng Phỉ Thúy giải ra, chỉ còn biết kêu người giải khối này trước.

Giải thạch sư không phải lão nhân vừa nãy giải thạch cho Tề Tương Việt, mà là một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Thiếu niên này mặc một cái áo ngắn tay màu trắng, đôi tay như ngó sen trắng

trắng mập mập lộ bên ngoài, mặt còn mang theo một ít beo béo trẻ con, khí sắc hồng nhuận, thoát nhìn rất là khả ái.

Tảng đá này không tính là nhỏ, cỡ khoảng một quả bóng rổ. Thiếu niên giải thạch sư ngẩng mặt, diện mạo khả ái, bộ dáng này không chỉ không thấy nửa phần nghiêm túc, lại còn khiến người khác có chút buồn cười. Kỳ Bạch mím môi nhin cười, nhưng khi nhìn đối phương tính một đao cắt ngang đá của hắn, liền cười không nổi.

“Ê, đừng a!” Kỳ Bạch nhanh tay lẹ mắt cướp đá từ dưới đao của thiếu niên về, giỡn hả, một đao đi xuống như vậy, khối Phỉ Thúy Kê Du Hoàng này của hắn còn không phải bị hủy sao!

Thiếu niên mờ mịt ngẩng đầu, cặp mắt tròn vo kia như là đang hỏi ‘Làm sao vậy’. Bộ dáng này nhìn hắn, nếu là trước đây, Kỳ Bạch chỉ sợ sẽ nhin không được mà nấn bóp cái mặt đó một phen, nhưng hiện tại trong đầu Kỳ Bạch đều là khối Phỉ Thúy kia, căn bản không có tâm tư ấy.

“Cậu xem, cậu hạ một đao xuống, bên trong này nếu có Phỉ Thúy chỉ sợ sẽ bị hủy!”

Thiếu niên trừng lớn hai mắt, như là một con Hamster bị chấn kinh, ngó Kỳ Bạch lom lom, hỏi, “Vậy phải làm sao?” Giọng nói cũng là non nớt.

Kỳ Bạch hết nói nổi, người là giải thạch sư, lại đi hỏi ta?

“Vậy sát thạch đi!” Kỳ Bạch bắt đắc dĩ nói.

Thiếu niên nghe vậy vội vàng gạt đầu, ôm lấy đá bắt đầu sát thạch, động tác kia, có thể nói là cực kỳ cẩn thận.

Kỳ Bạch thật chỉ còn biết đảo mắt, chiếu theo tốc độ sát này, chỉ sợ sát cả ngày cũng chưa giải được. Bắt đắc dĩ thở dài một hơi, Kỳ Bạch lại gần nói, “Tôi làm cho!”

Thiếu niên nghe vậy không có bất cứ dị nghị nào dời đi, đưa vị trí cho Kỳ Bạch. Kỳ Bạch cảm nhận vị trí Phỉ Thúy một chút trước, tìm một điểm đảm bảo, cắt xuống. Hạ thủ lưu loát dứt khoát, không một chút chệch khỏi đá thủy. Thiếu niên sùng bái nhìn Kỳ Bạch, cảm thấy ca ca này còn lợi hại hơn so với ông nội mình, một đôi mắt sáng ngời trong suốt nhìn hắn.

Kỳ Bạch có chút may mắn, nơi này máy giải thạch không khác mấy với công cụ trước kia hắn dùng. Chỗ đá bị cắt mở ra nhẵn nhụi, mơ hồ có thể nhìn thấy có sương mù màu vàng. Ra sương mù, Kỳ Bạch lấy công cụ sát thạch thật cẩn thận bắt đầu sát thạch.

Từng tầng mặt đá rào rào rớt xuống, khi nhìn thấy mặt màu sáng kia, hai mắt Kỳ Bạch phát quang.

“A, có Phỉ Thúy!” Thiếu niên nhìn chằm chằm động tác của Kỳ Bạch, lúc này cũng thấy được mặt màu vàng lấp lánh kia. Thiếu niên lại gần tinh tế nhìn, cậu ban đầu còn tưởng rằng chỉ là Hoàng Phỉ bình thường, nhưng khi lại gần xem màu sắc Phỉ Thúy, không khỏi há mồm kinh ngạc nói, “Là Phỉ Thúy Kê Du Hoàng!”

Lão giải thạch sư vốn ở bên cạnh nghe được ra Phỉ Thúy lúc này ngồi không yên, vội vàng chạy tới, luồn lách thân chen ra trước cả Kỳ Bạch. Hắn giơ tay sờ đá, sắc mặt nghiêm túc, cầm công cụ giải thạch bắt đầu giải thạch.

Theo quá trình giải thạch, khối Phỉ Thúy này cũng chậm rãi cởi ra lớp khăn che mặt của nó.

Phỉ Thúy Thủy tinh chủng Kê Du Hoàng, màu sắc lấp lánh, thể nước mười phần, trong trẻo như băng, chất ngọc ónh nhuận. Nó giống như một cô nương tươi trẻ, mặc áo vàng tươi, mỗi góc độ đều cao nhã.

Phỉ Thúy giải ra bằng khoảng một quả bóng đá, Phỉ Thúy lớn như vậy, lại là Phỉ Thúy thủy tinh chủng Kê Du Hoàng, có thể nói là cực kỳ hiếm có. Lão giải thạch sư ôm Phỉ Thúy, đầy mắt si mê, sờ tới sờ lui, lúc này mới luyến tiếc đưa Phỉ Thúy cho Kỳ Bạch đang ngóc ra ở một bên.

Kỳ Bạch cũng tán thưởng nhìn khối Phỉ Thúy, cho dù đã sớm biết bộ dáng Phỉ Thúy, nhưng thời điểm nó được giải ra, vẻ mỹ lệ ấy, không khỏi hạ gục người ta. Hơn nữa ôm khối Phỉ Thúy này, Kỳ Bạch không thấy Phỉ Thúy lạnh băng, ngược lại cảm thấy thực ấm áp, loại ấm áp này giống như phơi dưới ánh mặt trời, ấm áp dạt dào.

“Thật xinh đẹp a!” Thiếu niên ngồi xổm bên người Kỳ Bạch, trong mắt tràn đầy yêu thích.

Bên trong cặp mắt đơn thuần kia chỉ có thích, không lẫn thêm cảm xúc nào khác, Kỳ Bạch thấy không khỏi cười nói, “Nếu cậu thích, đợi có thời gian tôi dùng Phỉ Thúy này khắc thành vật nhỏ tặng cho cậu!”

Trước kia, Kỳ Bạch là một ngọc điêu sư rất giỏi, một thân kỹ thuật điêu khắc, có thể nói là hóa mực nát thành thần kỳ. Phỉ Thúy được hắc tự tay khắc ra, rất sống động, từng có người đánh giá, trong vật hắc khắc có một loại đặc chất gọi là ‘Sống’, cũng chính là linh hồn, giống như chân thực vậy.

Thiếu niên nghe thấy Kỳ Bạch muốn tặng mình, lập tức gật đầu như gà mổ thóc, “Được a, cảm ơn ca ca!”

Kỳ Bạch cười, nhin không được giờ tay nhẹ nhàng nhéo cái mặt béo mũm mĩm. Quả nhiên, xúc cảm thật sự tốt!

“Người anh em, Phỉ Thúy này, cậu muốn giao cho chúng tôi, hay tự mình lưu trữ? Nếu giao cho chúng tôi, như vậy các cậu hiện tại sẽ có tư cách đến khu Nhị!” Nam nhân trung niên mặc đồng phục màu lam không biết từ khi nào đã đứng bên người Kỳ Bạch, đột nhiên mở miệng.

Bị giọng làm hoảng sợ, Kỳ Bạch phần nộ nhìn người kia, “Ông không biết hù dọa chết người sao?”

Hả?

Nam nhân trung niên tên là Tưởng Tân Quốc, trong khu Tam có thể nói là một chúa đất, trước đây không ai dám đối xử với gã như vậy, hiện tại bị Kỳ Bạch oán giận, cảm giác có chút mới mẻ.

Cũng không để ý, gã lặp lại, “Khối Phỉ Thúy Kê Du Hoàng cậu có muốn giao cho chúng tôi không?” Phỉ Thúy lớn như vậy, sức mạnh ẩn chứa bên trong phải lớn cỡ nào đây? Có thể đủ để khiến năng lực giả sơ cấp thăng lên một cấp.

Kì Nam theo bản năng tính cự tuyệt, khối Phỉ Thúy Kê Du Hoàng này hắc cũng thích, không muốn đưa cho ai. Nhưng nghĩ đến kết quả mà khối Phỉ Thúy sẽ mang đến cho mình, hắc chần chờ.

Khu Tam này, hắc hiện tại đã có hiểu biết bước đầu, không có trật tự không có pháp luật trói buộc, một khối Phỉ Thúy như vậy có thể đổi đặc quyền đến khu Nhị, là dự hoặc lớn cỡ nào, đạo lý mang ngọc mắc tội hắc biết chứ.

Cực kỳ luyến tiếc nhìn khối Phỉ Thúy, Kỳ Bạch đấu tranh nói, “Được, cho ông!” Vừa nói hắc còn tâm tâm niệm niệm không tha sờ tới sờ lui. May mắn hắc còn có một khối Mặc Phỉ, không thì thế nào cũng phải đau lòng chết mất.

Tưởng Tân Quốc sai người lấy Phỉ Thúy, nhìn ánh mắt Kỳ Bạch nhàn nhàn chăm chăm, một bộ dáng hận không thể dính theo cảm giác có chút buồn cười. Cầm ra một tấm thẻ bài bằng gỗ, đưa cho Kỳ Bạch rồi nói, “Có khối thẻ bài này, cậu có thể tiến vào khu Nhị!”

Tấm thẻ bài không biết là chế tạo từ gỗ gì, bên trên còn có mùi hương gỗ thoang thoang, Kỳ Bạch tiện tay bỏ nó vào trong túi áo.

7. Chương 7

“Ê, Phỉ Thúy lớn như vậy, lại là Kê Du Hoàng Phỉ hiếm có, hơn nữa thể nước còn tốt, còn là lão khanh thủy tinh chúng! Phỉ Thúy tốt vậy, mà chỉ có một suất thôi sao?” Kỳ Bạch nửa thật nửa đùa nói.

Thái độ hắc tự nhiên, trong mắt thậm chí còn có một tia trêu tức, làm người ta không tức giận được.

Tưởng Tân Quốc còn chưa kịp đáp, Vương Lạc bên kia nghe ra ý Kỳ Bạch liền vội vàng mở miệng nói, “Có một suất đã không tệ rồi, Thạch Đầu anh sao lại làm khó Tưởng đội trưởng chứ?” Vương Lạc biết Kỳ Bạch đòi thêm suất chắc chắn là vì mình, nhất thời vô cùng cảm động, đồng thời trong lòng càng hạ quyết tâm. Thạch Đầu thật tâm đối đãi cậu, thì bản thân cậu sao có thể trơ mắt nhìn suất duy nhất bị vứt bỏ đây?

Tướng Tân Quốc nghe vậy không bận tâm khoát tay nói, “Cũng không thành vấn đề, Phỉ Thúy tốt như vậy thật sự đáng giá hai suất, có điều nếu đổi thêm một suất, như vậy thời gian cậu được ở khu Nhị chỉ có một tuần ngắn ngủi, cần phải suy nghĩ kỹ a!” Khi Tướng Tân Quốc nói lời này, ý vị thâm trường nhìn hẩn.

Kỳ Bạch thần sắc không đổi, gật đầu nói, “Cái đó đương nhiên tôi biết!” Mới là lạ!

Theo lời người kia, Kỳ Bạch đã đoán được khu Nhất này, không phải anh cứ đi vào là có thể sống ở đó một đời, mà phải trả giá những gì mới có thể ở lại. Giống như thế kỷ 21, anh thuê phòng thì phải giao tiền thuê nhà. Chẳng qua đó là giao tiền, mà hiện tại, có thể là Phỉ Thúy?

Căn bản không tự hỏi nhiều, Kỳ Bạch nói thẳng, “Không cần suy nghĩ nữa, tôi dùng khối Phỉ Thúy này đổi hai suất!” Nói đến đây, trên mặt hẩn lộ ra một nụ cười, ngẩng đầu nâng mắt nhìn Tướng Tân Quốc, cười nói, “Một khối Phỉ Thúy tốt như vậy, mới đổi có hai suất, nói cho cùng, ngài đã bán lời rồi!”

Trong ánh mắt Tướng Tân Quốc chợt lóe quang mang, nhưng cười không nói. Quặng ngọc khu Tam đã sớm bỏ đi, bên trong tuy rằng còn một ít Phỉ Thúy, thế nhưng lại đều là hạ phẩm, Phỉ Thúy thượng phẩm rất hiếm có, càng đừng nói loại cực phẩm Phỉ Thúy như khối thủy tinh chủng Kê Du Hoàng này, cho dù ở một vài quặng ngọc mới cũng không dễ. Cái quặng bỏ đi này chẳng qua là để cho bọn người khu Tam tìm chút việc làm, mà Phỉ Thúy giải ra chỉ cần nộp lên một phần là được.

Nhìn khối Kê Du Hoàng Phỉ màu ôn nhuận kia, ánh mắt Tướng Tân Quốc không khỏi lộ ra vài tia cuồng nhiệt. Phỉ Thúy tốt như vậy, năng lượng bên trong đủ để cho gã thăng lên một cấp, đạt tới cấp 5.

Lại dời tầm mắt xuống Kỳ Bạch, có thể tìm được cực phẩm Phỉ Thúy như vậy, đây là vận khí ư? Nhìn hai khối đá còn lại bên chân hẩn, Tướng Tân Quốc đánh chủ ý, hỏi, “Đá còn lại, cậu có giải không?” Rốt cuộc là vận khí hay là đối phương thực sự có năng lực như vậy, vẫn cần phải dùng sự thật để nói.

“Vì sao không giải?” Kỳ Bạch hỏi lại, rồi đưa cho lão giải thạch sư khối đá không có Phỉ Thúy dưới chân kia. Lão giải thạch sư cũng không nói thêm gì, trực tiếp liền bắt đầu động tác. Hẩn cũng muốn xem xem, thiếu niên này, còn có thể tạo ra kỳ tích hay không.

Tiếng giải thạch vang lên, Vương Lạc ôm đá dính sát vào bên người Kỳ Bạch, trong mắt tràn đầy cảm động, “Thạch Đầu!” Bộ dáng nước mắt lưng tròng kia, như thể cảm động sắp khóc ra vậy.

Kỳ Bạch cảm thấy buồn cười, nói, “Cậu đừng khóc a! Anh cho cậu một suất cũng không phải vì cậu, chỉ là để anh ở khu Nhị có người quen mà thôi!”

Vương Lạc nghe vậy, khịt khịt mũi, vô cùng nghiêm túc gật đầu nói, “Ừm! Em biết!” Cảm động trong mắt lại một phần cũng không giảm bớt.

Kỳ Bạch không nói gì, hẩn cũng không khiếm tốn, làm thế này đều chỉ là để mình có thể sinh tồn tốt hơn dưới bầu trời xa lạ này mà thôi, có một người quen tốt hơn nhiều so với tự mình mò mẫm. Lớn lên tại cô nhi viện, sự đồng cảm không thể xem như cơm ăn kia đã sớm bị hẩn ném đến xó xỉnh nào rồi.

Người khác đều nói Kỳ Bạch tâm địa tốt, đối với ai cũng đều là thái độ ôn hòa, hơn nữa vô dục vô cầu, thế nhưng bọn họ lại không biết loại người này lại là kiểu lãnh khốc nhất, bởi vì không có cái gì có thể dao động tâm can bọn họ.

Hai khối đá còn lại của Kỳ Bạch được giải ra, một khối sụp, một khối là Phỉ Thúy nhu chủng Đậu Thanh, tính chất bình thường.

“Ngài xem, khối Phỉ Thúy này, có thể ở lại bao nhiêu thời gian?” Lắc lắc Phỉ Thúy trên tay, Kỳ Bạch hỏi Tướng Tân Quốc.

Chỉ là một khối Phỉ Thúy Đậu Thanh Lục, Tướng Tân Quốc có chút thất vọng, chẳng lẽ thật sự chỉ là vận khí?

“Phỉ Thúy loại này năng lượng không nhiều, chỉ có thể ở được một ngày!”

Kỳ Bạch như có chút đắc chí gật gật đầu, lập tức kéo Vương Lạc qua nói, “Giải đá của cậu đi!”

Vương Lạc hai mắt sáng lên, khó nén vội vàng đưa đá trên tay qua.

Năm khối đá, Phỉ Thúy giải ra, trừ khối Kê Du Hoàng Phỉ cực phẩm kia, còn dùng một khối Phỉ Thúy đậu chủng đổi hai cái bánh gạo mạch, Phỉ Thúy còn lại Kỳ Bạch đều giữ lại. Hắn không có tính hiện tại đi khu Nhị ngay, không phải hắn không muốn, nơi tốt ai lại không muốn đi? Chỉ là hiện tại hai khối Phỉ Thúy trong đó hợp lại cũng không ở được một tuần. Hắn hỏi Tướng Tân Quốc, bọn họ muốn lúc nào đi khu Nhị cũng được, nói thế nào thì, cũng phải một tháng nữa mới có thể đi khu Nhị.

Ừm, trong khoảng thời gian này phải hảo hảo tìm Phỉ Thúy thôi!

Kỳ Bạch bưng bưng tinh thần tính toán.

Bánh gạo mạch màu đen sờ lên có một loại cảm giác thô ráp, Kỳ Bạch nhìn thật sự không có khẩu vị, thế nhưng bụng một ngày không ăn đã sớm kêu vang, không muốn ăn mấy, cũng phải lấp đầy bụng a!

Bánh gạo mạch ăn vào miệng như xốp, mùi vị không gọi là ngon nổi, nhưng Kỳ Bạch cũng không phải người không ăn kham khổ được. Nuốt trọn bánh gạo mạch xuống, bánh này bắt quả chỉ lớn bằng bàn tay nam nhân trưởng thành, thế nhưng mới ăn một cái, Kỳ Bạch đã có cảm giác no rồi.

Thân thể này lượng cơm ăn đến tột cùng nhỏ cỡ nào a!

Kỳ Bạch cảm thán trong lòng, nhìn Vương Lạc cầm bánh gạo mạch thật cẩn thận kia, trong lòng cũng không biết là tư vị gì. Vương Lạc không giống Kỳ Bạch ăn hết toàn bộ, cậu chỉ ăn phân nửa, còn lại tuy rằng nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng, thế nhưng vẫn vô cùng quý trọng bỏ vào trong ngực.

Kỳ Bạch nhìn hành động của cậu có chút khó hiểu, thế nhưng không hỏi nhiều.

Bánh gạo mạch không biết là làm từ cái gì, ăn vào miệng rất khô, Kỳ Bạch nhìn bốn phía, không nhịn được hỏi, “Vương Lạc, nơi này chỗ nào có nước a?”

Vương Lạc nghe vậy, kéo Kỳ Bạch đến một khoảng không gian giữa hai tòa công trình, không gian đó chỉ có thể để một người qua, nhưng bọn hắn lại quá gầy yếu.

Vương Lạc đi ra phía sau, ngồi xổm xuống, giơ tay sờ soạng dưới đất, Kỳ Bạch mắt sắc phát hiện nơi cậu sờ màu sắc có chút khác với chỗ khác.

“Răng rắc”

Tiếng vang, chỗ kia là một tấm ván gỗ, Vương Lạc thò tay mở, phía dưới lộ ra một huyệt động, giơ tay cầm một cái vò bịt kín ra.

Vương Lạc lùi lại đằng sau, đặt vò tới trước hai người, trên vò còn treo một bát sứ mẻ. Mở vò ra, Vương Lạc liếc mắt nhìn, trên mặt lộ ra thần sắc thất vọng.

“Không có nước!” Vương Lạc nhìn Kỳ Bạch nói.

Không có nước?

Kỳ Bạch cảm giác có chút ong ong, nhìn bộ dáng thật cẩn thận của Vương Lạc, hắn còn tưởng rằng bên trong là bảo bối gì, không ngờ, chỉ là nước?

Kỳ Bạch cảm thấy cả người đều hỗn độn.

8. Chương 8

Vương Lạc che tấm ván gỗ lại, cầm lấy vò đứng lên, “Thạch Đầu, chúng ta phải đi lấy nước!” Trên mặt cậu lộ ra nét sầu khiến Kỳ Bạch kinh ngạc, còn có một chút e ngại.

Kỳ Bạch không rõ e ngại của cậu từ đâu đến, thế nhưng trong lòng cũng bởi vậy mà lo lắng.

Khu Tam chỉ có một nửa là bị tường vây bao bọc hoàn toàn, nửa kia còn lại dùng lưới sắt ngăn lại.

Mặt cỏ xanh biếc, trong đó muôn hoa màu sắc khác nhau nở rộ, trong không khí tràn ngập mùi cỏ xanh cùng hương hoa, vô cùng thơm. Bên ngoài lưới sắt là tầng cây cối cao lớn, xanh tươi ẩm áp, ánh mặt trời không bị tường che không kiên nhẫn gì chiếu rọi xuống, một con lạch từ giữa chảy qua, làn nước trong vắt phản chiếu tia sáng.

Chứng kiến khu Tam bản loạn, giờ thấy được cảnh tượng ẩm áp này, Kỳ Bạch thậm chí nghĩ cảm giác của mình là ảo giác.

Không ngờ nơi này còn có chỗ xinh đẹp như vậy!

Có đối lập mới sinh ra mỹ cảm a! Kỳ Bạch cảm thán. Nghĩ vậy, Kỳ Bạch liền muốn tiến lên.

“Thạch Đầu!” Vương Lạc cầm lấy cánh tay hắn, lúc này Kỳ Bạch mới chú ý tới sắc mặt Vương Lạc tái nhợt, mang theo sợ hãi, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm phía trước.

Chung quanh cũng có người, thế nhưng không nhiều, trong tay đều cầm bình chứa nước, lại không có một ai tiến lên, trên mặt đều mang theo biểu cảm sợ hãi giống Vương Lạc. Kỳ Bạch không rõ sợ hãi đó là sao, ban đầu hắn còn tưởng rằng nơi lấy nước khủng bố cỡ nào, Vương Lạc mới lộ ra biểu cảm như vậy, nhưng nơi này rõ ràng yên bình như vậy, Kỳ Bạch liền có chút khó hiểu.

“Ba ba~” Giọng nói non nớt nhỏ như muỗi thu hút chú ý của Kỳ Bạch.

Bên phải bọn họ là hai cha con, đứa con khoảng năm sáu tuổi, gầy trơ cả xương, đôi tay nhỏ gắt gao nắm lấy góc áo cha, môi bởi vì khát khô mà lộ ra nứt nẻ tinh mịn, mang theo vết máu khô màu đỏ, thoạt nhìn cực kỳ đáng thương.

Nam nhân khoảng năm mươi tuổi, trên mặt phủ đầy dấu vết khó nhọc, thế nhưng ánh mắt nhìn con mình mang theo từ ái của người cha.

“Văn Nhân ngoan, lập tức là có thể nước uống!” Nam nhân xoa đầu con, quay đầu nhìn thoáng qua dòng suối nhỏ, cắn răng một cái ôm bình đột ngột xông ra ngoài.

Nam nhân vọt tới bên dòng suối động tác nhanh chóng nhúng bình trong nước suối một chút rồi lập tức rút ra chạy về, đúng lúc này, dị biến bắt đầu. Một dây leo màu lục đột nhiên chui ra từ lòng đất, khí thế như chẻ tre đâm mạnh về phía tim của nam nhân.

“Ba ba!”

Nam nhân mất lộ sợ hãi, trong nháy mắt dây leo đâm tới đúng lúc né sang bên cạnh một phen, tránh thoát một kích trí mạng, thế nhưng dây leo kia vẫn đâm xuyên qua cả người hắn.

Ngay sau đó, vô số nhánh dây leo giống như con rắn uốn éo trên không trung, tựa lưới kiếm phóng về phía nam nhân.

Phải chết sao?

Nhiều dây leo như vậy hình thành một khu vực không có góc chết, bao vây lấy nam nhân trong đó, tuyệt đối không có khả năng tránh né. Giờ khắc này, thân là cha, trong đầu nam nhân hiện lên hình ảnh con hắn.

Nếu mình chết, Văn Nhân phải làm sao bây giờ?

Ngay khi nam nhân cảm giác mình sẽ phải chết, một luồng lực truyền đến từ cổ tay, ngay sau đó, trước mắt là một mảnh trời màu lam, cả người đứng là đang ở giữa không trung.

“Ba ba!” Nam nhân té ngã trên đất, ngồi dậy có chút mờ mịt. Một thân mình nhỏ gầy lao vào trong lòng hắn, chính là Văn Nhân con hắn.

“Thạch Đầu!” Tiếng một thiếu niên sợ hãi bên cạnh khiến hắn có chút hoảng hốt tỉnh táo lại, nâng mắt nhìn, thấy nơi hắn đứng ban đầu lúc này có một thiếu niên đang đứng, vô số dây leo đang lao về phía người kia.

Kỳ Bạch tự nhận mình là một người lạnh lùng, nhưng nghĩ đến cuộc sống ngày sau của đứa bé mất đi cha, hắn nhất thời kích động liền xông ra ngoài. Kỳ Bạch cắn răng, trong lòng có chút hối hận xúc động của mình, nói không chừng chính là bởi vì nhất thời xúc động này, mà vứt đi mạng sống!

Dây leo hùng hổ lao đến, Kỳ Bạch cảm thấy mình xong đời rồi, nhin không được nhắm lại mắt.

Sau một lúc lâu, trên người không cảm giác được bất cứ đau đớn gì, Kỳ Bạch không khỏi mở mắt.

Dưới ánh mặt trời, một người đứng ngược sáng, cả người như đắm chìm trong ánh sáng, khiến y thoát nhìn giống như thần thánh bước ra từ thần thoại, Kỳ Bạch nhất thời không khỏi ngẩn ra.

“Cậu không sao chứ?”

9. Chương 9

“Cậu không sao chứ?”

Không biết có phải ảo giác hay không, giọng nam nhân khàn khàn mang theo lãnh khốc, thế nhưng Kỳ Bạch lại nghe được lo lắng quan tâm trong đó. Kỳ Bạch không kịp nghĩ, đôi cánh tay sắt ngăn lại eo hắn.

“Ôm lấy ta!”

Nam nhân phun một cỗ nhiệt khí bên tai hắn, Kỳ Bạch theo bản năng ôm cổ người kia. Ngay sau đó, Kỳ Bạch trực tiếp hoài nghi trên chân nam nhân này có phải gắn một lò xo siêu cường hay không, hai người trong nháy mắt liên nhảy lên không trung cách mặt đất bảy tám mét.

“Á!”

Kỳ Bạch bị dọa, hắn đang nằm mơ rồi! Theo bản năng kêu sợ hãi một tiếng, cảm nhận được hai người đang rớt xuống không ngừng, hắn sợ chết nên lập tức như bạch tuộc gắt gao quấn lấy nam nhân trước mắt.

Dây leo màu lục truy đuổi không ngừng, xé gió giống như mũi tên nhọn đâm tới. Nam nhân một tay ôm chặt Kỳ Bạch, chân phải vung lên vun vút, không ngừng có tiếng động như là kim loại va chạm vang lên, vài chục nhành dây leo nam nhân kia nhất nhất đá bay trở về. Lực đạo ấy khiến dây leo rơi xuống đất trực tiếp nện thành một hố to.

“Rầm!”

Kỳ Bạch thấy đầu đổ mồ hôi lạnh, cảm nhận cánh tay lớn nam nhân đặt ở bên hông của mình, không tự chủ được tiến sát vào người nam nhân, chỉ mong có thể rời khỏi cánh tay kia.

Giờn hải, khí lực lớn như vậy, nói không chừng nam nhân này không cẩn thận sẽ siết đứt eo hắn đó!

Hai người càng thêm gần, khí tức đặc biệt của nam nhân không ngừng tràn vào xoang mũi Kỳ Bạch, khiến hắn có chút không được tự nhiên, mặt không khỏi đỏ lên. Cơ bắp phía dưới trang phục của nam nhân, nhất cử nhất động, Kỳ Bạch đều có thể cảm nhận được sức lực bên trong đó, tràn ngập sức mạnh.

Nam nhân ôm Kỳ Bạch nhẹ nhàng rơi xuống đất, Kỳ Bạch lại một lần nữa trải nghiệm sức lực khiến hắn trở mắt. Nếu hắn rớt xuống từ bảy tám mét, không chết cũng tàn a!

“Thạch Đầu!”

Nhìn thấy Kỳ Bạch, Vương Lạc đỏ mắt vọt lại, chỉ là vọt tới trước mặt hắn lại đột ngột ngừng cước bộ, trên mặt mang theo xấu hổ.

Kỳ Bạch lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nhiệt khí lập tức từ lòng bàn chân xông lên trên đầu. Giờ phút này hai chân hắn quấn quanh hông nam nhân, hai tay thì cố sống cố chết siết chặt cổ nam nhân, đôi tay nam nhân vẫn còn bó chặt bên hông hắn, một tay còn nâng mông hắn. Giữa thân thể hai người căn bản không có một chút khe hở, Kỳ Bạch thậm chí có thể cảm giác được độ ẩm từ trang phục nam nhân truyền qua.

Đây là tư thế ái muội cỡ nào a?!!!

Kỳ Bạch ho nhẹ một tiếng, tuy rằng sắc mặt có chút đỏ lên, thế nhưng thần sắc lại tự nhiên vô cùng. Hắn buông hai chân quần bên hông nam nhân, nhưng, nam nhân cao hơn so với hắn khoảng một cái đầu, chân Kỳ Bạch căn bản không chạm đất.

Trong mắt Kỳ Bạch mang theo nghi hoặc nhìn nam nhân, hai khuôn mặt dựa vào rất gần, hô hấp giao hòa. Hắn thấy đôi mắt nam nhân có màu đen thuần túy, liếc nhìn lại giống như một lỗ xoáy, khiến người ta không tìm lòng được bị hút vào.

Chân đặt xuống đất, khi nam nhân buông hắn ra, Kỳ Bạch còn chưa hồi thần.

“Thạch Đầu!”

Nguyên nhân Vương Lạc không tiến lên chính yếu vẫn là khí thế nam nhân quá cường, đó là một loại cường thế sắc bén có thể tổn thương người khác, khiến Vương Lạc cảm giác có chút kinh hoảng, càng lo lắng không ngừng cho tình trạng Kỳ Bạch trước mắt. Lúc này thấy Kỳ Bạch được buông xuống, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Anh làm em sợ muốn chết!” Trên mặt Vương Lạc còn chấn kinh, vừa rồi Kỳ Bạch không sợ chết lao ra, trong nháy mắt kia, cậu cảm giác tim của mình sắp ngừng lại.

Kỳ Bạch an ủi, “Cậu xem, anh không phải không sao rồi hả?”

“Cái gì gọi là không sao chứ?” Giọng Vương Lạc đề cao, rất bất mãn với thái độ không bận tâm của Kỳ Bạch, không ngừng quở trách hắn, “Nếu không có người cứu, anh hiện tại đã thành thi thể! Anh có biết không a? Nếu anh xảy ra chuyện gì, em phải làm sao bây giờ?”

Vương Lạc sắp khóc, Kỳ Bạch chú ý thấy đôi tay cậu đang không ngừng run rẩy, hiển nhiên là cực sợ.

Đến lúc này, Kỳ Bạch mới biết được địa vị bản thân tại trong lòng Vương Lạc cao bao nhiêu. Vương Lạc đã nói, hai người cậu cùng tiền thân hắn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Kỳ Bạch gần như có thể hiểu hai đứa trẻ này nương tựa lẫn nhau qua ngày thế nào, có thể nói, nếu mất một người, người còn lại tuyệt đối sống không nổi.

Cái này không liên quan đến cảm tình sâu đậm của bọn họ, chỉ là một mình cô độc sống ở một thế giới như vậy, sẽ không có dũng khí sống sót.

“Anh về sau sẽ không xúc động nữa!” Sau một lúc lâu, Kỳ Bạch mở miệng hứa hẹn.

“Ái chà, không hổ là Việt Đại thiếu gia của chúng ta a! Cho dù là Dây mây Khát Máu, cũng không thể khiến anh biến sắc nửa phần a!” Tiếng giễu cợt vang lên, một đám người đi về phía nam nhân.

Nhóm này có sáu người, năm nam một nữ, diện mạo đều không tầm thường, nam anh tuấn nữ thanh tú, khí chất phi phàm, vừa thấy đã biết không phải người thường. Bọn họ mặc trang phục giống nhau, có chút giống quân phục thế kỷ 21, trang phục màu đen, thoát nhìn cực kỳ suất khí.

Trong đó một nam nhân tháo nút áo, có phong thái ngông cuồng đi ra, lên tiếng đầu tiên chính là hắn, thoát nhìn có chút cà lơ phất phơ.

Mà trong đám người này, một ánh mắt cực kỳ thù địch rơi xuống người Kỳ Bạch, Kỳ Bạch nhìn theo lại, chính là nữ nhân duy nhất trong nhóm người kia.

Đó là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp, cho dù là đồng phục không đặc sắc khoác trên thân thể cô cũng không giấu được nét tao nhã. Da trắng như tuyết, môi đỏ như lửa, mái tóc cuộn sóng dài đến eo tăng thêm sự quyến rũ, chỉ là đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Kỳ Bạch kia cực kỳ khó coi.

“Việt Kha!” Quý Tuyết đi đến bên Việt Kha, trên mặt đã không còn lạnh lùng ban đầu, chỉ còn lại nét ngại ngùng con gái. Diện mạo Việt Kha rất tốt, vai rộng eo thon, đồng phục màu đen càng khiến y thêm vài phần sắc lạnh, hai người khốc nam mỹ nữ, đứng cạnh nhau giống như một bức họa.

Ánh mắt Kỳ Bạch rơi xuống người nam nhân, trong lòng có chút tỉnh ngộ: ra y tên Việt Kha a!

Tề Thất đi qua, ánh mắt ái muội rơi xuống hai người, cười trêu chọc nói, “Việt Đại thiếu gia mị lực quả nhiên phi phàm, đệ nhất mỹ nhân của chúng ta cũng vì người mà hao tổn tâm trí a!” Nói xong, hắn còn vờ trách cứ động động lông mi.

Mỹ nhân ở bên, cũng không thấy Việt Kha buông lỏng thần sắc, chỉ nói, “Quý Tuyết, giúp hắn trị liệu một chút!” Tầm mắt y quét xuống, chính là nam nhân được Kỳ Bạch cứu kia.

Nam nhân tuy rằng được Kỳ Bạch cứu, thế nhưng trên người lại bị Dây mây Khát Máu đâm một lỗ thủng thấu tim, lúc này còn đang chảy máu nhỏ giọt, nhìn sắc mặt hắn tái nhợt, nếu còn không ngừng chảy máu, chỉ sợ mạng hắn cũng đi.

“Ba ba!” Văn Nhân con hắn khóc đến không kịp thở, níu chặt lấy hắn.

Ánh mắt Quý Tuyết nhìn nam nhân mang theo khinh thường cùng chán ghét, tuy rằng thật sự không muốn tiếp cận thứ người thấp kém này, thế nhưng Quý Tuyết sẽ không ngốc mà biểu hiện ra trước mặt Việt Kha.

Đi đến ngồi xổm xuống bên người nam nhân, hai tay Quý Tuyết đặt lên miệng vết thương của nam nhân. Chỉ thấy ánh sáng trắng mỏng manh phát ra từ lòng bàn tay cô, mà miệng vết thương của nam nhân cũng dưới tác dụng của luồng ánh sáng trắng này chậm rãi khép lại.

Dù đã chứng kiến quá nhiều sự tình vượt khỏi kiến thức, Kỳ Bạch lúc này cũng chết lặng.

Sau khi miệng vết thương khỏi hẳn, sắc mặt Quý Tuyết đã có chút tái nhợt. Cô đứng lên, đột nhiên thân mình hơi hơi nghiêng ngã, cả người sắp ngã xuống, mà hướng cô ngã, là về phía Việt Kha đang đứng.

Việt Kha lại không hiểu được cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, thấy Quý Tuyết ngã, nhú mày, đột ngột kéo người bên cạnh qua chắn trước người.

Lan Trúc Tùng luống cuống tay chân đỡ được thân mình mềm mại của Quý Tuyết, hơi hơi có chút đau khổ. Tâm tư đại tiểu thư Quý gia đối với Việt Kha không ai không biết không ai không hiểu, nhưng cố tình Việt Kha không nhận chân tình của cô. Nếu đời cô mở mắt, thấy người ôm cô không phải Việt Kha mà là mình, không biết lại nháo thành cái gì!

Lan Trúc Tùng nhìn về phía những người khác, nhưng mấy người anh em của hắn lại sung sướng khi người gặp họa nhìn hắn, căn bản không có ý muốn giải cứu, ngược lại một đám đều đang coi trò hay.

Quả nhiên không ngoài Lan Trúc Tùng sở liệu, khi Quý Tuyết yếu kiêu suy yếu mở mắt ra, nụ cười bên môi còn chưa nở, nhìn thấy người ôm lấy mình không phải người trong suy nghĩ của mình, lập tức nổi giận.

“Sao lại là anh?” Quý Tuyết một phen đẩy Lan Trúc Tùng ra, chất vấn.

Lan Trúc Tùng nhún vai không nói lời nào, Tề Thất đi tới ôm vai hắn, chỉ e thiên hạ bất loạn nói với Quý Tuyết, “Cũng không nên trách Trúc Tùng nhà tôi a! Là quý đại tiểu thư cô mị lực đại suy giảm, nên Việt Đại thiếu gia của chúng ta bất vi sở động!”

Quý Tuyết trước giờ đều là thiên chi kiêu nữ, có bao giờ bị chê cười như vậy? Giờ này xấu hổ đỏ mặt, càng làm cô xinh đẹp không thể tả, đáng tiếc nơi này không có ai thưởng thức vẻ đẹp của cô, cô chỉ có thể dậm chân một cái, xấu hổ giận dữ bỏ chạy.

Không còn việc gì, Việt Kha cất bước rời đi, khi đi đến bên cạnh Kỳ Bạch, Kỳ Bạch lại đột nhiên bắt lấy tay y.

“A, chờ một chút!”

Việt Kha quay đầu, thấy Kỳ Bạch khoe mắt cong cong cười nhìn y, tự nhận là cười thật dễ tạo thiện cảm, thế nhưng khuôn mặt lem luốc cười rộ lên lại vô cùng thô bỉ, “Cổ nhân có câu, đưa Phật đưa đến tây thiên, anh có thể giúp chúng tôi lấy nước luôn không?” Kỳ Bạch này cũng không còn cách nào, nơi này nguy hiểm như vậy bọn họ không lấy được nước, thế nhưng lại không thể không uống nước, chỉ còn biết mặt dày kiên trì.

Không khí tức thì lạnh xuống, Tề Thất có chút sung sướng khi người gặp họa nhìn Kỳ Bạch.

Người này thật sự là quá can đảm a, dám sai khiến Việt Đại thiếu gia của bọn họ!

Ánh mắt Việt Kha không hề dao động nhìn chăm chăm Kỳ Bạch, người thường dưới tầm mắt y sợ là đã sớm chạy trốn. Bất quá Kỳ Bạch lại tuyệt nhiên không bị ảnh hưởng, da mặt kia phải dày cỡ nào mới được a!

Kỳ Bạch kéo khóa miệng, nghiêng đầu, mắt sáng như sao.

“Bình nước của cậu đâu?” Sau một lúc lâu, lúc ánh mắt Kỳ Bạch ảm đạm xuống, Việt Kha mở miệng.

Nghe vậy, nhân tình Kỳ Bạch sáng choang, nhanh chóng xoay người chạy đi nhặt lên cái vò vừa rồi bị Vương Lạc nóng vội bỏ lại chạy tới.

“Cám ơn!” Đưa vò ra phía trước.

Việt Kha cầm vò đi đến con suối, dây leo vốn bị y đánh ngã lại ngóc đầu lên, lúc này số lượng dây leo so với mấy chục nhánh ban đầu đã gia tăng đến trên trăm nhánh. Thế nhưng, cho dù dưới sự công kích của nhiều dây leo như vậy, động tác Việt Kha lại không có một chút đình trệ.

“Soạt!”

Một tiếng vang nhỏ, không biết từ khi nào trên tay Việt Kha đã có thêm một thanh Thanh Phong dài ba thước, dưới ánh mặt trời thân kiếm sắc bén tỏa sáng. Phất tay, phần đông dây leo tất cả đều bị chém đứt. Nhất cử nhất động của y, không chút đông dài, thoạt nhìn lưu loát sinh động như mây bay nước chảy.

Không thể không nói, nam nhân chiến đấu là có mị lực nhất, là nam nhân đặc biệt dễ nhìn!

Chờ Việt Kha đưa được trở về liền đối mặt với đôi mắt sáng ngời trong suốt của Kỳ Bạch, nếu y ở thế kỷ 21, sẽ biết ánh sáng trong mắt Kỳ Bạch mang tên là ‘Thần tượng’!

Trả vò cho Kỳ Bạch, Việt Kha còn chưa làm gì thêm, đã nghe Kỳ Bạch nói tiếp, “Anh lại lấy thêm cho tôi một bình nữa đi, cám ơn!” Trong tay y lại có thêm một bình.

Đây là được dâng chân lân dâng đầu!

Cả đám Tề Thất yên lặng nghĩ.

10. Chương 10

Uống nước giải khát xong, Vương Lạc lại thật cẩn thận đặt vò nước kia về vị trí ban đầu, che tấm ván gỗ lại. Lúc này Kỳ Bạch không nghĩ gì nhiều, trải qua một phen vừa rồi, hẳn sớm biết lấy nước không dễ dàng, một giọt nước cũng phải dùng tiết kiệm, tuy rằng hẳn hiện tại rất muốn tẩy rửa toàn thân một chút!

Thời gian vào khoảng giữa trưa, mặt trời ngay trên đỉnh đầu, cực kỳ nóng. Kỳ Bạch vốn định ngủ trưa, thế nhưng khí trời quá nóng cũng ngủ không được, nghĩ đến cảm giác khác thường cuối cùng trong quảng ngọc kia, lại kéo Vương Lạc đến hầm ngọc.

Trở lại cái động đầu tiên hai người đến kia, Kỳ Bạch đến cửa động lại cảm nhận được cảm giác khác thường đó. Là một loại cảm giác ẩm áp đến cực hạn, tế bào toàn thân phảng phất đều đang hoan hô, cảm giác ẩm áp này, còn mạnh hơn nhiều so với khối Mặc Phỉ trong túi áo hắn kia.

Kỳ Bạch tìm được nơi có cảm giác mãnh liệt nhất, cầm xẻng liền bắt đầu đào. Hắn cảm giác được thứ đó chôn không sâu, đào được khoảng nửa mét, xẻng liền tiếp xúc vật cứng.

Kỳ Bạch bắt đầu đào sang bên cạnh, động tác cực kỳ cẩn thận, bùn đất không ngừng rơi xuống, thứ chôn ở trong đó cũng dần dần lộ ra toàn cảnh.

Đó là một tảng đá lớn bằng quả bóng rổ, vỏ đen, bề ngoài thực bóng loáng. Kỳ Bạch đặt tay lên, lập tức cảm giác ẩm áp truyền khắp toàn thân. Trên mặt hắn lộ ra biểu cảm thoải mái, cực kỳ hưởng thụ, tế bào toàn thân hắn đều tại kêu gào, không ngừng chiếm hữu loại ẩm áp này.

Một mặt trắng bóng xuất hiện trong mắt Kỳ Bạch, đó là một loại màu trắng nhẵn nhụi, nhìn qua khiến cho người muốn sờ thêm, hơn nữa mặt trắng này còn chiếm cứ nguyên tảng đá. Lớp vỏ bề ngoài chỉ dày cỡ 1 cm, còn lại đều là phần nhân trắng nhẵn nhụi.

“Thạch Đầu, thế nào rồi?” Vương Lạc đang ở bên kia đào Ngọc cũng bị động tĩnh của hắn thu hút lại đây, nhìn biểu cảm thoải mái hưởng thụ trên mặt hắn có chút tò mò.

Giơ tay lau qua tảng đá kia, Vương Lạc vẫn chưa cảm giác được cái gì, hỏi, “Tảng đá này có cái gì sao?”

Kỳ Bạch thu hồi tay, biểu cảm trên mặt hắn cực kỳ bình tĩnh, thế nhưng kỳ thật tim hắn lại bởi vì kích động đang không ngừng nảy lên.

Màu trắng nhẵn nhụi loại này, không còn nghi ngờ gì nữa, là Dương Chi Bạch Ngọc thượng phẩm!

Nhuễn ngọc thượng hảo, tính chất bóng loáng nhẵn nhụi, du nhuận óng ánh, xúc cảm ôn thuận, đặt trong tay, trước lạnh sau ấm, nhưng cái lạnh này không phải lạnh như băng, sau khi xoa nắn thường thức, còn có thể trơn bóng, giống như sắp chảy ra mỡ vậy.

Mà Dương Chi Ngọc, lại là thượng phẩm nhuễn ngọc, ôn nhuận vững chắc dày đặc, oánh thấu tinh thuần, trắng nõn không tạp, giống như mỡ đặc. Dương Chi Ngọc từ xưa đến nay đều là ngọc trung cực phẩm, vô cùng trân quý! Thời cổ đại, phải bậc đế vương mới có tư cách đeo Bạch Ngọc thượng đẳng.

Kỳ Bạch cũng chỉ thấy Dương Chi Ngọc một lần trong một hội đấu giá, màu trắng nhẵn nhụi như mỡ ấy, gần như không ai có thể kháng cự sức hấp dẫn của nó. Lúc đó chỉ là một khối Dương Chi Ngọc lớn bằng một nắm tay đã có giá trên trời, mà Dương Chi Ngọc lớn bằng một quả bóng rổ như thế này, giá trị của nó, Kỳ Bạch quả thực không thể tin được.

Bình tĩnh tâm tình kích động, thế nhưng Kỳ Bạch vẫn vô cùng vui thích.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Vương Lạc, Kỳ Bạch Tâm tình rất tốt vỗ vỗ vai cậu, “Vương Lạc, chúng ta hôm nay buổi tối thêm cơm đi!” Hắn quên mất, nơi này căn bản không có cơ hội thêm cơm.

Kỳ Bạch tuy rằng chưa nói, thế nhưng tâm tình vui thích của hắn Vương Lạc vẫn cảm nhận được, “Thạch Đầu, bên trong tảng đá này có Ngọc thạch sao?” Vương Lạc nghĩ có thể khiến Kỳ Bạch cao hứng thành cái dạng này thì chỉ có Ngọc thạch.

Kỳ Bạch lúc này mới phát giác mình có hơi cao hứng quá, hắn âm thầm cảnh cáo bản thân dừng nên quá đắc ý, lúc này mới mở miệng nói, “Ta cũng không biết bên trong có Ngọc thạch hay không, thế nhưng ta thực thích tảng đá này! Người xem, nó có phải rất xinh đẹp không a?”

Trong mắt Kỳ Bạch, tảng đá chính là một khối Dương Chi Ngọc cực phẩm, phi thường mỹ lệ. Mà trong mắt Vương Lạc, đây chỉ là một khối đá bần thiêu, căn bản không có gì thần kỳ. Bởi vậy, cậu thành thật lắc đầu, “Không xinh đẹp gì mấy!”

Kỳ Bạch không nói gì, sau một lúc lâu mới nói, “Người vẫn là đi tìm đá của người đi!”

Vương Lạc nói vẫn chưa đủ kích đến Kỳ Bạch, thế nhưng cũng khiến hắn bình tĩnh trở lại. Ngồi dưới đất, nhìn khối đá đen đen này, hắn thấy thế nào cũng vui vẻ, nhìn thế nào cũng bắt mắt.

Kỳ Bạch đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, khối Dương Chi Bạch Ngọc này hắn phải giải ra làm sao? Chẳng lẽ giống như khối Kê Du Hoàng Phi kia cầm ra giải, nhưng một khối Dương Chi Bạch Ngọc lớn như vậy, bị ai biết, họ chẳng lẽ sẽ không nảy sinh ác ý?

Nghĩ vậy, Kỳ Bạch có chút đứng ngồi không yên.

Không thể giải, ít nhất không thể giải trước công chúng!

Mặc dù có chút thất vọng không thể lập tức giải, thế nhưng Kỳ Bạch vẫn rất hoan hỉ.

Đây chính là Dương Chi Bạch Ngọc a, cho dù là Mặc Phi trong túi áo hắn, so với nó, cũng là đồ bỏ!

Đầu tiên là Mặc Phi, sau đó là Kê Du Hoàng Phi, hiện tại lại cả Dương Chi Bạch Ngọc! Nơi này thật đúng là thiên đường sản sinh Ngọc thạch cực phẩm a, nói không chừng, nơi này còn có Ngọc thạch cực phẩm khác!

Nghĩ vậy, Kỳ Bạch ngồi không yên, sờ soạng khối Dương Chi Ngọc, tâm tình hẳn rất tốt đi tìm Ngọc thạch khác.

Bất quá sự thật chứng minh, may mắn không phải khắc nào cũng có, kế tiếp, Kỳ Bạch cũng chỉ tìm được một khối Phỉ Thúy bằng chủng Dương Lục, tuy rằng không phải cực phẩm, thế nhưng cũng là thượng phẩm.

Sờ khối Phỉ Thúy Dương Lục này, Kỳ Bạch cảm nhận được cảm giác ấm áp, tuy rằng không rõ rệt như Dương Chi Ngọc, thế nhưng cũng vô cùng thoải mái.

Kìm lòng khôngặng nhắm mắt lại, Kỳ Bạch cảm nhận cảm giác ấm áp từ trong lòng bàn tay lan tràn đến tứ chi, sau đó thông thả lưu động trong cơ thể hẳn. Trong cảm giác ấm áp ấy, hẳn cảm giác mệt nhọc toàn thân đều không cánh mà bay, cả người lại lần nữa tràn ngập sức lực.

Ê?

Đột nhiên, cảm giác ấm áp ấy biến mất.

Kỳ Bạch mở mắt ra, có chút khó hiểu, chờ hẳn nhìn lại, hẳn phát hiện màu lục tươi sáng trong khối đá không biết biến mất từ khi nào, trở thành đá màu trắng.

Đây là sao?

Kỳ Bạch có chút không hiểu, hẳn nhớ lại chuyện vừa xảy ra, rõ rệt nhất chính là cảm giác ấm áp. Kỳ Bạch suy đoán, chẳng lẽ là hẳn biến khối Phỉ Thúy thành dạng này?

Kỳ Bạch lại tìm mấy khối Phỉ Thúy thử, cuối cùng không có ngoại lệ, Phỉ Thúy cuối cùng đều biến thành đá màu trắng. Kỳ Bạch xác định, Phỉ Thúy biến thành đá có liên quan đến cảm giác ấm áp kia, có điều thứ ấm áp ấy là cái gì?

Kỳ Bạch cảm giác thân thể mình một chút, lúc này hẳn thấy toàn thân tràn ngập sức lực, thậm chí còn có một loại ảo giác, cho dù hiện tại đối mặt với một con voi, hẳn cũng có thể hạ gục nó trong một chiêu.

Không rõ a không rõ!

Kỳ Bạch thấy thế giới này hoàn toàn vượt khỏi tầm hiểu biết của hẳn, sức lực thần kỳ, Phỉ Thúy tạo được cảm giác ấm áp! Đây rốt cuộc là thế giới kiểu gì a?

11. Chương 11

Ôm tảng đá như quả bóng rổ, Kỳ Bạch tâm tình khoái trá đi theo Vương Lạc ra ngoài.

“A, ca ca!” Giải thạch là cậu nhóc bộ dạng trắng trẻo mập mạp kia, nhìn thấy Kỳ Bạch, lập tức đứng dậy giờ tay dùng sức vẫy hẳn chào hỏi.

Trước kia sao lại không phát hiện mình còn có duyên với trẻ con ha?

Kỳ Bạch đi qua, nhìn cậu trẻ trên mặt chảy mồ hôi, cười tủm tỉm nói, “Chào cậu!”

Cậu nhóc trên mặt có hai lúm đồng tiền, cười rộ lên lộ ra hai cái răng khểnh, rất khả ái. Thấy đá trên tay Kỳ Bạch, lập tức hưng phấn nói, “Ca ca, anh muốn giải thạch sao? Em giúp anh giải nhé!”

Nói rồi, cũng không đợi Kỳ Bạch đáp, tự mình giơ tay muốn nhận đá trên tay hẳn.

Kỳ Bạch vội vàng ngăn lại động tác cậu, chỉ vào mấy tảng đá Vương Lạc cầm trên tay nói, “Khối này không giải, muốn giải là mấy khối kia cơ!” Giỡn hả, một khối Dương Chi Bạch Ngọc lớn như vậy, nếu giải ra, còn có phần hẳn sao?

Sao?

Tuy rằng khó hiểu, thế nhưng cậu trẻ vẫn gật đầu. Bộ dáng kia trắng trắng mềm mềm vô cùng đáng bắt nạt, Kỳ Bạch nhìn không được giờ tay niết trên mặt cậu một phen.

Ui, non nót, trơn bóng

~Xúc cảm quả nhiên tốt a, Kỳ Bạch thầm than, thật giống một cái bánh màn thầu a! Nhìn không được hai tay lên luôn, niết lại niết khuôn mặt trắng mũm mĩm của cậu trẻ, lên tiếng hỏi, “Đúng rồi, tiểu màn thầu, tôi còn không biết tên cậu là gì đâu?”

“Tiểu màn thầu?” Cậu trẻ quay đầu hỏi, “Ca ca, cái gì là màn thầu a?”

Màn thầu là cái gì? Chẳng lẽ nơi này không có màn thầu sao?

Kỳ Bạch âm thầm cân nhắc, ngoài miệng cười nói, “Màn thầu a, đó là một loại thức ăn ngon, đợi có cơ hội ca ca làm cho cậu ăn!”

“Thật sao? Cảm ơn ca ca! Ca ca, em tên Bạch Ngọc, mọi người đều gọi em Tiểu Ngọc!” Bạch Ngọc thật vui vẻ nói.

“Tiểu Ngọc, thế sao! Đại ca ca nhớ rồi!”

Cầm hai khối Phỉ Thúy tính chất bình thường Vương Lạc giải ra đồ ăn hôm nay, còn lại đều bị Kỳ Bạch giữ lại, bọn họ hiện tại chính yếu phải gom góp Phỉ Thúy.

Một tháng qua rất nhanh, trong thời gian một tháng, Kỳ Bạch cùng Vương Lạc hai người gần như tìm được trên trăm khối Phỉ Thúy, trong đó Phỉ Thúy cực phẩm bị hấn giữ lại, những khối chất lượng thượng đẳng thì bị hấn dùng đổi lấy thời gian cư trú tại khu Nhị, hiện tại Phỉ Thúy của bọn họ đã đủ để cho bọn họ sinh sống tại khu Nhị hai năm, còn lại thì dùng đổi lấy đồ ăn bình thường.

Hơn nữa, chút thành quả ấy đã là tình huống bọn hấn cố ý kiềm nén. Không khác mấy so với Kỳ Bạch suy đoán, dưới đáy huyết động kia đích thực có một hầm nhỏ, Kỳ Bạch đoán bên trong đại khái chỉ có mấy trăm khối Phỉ Thúy, đã bị bọn họ thủ đi hơn một nửa. Bất quá, Phỉ Thúy tuy thiếu, thế nhưng thượng phẩm lại rất nhiều, ngay cả Phỉ Thúy cực phẩm cũng có mấy khối.

Trừ khối Mặc Phỉ ngay từ đầu, còn có khối Dương Chi Bạch Ngọc kia, Kỳ Bạch hiện tại lại thêm mấy khối Phỉ Thúy cực phẩm, trong đó có diễm lệ như Huyết Mỹ Nhân cực phẩm, thần bí cao quý như Tử La Lan, ngoại trừ không có Phỉ Thúy Đế Vương Lục ra, mấy khối Phỉ Thúy hiếm thấy hấn đã chiếm được, không có ngoại lệ, mấy khối Phỉ Thúy này đều vẫn còn trong mao lâu, chưa được giải ra.

Vừa nghĩ đến khối Kê Du Hoàng Phỉ kia, Kỳ Bạch gần như đau lòng muốn chết. So với mấy người si mê Phỉ Thúy, hấn tuy rằng còn kém cõi vài phần, thế nhưng hấn cũng cực thích Phỉ Thúy, đặc biệt là loại Phỉ Thúy cực phẩm hiếm thấy.

“Hừ!” Dùng sức lắc đầu, Kỳ Bạch gạt phăng đi khối Kê Du Hoàng Phỉ kia, nếu đã không còn thì không cần nghĩ đến nữa. Sờ sờ túi vải của mình, bên trong đó là khối Phỉ Thúy Tử La Lan hôm nay hấn tìm được.

Queo tới queo lui, Kỳ Bạch đột nhiên dừng chân, hai mắt liếc về phía sau một cái, không khối nhú mào một chút.

Trong khoảng thời gian này, hấn luôn có một loại ảo giác bị theo dõi.

Chân bước chân nhanh hơn, Kỳ Bạch làm bộ như không có việc gì đi về phía trước. Hấn vốn nghĩ đi đến nơi người nhiều đối phương sẽ từ bỏ, thế nhưng hấn vẫn đánh giá sai tình thế. Không! Phải nói, hấn còn chưa hoàn toàn hiểu biết thế giới này.

“Các người, muốn làm gì?” Kỳ Bạch nhìn nhóm người trước mắt mặc trang phục rách nát, thân thể cường tráng hơn nhiều so với hấn gầy yếu, tâm liền treo lên.

Hấn quay đầu nhìn bốn phía, nơi này tuy rằng không tính là nhiều người, nhưng cũng không thiếu, nhưng mọi người ánh mắt nhìn chỗ bọn họ, lại là cực kỳ vô cảm. Không, thay vì nói là vô cảm, chi bằng nói là không để ý. Trong mắt bọn họ, ngay cả khát vọng sống, cũng là cực thấp.

Nhìn thấy thế, Kỳ Bạch lạnh cả tâm.

Người nơi này, so với người thế kỷ 21 còn lạnh lùng hơn!

12. Chương 12

Từng bước lui về phía sau, Kỳ Bạch đề phòng nhìn nhóm người, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

“Các người muốn cái gì?” Không quanh co lòng vòng, hắn trực tiếp lên tiếng hỏi, sắc mặt bình tĩnh, đại não đã bắt đầu nhanh chóng tự vấn.

Hắn tự nhận là mình không có chộc tới người nào, hơn nữa trừ Vương Lạc, hắn cùng với những người khác ngay cả nói cũng không nhiều lời, lý do có thể khiến đối phương đến bao vây mình cũng chỉ còn lại một, đó chính là trên trăm khối Phỉ Thúy một tháng qua hắn cùng Vương Lạc tìm được kia!

Kỳ Bạch thầm than một hơi, ngày này hắn đã sớm liệu đến, chỉ là đến sớm hơn nhiều so với hắn tưởng tượng. Trên trăm khối Phỉ Thúy, tại một quãng ngọc cũng không hiếm, thế nhưng tại hầm bỏ đi liền đáng chú ý, bình thường một tháng cả thấy cũng không vượt qua mười khối, trên trăm khối có thể khiến bao nhiêu người nóng mắt, Kỳ Bạch đã sớm liệu đến.

Mình vẫn là nóng vội!

Trong một tháng qua, Kỳ Bạch đã chứng kiến quá nhiều tàn nhẫn. Ở trong này, sinh mệnh như cỏ rác, căn bản không đáng tiền, mỗi ngày đều có người chết. Nơi này không có pháp luật, không có đạo đức trời buột, dục vọng giống như mở ra chiếc hộp Pandora, ở trong này sinh trưởng không kiêng nể gì. Khi nhìn một nam nhân thanh tú bị vào trong con hẻm, ngày hôm sau, Kỳ Bạch thấy thi thể xanh tím của người kia, cảm thấy cả người rét run. Khi đó, hắn liền biết, hắn không thể ở nơi này. Bởi vậy, dù cho biết hành động của mình quá mức gây chú ý, Kỳ Bạch cũng chỉ do dự một giây.

Nhìn nhìn thân thể nhỏ yếu của mình, cân nhắc chênh lệch thực lực hai bên, trong đầu Kỳ Bạch chỉ có một ý niệm: Lấy trứng chọi đá! Thân thể này chỉ sợ còn chịu không nổi đối phương tùy tay động một cái.

“Ha ha, tên này xem ra là người thông minh a, tôi thích nhất nói chuyện cùng người thông minh!” Trong đám người, một nam nhân đi ra, dáng người cũng không cao lớn, thậm chí có chút gầy yếu, thế nhưng trên mặt những người khác thấy hắn đều lộ ra một loại tôn kính.

“Nghe nói, gần đây người anh em kiếm được không ít Phỉ Thúy a!” Người này cười tủm tỉm lên tiếng, hắn mặc trang phục tẩy trắng bạch, rất bắt mắt trong một đám người bẩn thỉu, khuôn mặt sạch sẽ thoát nhìn vô hại, rất dễ dàng tạo hảo cảm cho người khác, làm ngoại giao rất thích hợp.

“Vậy thì sao nào?” Mặt Kỳ Bạch lộ ra nghi hoặc vừa đủ, sau đó ‘Bừng tỉnh đại ngộ’ nói, “Anh muốn chúng sao? Hay chỉ là muốn biết, bọn tôi tìm được chúng ở đâu?”

Hắn nói rõ ràng, làm lời Vương Nho muốn nói nghệt trở về. Vương Nho ghen, lên tiếng, “Người anh em vận khí thật sự khiến người khác nóng mắt, không chỉ có chúng ta, còn rất nhiều người cảm thấy hứng thú với người anh em đó a!”

Kỳ Bạch bĩu môi, nói thẳng, “Tôi biết, anh muốn tôi nói cho anh tìm đá ở đâu! Thật là, một câu thôi cũng lòng và lòng vòng, nếu không phải tôi thông minh, còn nghe không hiểu đó!”

Vương Nho hiểu ra, người này thẳng tính, đi thẳng đến thẳng. Rõ ràng điểm ấy, hắn cũng không vòng vo nữa, nói thẳng, “Không sai, bọn tôi muốn biết chuyện này, chỉ là không biết người anh em có nguyện ý nói hay không!”

Kỳ Bạch hí mắt, cười giống một con hồ ly, “Nói cho mấy người, thì tôi được lợi gì đây?”

Vương Nho cười khế, “Người anh em lời này thật thú vị, bọn tôi cũng không phải người tốt gì, cậu nói điều kiện, có phải tìm lắm người rồi không?” Trong giọng nói, mang theo khinh miệt cùng trào phúng.

Kỳ Bạch cắn môi, hấn quên mất, lúc này hấn không phải Đại thiếu gia Kỳ gia, chỉ là một thiếu niên tay trái gà không chặt. Nơi này không có giết người phạm pháp, bọn họ muốn giết mình, mình cũng không có biện pháp.

Tuy rằng nghĩ như vậy, Kỳ Bạch lại có chút không cam tâm. Nếu mình có sức lực, những người này còn có thể khinh thường mình như thế sao?

Đột nhiên, ánh mắt Kỳ Bạch rơi xuống một chỗ, hai mắt sáng quắc lên.

“Thân ái! Sao anh lại tới đây?”

Mặt Kỳ Bạch tràn ra một nụ cười giống đóa hoa tươi, giọng ngọt ngào đến dọa người, mọi người còn chưa phản ứng kịp, hấn liền lao ra phía sau bọn họ. Kỳ Bạch mở rộng hai tay phóng về hướng người kia, người kia khẽ nhúc nhích tựa như nghiêng người né tránh, chỉ là khi đối diện đôi mắt đáng thương chứa cầu xin của Kỳ Bạch Khả, nhất thời trong lòng khẽ động, cước bộ cũng có chút chần chờ.

Kỳ Bạch tuy rằng trên người bẩn thỉu, ngay cả mặt cũng lem luốc thấy không rõ màu da, thế nhưng đôi mắt kia lại lấp lánh ánh nước, cực kỳ chói mắt. Nam nhân nhìn cặp mắt đáng thương hàm chứa ánh nước, nhất thời cảm giác đôi mắt ấy hình như vươn ra một cộng lòng vũ, gầy gầy trong lòng y, ngứa.

Nhân lúc chần chờ này, Kỳ Bạch đã chặt chẽ ôm lấy cổ y, cả người đều treo trên người y.

13. Chương 13

Kỳ Bạch gần như giống gấu túi đu trên người nam nhân, hấn cảm giác tay nam nhân cử động, kinh hoảng đối phương sẽ kéo mình xuống, lập tức chặt chẽ ôm cổ đối phương, cho thấy quyết tâm mình tuyệt đối không xuống. Nếu đối sang thân thể yếu đuối một chút, nói không chừng đã bị hấn siết cho chết rồi.

Bất quá không như Kỳ Bạch đoán, đối phương không có kéo hấn từ trên người xuống, ngược lại dùng tay ôm lấy hấn. Chỉ là, đại ca à chỗ anh ôm có thể đỡ hay không a? Mong chỗ đó, thật sự là rất ấy ấy!

Dù bình tĩnh như Kỳ Bạch, cũng không khỏi đỏ mặt.

“Ấy ấy” vắn vẹo thân thể, Kỳ Bạch đỏ mặt rất không được tự nhiên.

“Đừng cử động!” Tiếng hơi lạnh đậm vang bên tai, có lẽ là ở trên cao lâu ngày rồi, hai chữ bình thản cũng mang theo một chút mùi mệnh lệnh. Đối phương giống bế đứa trẻ ấn Kỳ Bạch vào trong lòng y một chút, khiến cả đầu hấn đều dựa vào vai y.

Anh cho rằng tôi là gì của anh a? Còn ra lệnh cho tôi?

Kỳ Bạch cau mũi, tràn đầy khó chịu tựa vào người Việt Kha.

Ồ thôi, kệ đi, hấn đại nhân đại lượng, nền tình y đang giúp mình, không so đo với y! Nghĩ vậy, Kỳ Bạch an tâm tựa trên người đối phương.

Việt Kha cũng không biết Kỳ Bạch suy nghĩ gì, y cảm thấy người trong lòng không có chút sức nặng nào, sờ lên tất cả đều là xương cốt, còn nhẹ hơn so với con mèo trắng mà em gái y nuôi trong nhà.

Quá yếu! Quá nhỏ!

Trong lòng không lưu tình chút nào dán nhãn cho Kỳ Bạch, hai tay Việt Kha ôm Kỳ Bạch càng thêm thật cẩn thận, sợ y không cẩn thận sẽ siết chết người ta. Phải biết, con mèo của em gái y kia đã là con thứ chín, tám con trước đều là bị y không cẩn thận bóp chết!

Bên này Việt Kha nhíu mày đối với thân thể quá yếu của Kỳ Bạch, ánh mắt nhìn về phía nhóm người Vương Nho càng lạnh hơn. Đôi đồng tử đen không mang theo bất cứ cảm xúc gì, không nói một câu, vốn vẹn một

ánh mắt, cứ thế khiến người ta cảm giác hàn khí từ lòng bàn chân toát lên tới đỉnh đầu, không khỏi rùng mình một cái.

Sức mạnh thật đáng sợ! Thực lực này, chỉ sợ đã đạt tới cấp 6!

Vương Nho thu hồi ánh mắt thấp đầu, đây là tư thế tỏ vẻ thần phục đối với cường giả, vô cùng tôn kính. Cúi đầu, Vương Nho lại bắt đầu tự vấn.

Vị này hẳn cũng chỉ thấy qua vài lần từ xa, đám người họ nghe nói là Đại thiếu gia khu Nhất, thân phận tất nhiên là vô cùng tôn quý. Vị này không biết thân phận ra sao, thế nhưng hẳn đoán thân phận cũng không thấp, thậm chí còn là thủ lĩnh của nhóm Đại thiếu gia kia. Vương Nho cũng gặp qua một vài dị năng giả cùng năng lực giả, thế nhưng cùng tuổi lại không một ai có khí thế có thể so sánh được với vị này, ánh mắt kia giống như dao có thể cắt thương người.

Chỉ là, người này có quan hệ với tên kia từ khi nào?

Thân ái, chẳng lẽ là quan hệ tình nhân? Nếu bọn họ có quan hệ như vậy, sao bao lâu nay không thấy bọn họ tiếp xúc?

Bất quá mặc kệ giữa hai người đó là quan hệ gì, tên này hẳn không thể động tới! Cho dù hai người bọn họ không có liên quan, cũng không thể động! Bởi vì không ai biết được, vị Đại thiếu gia này có đột nhiên nghĩ tới người này hay không. Cho dù xác suất chỉ có một phần vạn, Vương Nho cũng không muốn mạo hiểm. Phải biết, cái gì cũng không quan trọng bằng tính mạng.

Nhóm người họ đây có thể sống lâu như vậy, nguyên nhân lớn nhất là Vương Nho coi trọng tính mạng hơn bất cứ thứ gì.

“Hiểu lầm thôi, thiếu gia!” Trên mặt nhoẻn cười, Vương Nho vội vàng lên tiếng giải thích, “Nếu biết người anh em này là người của thiếu gia, bọn tôi sao dám động thủ chứ!”

Kỳ Bạch nghe vậy, trong lòng nói thầm có ô dù có khác nha! Đồng thời, lại hơi khó chịu, hẳn đường đường một nam tử hán đại trượng phu, hiện tại lại phải dựa vào nam nhân khác cho hẳn ‘Chỗ dựa’, điều này nghĩ thế nào cũng không được tự nhiên.

Vương Nho tuy rằng cười nịnh nọt, thế nhưng khuôn mặt kia lại khiến người ta không nổi sinh ác cảm. Không thể không nói, có được một khuôn mặt dễ nhìn, vẫn hữu dụng.

Ít nhất Kỳ Bạch đối diện với khuôn mặt này trong lòng không nổi giận, hẳn bị Việt Kha mặt đối mặt ôm, quay đầu nhìn khiến cổ rất mỏi, mệt muốn chết. Hơn nữa, bị một nam nhân ôm hẳn cũng thấy không được tự nhiên. Vì thế giờ tay vỗ vỗ Việt Kha, ý bảo đối phương thả hẳn xuống.

Việt Kha vẫn không nhiều lời, buông người. Chỉ là lúc buông Kỳ Bạch xuống, y như là luyến tiếc vậy, găt gao ôm lấy người kia trong một chớp mắt, bộ dáng như là muốn khảm Kỳ Bạch vào trong thân thể của mình vậy.

Kỳ Bạch không biết vì sao, cảm giác trên mặt có chút phát sốt, đồng thời trong lòng cũng đang tán thưởng kỹ xảo biểu diễn thật giỏi của Việt Kha hảo. Động tác như vậy, những người này chỉ sợ càng tin tưởng bọn họ là một đôi!

Quảng đi tâm tư dư thừa, Kỳ Bạch thông thả bước đi đến trước người Vương Nho, trên mặt gợi lên một nụ cười trêu tức, “Mấy người, muốn Phỉ Thúy?”

“Không! Chúng ta sao lại muốn thứ của người anh em chứ?” Vương Nho liên tục xua tay.

Kỳ Bạch tiếc nuối đầy mặt, làm như không muốn nghe người kia cự tuyệt, tự mình nói, “Đáng tiếc, những Phỉ Thúy đều là của thân ái nhà tôi đó, mấy người sợ là không lấy được đâu!”

Nói rồi, tươi cười trên mặt hẳn đột nhiên biến mất, ghé sát vào Vương Nho, thần sắc băng lãnh nói, “Tôi đời này, ghét nhất là có người mơ tưởng đến thứ của mình, như vậy tôi sẽ rất không thoải mái! Tôi một khi không thoải mái, người khác cũng đừng mong dễ chịu! Hiểu chứ?”

Mặt Vương Nho sắp cứng ngắc, vội vàng gật đầu, “Hiểu, hiểu!”

Kỳ Bạch nghe vậy, vừa lòng đứng thẳng lại, xoay thân bỏ nhào vào người Việt Kha. Động tác này hẳn hiện tại đã làm nhuần nhuyễn, trên mặt nửa điểm mất tự nhiên cũng không có.

Quay đầu nhìn một đám người còn ngốc ngốc đứng ở kia, nhíu mày nói, “Vậy mấy người sao còn đứng đây? Là luyến tiếc tôi sao?”

“Không, không có! Bọn tôi đi liền, đi liền!” Vương Nho liên thanh phủ nhận, đưa đám người kia học học chạy mất, giống như đằng sau có chó dữ đang truy đuổi vậy.

Mãi đến khi cả đám người kia chạy biến Kỳ Bạch mới buông cánh tay đang ôm Việt Kha ra, hấn đầu tiên là nhếch miệng đắc ý cười một chút, lúc này mới xoay người làm như bạn bè thân quen mà vỗ vỗ vai Việt Kha, “Cám ơn anh, Việt Đại thiếu gia!” Hôm nay nếu không có người này hẳn thật đúng là không biết giải quyết làm sao.

Việt Kha trên mặt không thay đổi, nói, “Một mình, thì đừng có đi lung tung!”

Nghe ra ý quan tâm trong lời y, lòng Kỳ Bạch ảm lại, cười nói, “Yên tâm, tôi không sao!”

“Về sau đừng như vậy nữa!” Việt Kha vẫn là bộ mặt nghiêm túc.

“Biết rồi, về sau cũng sẽ không xảy ra chuyện thế này nữa!” Bởi vì hắn sắp cùng Vương Lạc đến khu Nhị.

“Ể, đây là cái gì?” Trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một mặt màu vàng, Kỳ Bạch ghé sát vào Việt Kha, thấy trên cổ y đeo một khối Phỉ Thúy màu vàng. Màu sắc gần như Kê Du Hoàng, thể nước mười phần, khối Phỉ Thúy này đúng là thủy tinh chủng Kê Du Hoàng Phỉ hiếm có.

Nhìn khối Kê Du Hoàng Phỉ này, Kỳ Bạch lại nhớ đến khối của mình kia, đau lòng. Mà chỉ lo đau lòng hẳn căn bản không phát hiện tư thế hai người ái muội cỡ nào, Phỉ Thúy được Việt Kha đeo trên cổ, hắn gần như là dán mặt sát trên cổ y, từ xa nhìn lại giống như là hắn đang hôn cổ Việt Kha vậy.

“Hai người đang làm cái gì?”

14. Chương 14

Giọng tràn ngập phẫn nộ cùng ghen tị vang lên, Kỳ Bạch quay đầu, thấy Quý Tuyết sai bước đi đến. Bộ dáng phẫn nộ kia giống như vợ bắt gặp chồng ngoại tình vậy, khuôn mặt vốn mỹ lệ quyến rũ động lòng người bởi vì ghen tị mà trở nên vằn vẹo.

Bất luận người mỹ lệ cỡ nào chỉ cần bị ghen tị bao phủ, đều thành xấu xí. Bất quá, nếu là giữa hai người yêu nhau, đó cũng có thể coi như tình thú.

Kỳ Bạch nghĩ miên man, suy nghĩ giống xe lửa chạy đã không biết bay đến nơi nào rồi. Bởi vậy khi Quý Tuyết đi đến trước mặt, hắn vẫn còn chút ngốc lảng.

Quý Tuyết lộ vẻ khinh thường trên dưới đánh giá hắn, trong mắt đều là xoi mói, “Người cho rằng chỉ bằng bộ dáng thế này, đã có thể thu hút chú ý của anh ấy? Đừng đùa! Cùng lắm chỉ là một đồ chơi mà thôi, cuối cùng người làm vợ anh ấy chỉ có thể là ta!” Tư thái cao quý, thể nhưng lại không giấu được ghen tị.

Đây chỉ là một nữ nhân bị làm hư, loại người này, Kỳ Bạch thấy nhiều rồi.

“À, Việt Kha! Anh có thể giúp tôi một việc không?” Kỳ Bạch cười tủm tỉm nhìn Việt Kha, “Lần trước nước anh lấy cho bọn tôi dùng hết mất rồi!” Cho nên, anh lại lấy giúp tôi một bình đi!

Nhìn ánh mắt hắn chờ mong, câu cự tuyệt Việt Kha tính nói chuyển tới bên miệng biến thành, “Ừ!”

Thái độ của hai người họ không để ý chút nào, như là coi Quý Tuyết căn bản không tồn tại, không thêm bận tâm, so với bất cứ ngôn từ nào còn khiến cô phẫn nộ hơn.

“Việt Kha!” Quý Tuyết hô to, “Anh đừng quên, Việt lão gia đã bảo anh chăm sóc em, em là vợ tương lai của anh đấy!” Nói đến đây, lệ trong mắt cô bắt đầu rớt xuống, tư thái lê hoa đài vũ, vô cùng khiến người ta thương tiếc.

“Anh sao có thể vì một gã đồ chơi mà đối xử với em như vậy? Nếu để Việt lão gia biết, anh cho rằng hắn còn có thể sống sót sao?”

“Cô đây là đang uy hiếp ta ư?” Trong mắt Việt Kha chợt lóe một tia hàn quang, thân ảnh vụt lên, Quý Tuyết còn chưa kịp phản ứng, cảm thấy hô hấp trong nháy mắt bị ngừng lại, một bàn tay lớn nắm lấy cổ cổ trắng nõn như ngọc của cô.

Trên mặt Việt Kha lúc này không mang theo một chút cảm xúc, nhìn Quý Tuyết như không phải nhìn một mỹ nhân, mà là một vật thể không có sinh mệnh, trong mắt tràn đầy quang mang khiến người khác kinh khiếp, “Đời này, ta ghét nhất là những ai uy hiếp ta!”

Quý Tuyết hoàn toàn kinh hoàng, cô phí công dùng hai tay nắm lấy bàn tay đặt trên cổ mình, trên mặt chỉ còn lại sợ hãi. Người này, là Việt Kha sao? Thật xa lạ, thật đáng sợ! Trong đầu Quý Tuyết không khỏi nhớ lời tới đồn ở khu Nhất kia.

Đại thiếu gia Việt gia, là ma quỷ! Ma quỷ không có bất cứ tình cảm gì!

“Ma quỷ.”

Trong miệng phun ra hai chữ này, Quý Tuyết sợ hãi nước mắt bắt đầu tràn ra. Vì sợ nên cô hoàn toàn không phát hiện sau khi nghe cô nói ra hai chữ ‘Ma quỷ’, trong mắt Việt Kha âm đậm quang mang, cùng sức mạnh xung quanh càng thêm cuồng bạo.

“A! Việt Đại thiếu gia!” Mọi người thấy một màn này trong lòng thầm kêu không ổn, mấy người giữ lại tay Việt Kha, giải cứu Quý Tuyết từ trong tay y ra, “Anh nhìn cho rõ, đây không phải là kẻ thù của anh mà?” Quý Tuyết nếu xảy ra chuyện gì, đương gia Quý gia còn không giết bọn họ a!

“Ấy, ấy, Việt Đại thiếu gia, bình tĩnh a!”

Mấy người trực tiếp đối mặt với ánh mắt rét lạnh của Việt Kha, không khỏi kinh khiếp. Nếu Việt Đại thiếu gia hiện tại nổi điên, bọn họ nên làm sao ngăn cản a?

Trị liệu sư, trị liệu sư ở đâu a?

Đúng rồi! Quý Tuyết, Quý Tuyết không phải trị liệu sư sao? Ánh mắt mọi người rơi xuống Quý Tuyết đang lạnh run, nháy mắt thất vọng, người này căn bản không thể trông cậy!

“Ê, Việt Kha, anh không phải hứa lấy nước cho tôi sao?”

Đột nhiên, một cánh tay quần lên cánh tay Việt Kha, khuôn mặt lem luốc tươi cười xuất hiện trong mắt Việt Kha.

A? Người đó là...

Không chỉ Việt Kha, ngay cả những người còn lại cũng sửng sốt.

“A? Chẳng lẽ anh định đổi ý!” Kỳ Bạch nhíu chặt mày, không tán đồng vở vai Việt Kha, “Người anh em, nói không giữ lời không phải việc một nam nhân nên làm a!”

Sau một lúc lâu, Việt Kha chỉ nhìn chăm chăm Kỳ Bạch không nói lời nào, nụ cười của Kỳ Bạch dưới ánh mắt sáng quắc của y không khỏi trở nên cứng đờ, Việt Kha mới giật giật mắt, “Ừ!”

Theo chữ ‘ừ’ vừa dứt, một cánh tay cứng như sắt thép vòng bên hông Kỳ Bạch, một tay ôm ngang cả người hắn lên.

“A! Anh đang làm gì?” Kỳ Bạch cả kinh, theo bản năng ôm lấy cổ y.

Việt Kha ôm người đi về sau, ánh mắt trước sau như một không gợn sóng, “Lấy nước!”

Ồ, Kỳ Bạch gật đầu, “Việt Kha anh quả nhiên là người tốt!” Cười tủm tỉm phát thễ người tốt, chỉ có điều, “Anh có thể buông tôi xuống trước không? Tôi có thể tự mình đi!” Bị bế xấu hổ lắm.

“Không!” Ngữ khí không hề cho thương lượng, lực đạo tay ôm lấy Kỳ Bạch càng lớn.

“Vậy anh có thể nhẹ tay một chút không?” Eo tôi sắp đứt ra rồi đây này?

Có câu, nếu không thể phản kháng, vậy hãy hưởng thụ! Kỳ Bạch tựa đầu trên vai Việt Kha, thoải mái thở dài một hơi. Trách không được bọn trẻ đều thích được bế như vậy, thật sự là rất thư thái. Không cần đi đường, ngày trôi qua không phải quá mỹ hảo a!

“A! Đúng rồi, phải đi lấy bình trước!”

Chỉ huy Việt Kha đi lấy bình chứa nước xong hai người lúc này mới chậm rì rì đi đến chỗ lấy nước, trong lúc này, Kỳ Bạch vẫn ở trên người Việt Kha, đợi đến nơi, hắn đã có chút buồn ngủ.

“A, đến rồi!” Kỳ Bạch từ Việt Kha trên người nhảy xuống, lúc này Việt Kha ngược lại không ngăn cản.

Kỳ Bạch nhìn nhìn trai phải, thấy không có ai lúc này mới thần bí đi đến dưới một thân cây. Đó là một cái cây cao tới ba mét, lá như lá chuối tây, cành lá xum xuê. Dưới tàng cây, để hỗn độn mấy tảng đá. Nhìn thấy mấy tảng đá này, hai mắt Kỳ Bạch liền sáng rực.

“A!” Kỳ Bạch sờ sờ khối này, lại sờ sờ khối kia, trên mặt là giấu không được vui sướng. Sau đó từ trong túi áo cầm ra một khối đá bằng nắm tay ra, đặt ở đó.

Mấy khối đá này, đều là mấy khối cực phẩm Phỉ Thúy còn có khối Dương Chi Bạch Ngọc mà hắn cất chứa.

Việt Kha vẫn đứng bên người hắn, nhìn hắn đùa nghịch mấy khối đá kia không nảy sinh bất cứ nghi vấn gì. Kỳ Bạch có chút cảm động, gơ tay hái một cái lá cây lớn trên một cành cây buông xuống, quần thành hình dạng cái chén.

“Đợi cho anh ném thử một chút cái gì gọi là quỳnh chi ngọc dịch!”

Kỳ Bạch thò tay bẻ ngang cành cây buông xuống kia, chỗ cành bị bẻ lộ ra bên trong rỗng ruột. Từ chỗ rỗng ruột, đầu tiên là một giọt chất lỏng màu lục chậm rãi nhỏ giọt.

Kỳ Bạch không chút hoang mang dùng lá cây quần thành cái chén đón lấy, dần dần giọt chất lỏng đó chậm rãi biến lớn bằng ngón trở.

“Này, cho anh!” Hứng đầy một chén, Kỳ Bạch lấy tay lau chỗ chảy ra chất lỏng, đưa chén cho Việt Kha.

Việt Kha sững sốt, thế nhưng lại không có chút do dự nhận đến.

Kỳ Bạch không biết, hành động này của đối phương hiện tại là đại tín nhiệm với hắn đến cỡ nào.

15. Chương 15

Chất lỏng vào miệng nhảy nhót trên đầu lưỡi, mang đến một loại cảm thụ cực hạn, chảy vào thân thể lập tức có một cảm giác rất kỳ lạ lan tràn toàn thân, mang đến cho thân thể một cỗ sáng khoái, như khí xấu toàn thân đều bị đẩy ra.

Việt Kha mở mắt ra kinh ngạc nhìn Kỳ Bạch, hai mắt hiếm khi có chút tỏa sáng.

“Uống ngon ha!” Chắp tay sau lưng, Kỳ Bạch cười ngốc.

Việt Kha trầm mặc, mặt không chút thay đổi như trước, nhưng Kỳ Bạch vẫn nhìn ra được người này hiện tại rất cao hứng. Ê, loại này người gọi là gì nhỉ?

“Đúng rồi, chính là hũ nút!”

Nghĩ vậy, Kỳ Bạch không khỏi lén cười.

Đột nhiên, một đôi tay ôm lấy mặt hắn, Việt Kha cúi đầu nheo mắt nhìn hắn, “Cười cái gì?”

Kỳ Bạch giật nhẹ khóe miệng, xấu hổ gãi gãi đầu, “Không cười cái gì! Ha ha~”

“Đây là cái gì?” Việt Kha chỉ vào cái cây đó hỏi. Trước kia, chưa từng nghe nói chất lỏng bên trong cây này lại có thể uống, hơn nữa mùi vị còn ngon như vậy.

“Tôi đặt tên cho nó là, cây Dừa Rỗng!”

“Đặt tên?”

“Đúng vậy! Bởi vì tôi không biết nó tên là gì a. Thế nào, anh thấy không hay?” Nghiêng mắt nhìn y, Kỳ Bạch đầy mặt khó chịu, một bộ anh nếu dám nói phải liền cho anh biết tay.

“Không có!” Việt Kha phủ nhận.

“Không có là ý gì?” Kỳ Bạch cau mày, đột nhiên lại gần giơ tay nắm hai bên má y kéo ra, “Anh sao lại không thích cười nhỉ? Nào, cười một cái coi. Phụt, ha ha ~” Nhìn mặt y bị mình kéo mà biến hình, Kỳ Bạch nhin không được cười ra tiếng.

Không biết vì sao, tuy rằng bộ dáng Việt Kha lạnh mặt cự tuyệt người ngoài cả ngàn dặm, thế nhưng Kỳ Bạch nhưng lại không sợ y. Từ khi tiếp xúc với y đã biết, người này, không giống bề ngoài lãnh ngạnh, mà có một trái tim dịu dàng.

Trong lúc Kỳ Bạch đang vui vẻ, người nọ lại đột nhiên hành động, một tay kéo hắn vào trong lòng, trong ánh mắt kinh ngạc của Kỳ Bạch nắm cầm hắn, cúi đầu cùng hắn đối mặt.

Khuôn mặt Việt Kha cực có tính xâm lược, bị đôi mắt như vậy nhìn, mặt Kỳ Bạch đột nhiên đỏ, “Anh... anh làm gì?”

“Ta không thích người khác chạm vào mặt ta!”

Giọng nói lạnh băng nhất thời khiến mặt đang có chút nóng thành đông cứng, Kỳ Bạch ngừng cười, trong mắt toát ra hai ngọn lửa. Tức giận khiến đại não nóng lên, hắn giơ tay kéo lấy áo Việt Kha, chụt một cái hôn lên.

“!” Đôi mắt hẹp dài của Việt Kha trong nháy mắt mở to, lập tức híp lại, bên trong cảm xúc tối đen không rõ.

Không chỉ hôn một cái, khi tách ra, Kỳ Bạch còn như khiêu khích liếm một đường trên môi.

“Hừ, tôi không chỉ chạm vào mặt anh, tôi còn hôn đó! Anh làm gì nào?” Kỳ Bạch nhướn mày, một bộ đắc ý.

“Ha ha ~” Trầm thấp tiếng cười từ Việt Kha dật ra từ giữa yết hầu, y lên tiếng, “Hôn không phải giống như cậu!” Người nọ liền hai tay nâng mặt hắn, cúi đầu hôn lên.

Cái gì?

Kỳ Bạch sửng sốt, trước mắt tối sầm lại, một cái gì đó mềm mềm dán lên. Khí tức đối phương giống y hệt người cực có tính xâm lược, Kỳ Bạch cảm thấy trong mũi tràn đầy mùi vị người kia. Trong lúc hắn ngẩn ra, đối phương đột nhiên niết cầm hắn, đang đau, một thứ gì đó mềm ướt tận dụng triệt để len vào.

“Ưm!”

Kỳ Bạch đột nhiên lấy lại tinh thần, nhất thời giãy dụa. Thế nhưng không biết từ khi nào, hai tay Việt Kha nâng mặt hắn đã đổi nơi, một tay giam cầm cả người hắn trong lòng, một tay đỡ ót hắn, hoàn toàn khống chế hắn trong lòng. Giống một con rùa lật ngửa, Kỳ Bạch vô lực lật người, lại không động đậy được mấy may.

Giãy dụa bất thành, ngược lại khiến mình càng không thở nổi.

“Ưm!”

Khí lực dần mất, hai chân Kỳ Bạch không khỏi mềm nhũn, nếu không phải cánh tay sắt vắt ngang trên thắt lưng kia, hắn lúc này chỉ sợ đã mất mặt ngồi bệt xuống đất rồi.

Nụ hôn qua đi, đôi mắt Kỳ Bạch vốn rất đẹp lúc này càng ướm át, khóe mắt mang theo màu đỏ mị nhân, khuôn mặt lem luốc giờ phút này thoát nhìn đúng là ả chứa sự dụ hoặc kinh người.

“Anh...” Hiện tại thân thể Kỳ Bạch hoàn toàn là do Việt Kha đỡ, cả người hắn gần như là dán trên người y.

“Cậu thích ta?” Kỳ Bạch còn đắm chìm trong nụ hôn kia chưa lấy lại tinh thần, một câu giống như sấm sét ghé vào tai hắn, khiến hắn cả người trở nên vô cùng thanh tỉnh.

“Đừng, đừng đùa! Tôi thích nữ nhân!” Đỏ mặt, Kỳ Bạch quát.

“Thích nữ nhân?” Việt Kha nheo lại mắt, trong thoáng chốc khí tức cả người y đột nhiên trở nên khiến người ta sợ hãi, ngón cái chà đập đôi môi Kỳ Bạch bị hôn đến sưng, trong ánh mắt lóe ra hàn quang nhiếp người, “Cậu phải nhớ cho rõ, cậu là người của ta!”

Cậu là người của ta, người của ta?!

“Gi? Tôi là người của anh từ lúc nào chứ?”

“Vừa rồi!”

“Vừa rồi?”

“Cậu hôn ta, thế nào, chẳng lẽ cậu định phủ nhận?” Việt Kha lạnh giọng.

“Không, không! Ha ha, sao thế được!” Kỳ Bạch không hề nghi ngờ, nếu mình dám nói phải, tuyệt đối sẽ bị giết trong chớp mắt.

“Được!” Việt Kha đứng thẳng lên, giơ tay xoa mặt Kỳ Bạch, nói, “Đợi lần này trở lại, ta sẽ mang cậu về khu Nhất!”

Ngữ khí y ôn hòa hiếm có, tuy rằng mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng là Kỳ Bạch biết tâm tình của y rất tốt. Đột nhiên, hắn cảm giác, trở thành người của Việt Kha, cũng không phải khó chấp nhận như vậy. Ít nhất, hắn có thể đến khu Nhất, về sau hắn tuyệt đối là sống vô tư!

Ôi, sống chuỗi ngày vô ưu,غمغم lại là thấy tốt đẹp a!

16. Chương 16

Đưa đá tìm được trong động cho lão giải thạch sư, Kỳ Bạch ngồi xổm trên mặt đất nhìn giải thạch. Động tác của lão giải thạch sư thuần thực, hiển nhiên là kinh nghiệm có thừa, nhưng Kỳ Bạch lại nhớ tới Bạch Ngọc động tác gốc nhưng nghiêm túc, thiếu niên bộ dạng khả ái tâm tư đơn thuần ấy.

Bạch Ngọc mấy ngày trước đã trở về khu Nhất, lúc đi còn ôm Kỳ Bạch khóc um sùm, rất là không nỡ. Không biết hiện tại cậu ấy thế nào, Kỳ Bạch có chút ngẩn ngơ nghĩ.

“Nghe nói cậu theo Việt Đại thiếu gia?” Tưởng Tân Quốc không biết từ khi nào đứng bên cạnh hắn, đột nhiên lên tiếng.

Kỳ Bạch ngẩng đầu liếc mắt nhìn, lười biếng ‘ừm’ một tiếng, sau đó lại thêm một câu, “Tin tức của anh nhanh dễ sợ!” Hôm qua mới xảy ra, hôm nay gã đã biết.

Ánh mắt Tưởng Tân Quốc nhìn chằm chằm Kỳ Bạch có chút quái dị, Kỳ Bạch mặc vẫn là bộ trang phục rách nát kia, trên mặt cũng lem luốc, dáng người càng gầy nhom nho nhỏ, trừ một đôi mắt vô cùng sáng ra, thật sự nhìn không ra hắn có nào điểm hấp dẫn người, Việt Đại thiếu gia sao lại coi trọng hắn? Chẳng lẽ là ánh mắt Việt Đại thiếu gia kỳ lạ? Bất quá...

Tưởng Tân Quốc nhú mày, có chút không tán đồng nói, “Tuy rằng theo Việt Đại thiếu gia cuộc sống của cậu sẽ tốt hơn, thế nhưng, nói thật, tôi không tán đồng cậu làm như vậy!”

“Cậu có từng nghĩ, về sau trong mắt mọi người, cậu đã bị dán nhãn của Việt Đại thiếu gia, chỉ là một món đồ chơi, còn ai sẽ xem trọng cậu?”

“Tôi không cần ai để mắt đến tôi a!”

Tướng Tân Quốc đang nói đến hưng phấn, một câu Kỳ Bạch không chút bận tâm mà nói nháy mắt liền khiến cả bụng lý luận của gã ghen hòng, “Cậu cậu!”

Kỳ Bạch ôm đầu gối, bộ dáng thoát nhìn có chút buồn ngủ, ngay cả đáp cũng là miễn cưỡng, “Nguyên vọng lớn nhất đời này của tôi chính là không cần làm bất cứ chuyện gì, để người khác nuôi! Muốn ngủ liền ngủ, muốn ăn liền ăn. Ày, hiện tại Việt Kha đã thỏa mãn nguyên vọng của tôi!” Nói đến đây, trên mặt hần lộ ra một nụ cười vừa lòng.

“Nam tử hán đại trượng phu, nên đỉnh thiên lập địa, sao có thể dựa vào người khác nuôi?” Loại tư tưởng kỳ quặc này của Kỳ Bạch nhất thời khiến Tướng Tân Quốc hết chỗ nói nổi.

Kỳ Bạch khoát tay, không thêm để ý nói, “Tôi không cần đỉnh thiên lập địa, có thể ăn no ngủ đã là được!”

Một loạt triết lý của Tướng Tân Quốc, nhất thời biến thành axit dạ dày hết.

Kỳ Bạch người này đích thực không có bao nhiêu dã tâm lớn, khi những nam nhân khác đều nghĩ phải làm ra một kỳ tích đỉnh thiên lập địa, hần lại muốn sống an an ổn ổn tại Kỳ gia đến già, tốt nhất là Kỳ gia lại mọc ra thêm một đứa con riêng đi, khiến hần có thể không cần phải làm người cái gì thừa kế mệt mỏi.

Đối với hần mà nói, suy nghĩ về ánh mắt của người khác còn không bằng ngủ một giấc, có thể tìm được một phiếu cơm trường kỳ là nguyên vọng cả đời của hần, lúc trước ở thế kỷ 21 không tìm được, không ngờ ở trong này lại tìm được!

Nghĩ vậy, Kỳ Bạch nhin không nổi ngậy ngô cười lên. Không cần làm cái gì cũng có thể ngủ tốt đến ăn ngon, cuộc sống thật sự là quá tốt đẹp!

Ban đêm.

Ánh trăng tròn treo giữa bầu trời, chiếu rọi cho bên dưới sáng rõ. Kỳ Bạch với năng lực thích ứng siêu cường đã hoàn toàn thích ứng với nơi này, hiện tại đã có thể một giấc ngủ thẳng đến sáng. Bởi vậy khi một cánh tay đại lực nhắc hần lên, hần vẫn còn mơ hồ.

“Đi theo ta!” Giọng khàn khàn cùng với mùi máu tươi nồng nặc tràn vào xoang mũi truyền đến trong tai hần, người kia căn bản không cho hần cơ hội cự tuyệt, kéo hần đi ra ngoài.

“Làm gì vậy? Muốn dẫn Thạch Đầu đi đâu?” Vương Lạc ngay từ đầu cũng bị người này làm mơ hồ, lấy lại tinh thần thấy Kỳ Bạch bị hần bắt đi, vội vàng bám trụ người kia.

“Buông tay!” Người nọ vung tay về phía sau giẫy Vương Lạc văng ra, sau đó cũng không thêm nhìn bắt lấy Kỳ Bạch mang đi.

Người kia có lẽ đang vội, đi gần như chạy. Kỳ Bạch lúc này cũng tỉnh táo, bị người kia bắt tha đi thất tha thất thểu, không khỏi nhăn lại mày. Nhớ tới giọng nghe ban đầu, cảm giác có chút quen tai.

“Anh, là bạn của Việt Kha?”

Người nọ không đáp lại hần, chỉ kéo hần đi. Ra khỏi cửa khu Tam, đi về phía trước, Kỳ Bạch Mẫn cảm nghĩ thấy được mùi máu tươi càng ngày càng đậm, mày nhíu chặt.

Phía trước là một loạt phòng gỗ nhỏ, người kia kéo Kỳ Bạch vọt vào.

“Người đến rồi!” Đi vào hần liền rống to.

Đi vào, ánh mắt Kỳ Bạch rơi xuống một người người đầy máu nằm trên một chiếc giường lớn trong phòng, lúc này biến sắc, không chút suy nghĩ vọt tới bên giường.

Khuôn mặt tái nhợt, vốn tuần tú góc cạnh lúc này thoát nhìn suy yếu đến cực điểm, toàn thân đầy máu. Ổ bụng y, có một miệng vết thương lớn bằng nắm tay. Lúc này, Quý Tuyết đang thi triển dị năng chữa trị của cô, ánh sáng trắng lập lòe phủ trên miệng vết thương, thế nhưng miệng vết thương vẫn không ngừng

chảy máu tươi. Nhìn ra được, tình huống của y thật sự không tốt, thật sự nếu không cầm máu, mạng của y, chắc chắn không đảm bảo.

“Không, không được!” Ánh sáng trắng trên tay Quý Tuyết từ đậm chuyển sang nhạt, cuối cùng biến mất, lúc này đầy mặt cô toàn mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, nước mắt nhòe nhoẹt, thoát nhìn vô cùng chật vật. Mà không có dị năng của cô, tốc độ đổ máu miệng vết thương trên bụng của Việt Kha lại nhanh hơn vài phần.

“Cô nói cái gì?” Nghe vậy, Tề Thất nhin không được vọt qua, cũng không cố kỵ cái gì thương hương tiếc ngọc, một phen nắm lấy áo nhấc cô lên, trên mặt đầy âm trầm, “Cô đừng quên, Việt Đại thiếu gia biến thành như vậy hoàn toàn là vì cô! Nếu anh ấy gặp chuyện gì, Quý Tuyết! Cô cũng đi cùng đi!”

Giọng tràn đầy sát ý khiến Quý Tuyết không khỏi run rẩy.

“Cậu...” Việt Kha vốn đang từ từ nhắm hai mắt lại mở ra, ánh mắt y trực tiếp lược qua mọi người rơi xuống người Kỳ Bạch, nhắc khéo miệng nói, “Cậu tên là gì?”

Kỳ Bạch hơi hơi sững sốt, có chút không hiểu, nhưng vẫn đáp, “Tôi tên Kỳ Bạch!”

Việt Kha khẽ cười lên, y rất ít cười, thế nhưng hiện tại lại không ai chú ý tới điểm này.

“Kỳ Bạch” Nhắc đi nhắc lại hai chữ này, trong ánh mắt y đột nhiên phát ra ánh sáng, “Kỳ Bạch, ta nói rồi, cậu là người của ta! Cho dù ta chết, cậu cũng phải nhớ, cậu là người của Việt Kha ta!”

Tuy rằng y nằm ở trên giường, một bộ dáng sắp qua đời, thế nhưng lúc này khí thế trên người y lại khiến người ta không thờ nổi.

“Việt Đại thiếu gia, anh bớt lời đi! Tình huống của anh thật sự không nên nói nhiều!” Vương Mặc Bạch là một bác sĩ, nhìn ra tình huống Việt Kha không tốt, sắc mặt có chút khó coi.

Việt Kha lại không để ý chút nào, thái độ càng thản nhiên, nói thẳng, “Ta biết, ta sắp chết!”

“Ai nói anh sắp chết!” Nghe được từ chết, Kỳ Bạch không biết vì sao cảm giác có chút khó chịu, không tự hỏi bất cứ gì liền quát.

Trong ánh mắt mọi người kinh ngạc, hấn mắt kiên nhẫn bấu môi, trên mặt hiem khi xuất hiện một tia khó chịu, “Mấy người, đi ra ngoài hết!” Hấn tay chỉ ra cửa.

Sao cơ?

“Dựa vào cái gì?” Tề Thất là người đầu tiên không nghe.

Kỳ Bạch cũng không để ý thái độ hấn, chỉ cười lạnh nói, “Nếu anh muốn để y chết, vậy cứ đứng ở đây đi!”

Tề Thất ghen khí, thế nhưng lại không thể làm gì khác. Bọn họ không biết hấn có thể cứu Việt Kha hay không, thế nhưng hiện tại bọn họ không còn đường chọn.

Sau khi đợi mọi người rời đi hết, Kỳ Bạch đột nhiên lên tiếng, “Về sau anh phải chăm sóc tôi cả đời!”

Việt Kha sững sốt, nhưng vẫn đáp, “Được!”

Kỳ Bạch hít sâu một hơi, đột nhiên từ trong túi áo lấy ra một cái bình.

Đó là một bình thủy tinh trong suốt, bên trong là chất lỏng màu lục chứa điểm nâu, Kỳ Bạch mở nắp bình, đổ hết thứ chất lỏng này lên miệng vết thương của Việt Kha. Rất thần kỳ, chất lỏng đổ lên trên, miệng vết thương của Việt Kha lập tức cầm máu. Tuy rằng miệng vết thương chưa khỏi, thế nhưng có thể chắc chắn, Việt Kha tạm thời không nguy hiểm tính mạng.

Nhìn thấy vậy, Kỳ Bạch không khỏi thở dài một hơi. Tuy rằng hấn biết loại chất lỏng này công hiệu đối với trị thương siêu mạnh, thế nhưng miệng vết thương của Việt Kha lớn như vậy hấn cũng không chắc chắn, hiện tại hấn đã trút được gánh nặng.

17. Chương 17

Vốn ngay cả trị liệu sư cũng không thể cầm máu, chỉ là một bình chất lỏng không biết tên đã cầm được, chuyện này quả thực chưa nghe bao giờ! Mà Việt Kha chứng kiến này hết thấy ánh mắt nhìn Kỳ Bạch hơi thay đổi.

Bất quá chỉ là cầm máu, miệng vết thương lại vẫn thật sự làm cho người ta sợ hãi, Kỳ Bạch hỏi, “Hiện tại nữ nhân kia có thể chữa trị miệng vết thương này rồi chứ?”

Việt Kha lắc đầu, sắc mặt chỉ vì đổ máu quá nhiều mà hơi hơi trắng bệch, biểu cảm lại lạnh nhạt, như là nói vết thương chẳng liên quan gì đến mình vậy, “Miệng vết thương quá lớn, năng lực chữa trị của cô ta vô dụng đối với ta! Hự, cậu đang làm cái gì?” Trên mặt Việt Kha lộ ra biểu cảm đau đớn.

Kỳ Bạch thu hồi ngón tay vừa chọc miệng vết thương, vô tội nói, “Tôi chỉ là muốn thử xem miệng vết thương của anh có đau hay không thôi!” Được thủy của hắc không giảm đau, miệng vết thương lớn như vậy nam nhân ngay cả lông mi cũng không chớp một cái, nếu không phải vết thương bằng nắm tay rõ ràng ở đó, Kỳ Bạch thậm chí còn cho rằng y căn bản không thụ thương.

Việt Kha nhin xuống kích động muốn đánh hắc, “Thế, cậu có kết luận chưa?”

Kỳ Bạch thành thật gật gật đầu, cười nói, “Ra là cũng đau a?”

Việt Kha không nói nổi, dời đề tài, “Vậy hiện tại miệng vết thương này nên làm gì?” Tuy rằng cầm máu, nhưng còn chưa khép lại.

“Tôi cũng không biết!” Kỳ Bạch ngồi vào bên giường, khoanh hai chân nói, “Trên người tôi căn bản không có được chữa trị miệng vết thương, chờ trời sáng tôi sẽ đi tìm được!” Nói rồi, hắc ngáp một cái thật dài.

Quay đầu nhìn Việt Kha nằm trên giường bộ dáng thật ‘thoải mái’, hắc khó chịu chu môi, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Việt Kha chen đến bên người y nằm xuống.

“Cậu...”

“A! Vẫn là trên giường thoải mái a!” Như một con mèo ma sát mấy cái ở trên gối, hắc mở mắt ra thấy Việt Kha kinh ngạc nhìn mình, hai người gần như chóp mũi đụng chóp mũi, khí tức hoàn toàn lẫn lộn cùng nhau, phân không rõ.

Đang ngủ thì bị người làm tỉnh Kỳ Bạch vừa nằm xuống mắt liền không mở ra được, hắc nheo mắt nhìn người trước mặt, nhin không được lại ngáp một cái, hơi nước trong mắt vọt lên.

“Oáp, chúng ta ngủ đi!” Mơ hồ hắc trực tiếp giơ tay ôm lấy cổ Việt Kha, như là đời trước ôm con gấu bông to trên giường hắc vậy. Đương nhiên, hiện tại con gấu này thoải mái hơn bao nhiêu so với trước kia, còn có độ ấm a!

Dụi dụi!

Việt Kha nhìn người ban đầu chỉ ôm cổ y hiện tại đã thành gối đầu nằm trên lồng ngực y, có chút ngán người. Cả đời y chưa hề thân mật cùng ai như thế, nhiệt độ của đối phương ấm áp, cùng nhiệt độ của mình, nhin không được khí tức của đối phương, Việt Kha giơ tay ôm chặt vai người kia, tránh không chạm đến miệng vết thương của mình để ôm lấy.

Nhắm mắt lại, khí tức nơi chóp mũi làm người ta bình yên, cho dù là huyết mạch xao động trong cơ thể y giờ phút này cũng có vẻ dịu ngoan hơn nhiều. Người này đối với mình rõ ràng chỉ là một người xa lạ, thể nhưng y lại nhin không được thân cận hắc. Chỉ cần có người này ở bên, luồng máu cuồng bạo trong cơ thể y sẽ bình tĩnh trở lại.

Người này, có đặc chất hấp dẫn y, y còn nhớ rõ mùi vị trên môi đối phương, rất tuyệt! Nghĩ vậy, màu mắt Việt Kha đột ngột đậm lên, y đột nhiên cúi đầu, chuẩn xác dán lên môi đối phương.

Nhẹ giọng cười cười, vô số đêm, Việt Kha đều bị dòng máu cuồng bạo trong thân thể khiến mất ngủ. Mà lúc này, lần đầu tiên, y chậm rãi chìm vào giấc mộng, ôm người trong lòng.

Khi Việt Kha mở mắt ra lại, sắc trời đã sáng, y theo bản năng nắm thật chặt hai tay, lại phát hiện người vốn nằm trong lòng y không còn tung tích. Mà bụng y vốn có vết thương to bằng bàn tay không biết từ khi nào đã khỏi hẳn!

Trang phục vốn dính đầy vết máu cũng đã được thay, Việt Kha trở mình xuống giường. Đi ra bên ngoài, vừa vịn gập Tề Thất đi vào.

“A! Việt Đại thiếu gia, anh tỉnh rồi?” Thấy Việt Kha, Tề Thất yên lòng, đồng thời nhỏ giọng nói, “Không ngờ tiểu tử kia thật sự có chút tài năng!”

“Thương của ta, là hẳn chữa trị?” Hẳn kia, không cần nhiều lời cũng biết là ai.

Tề Thất gật đầu, trên mặt biểu cảm rất kỳ lạ, “Tôi vẫn luôn không ngờ, cái loại cây như cỏ dại đó mà còn có thể trị thương! Còn hữu hiệu hơn so với dị năng trị liệu sư!”

Nói đến đây, trên mặt hẳn nhìn Việt Kha lộ ra biểu cảm sùng bái, “Không hổ là Việt Đại thiếu gia, anh chắc chắn cũng biết tiểu tử này không phải người thường mới đối xử với hẳn khác biệt! Quả nhiên, mất Việt Đại thiếu gia là tốt nhất!” Ánh mắt nhìn chăm chú vào Việt Kha sáng long lanh, không hề nghi ngờ, là sùng bái!

“Không!” Việt Kha phủ nhận, “Ta không biết năng lực của hẳn!” Chỉ là, ở bên hẳn cảm giác thật bình yên mà thôi.

“Hẳn ở đâu?” Việt Kha hỏi.

Tề Thất chỉ bên ngoài, “Hẳn ở sườn núi nhỏ bên ngoài phơi nắng!” Phơi nắng là lời Kỳ Bạch nói.

Việt Kha ‘Ừm’ một tiếng, đi ra ngoài.

Triền núi nhỏ Tề Thất nói kia ở đằng sau phòng, trên đó mọc đầy cỏ màu lục mềm mại. Ánh mặt trời vừa đủ, nằm trên đây ngủ trưa quả thực là hưởng thụ.

Kỳ Bạch vươn mình nằm, hai mắt nhắm, khoe miệng mang ý cười, biểu cảm trên mặt an nhàn mà hạnh phúc.

Việt Kha vốn đưa tay về phía hẳn đột nhiên ngừng lại, biểu cảm như vậy, y chưa từng gặp qua. Phải nói là, người nơi này không nên có biểu cảm như vậy, cực kỳ hưởng thụ, như thể không nhận thấy thế giới này tàn khốc ô nhiễm.

Nghĩ vậy, ánh mắt Việt Kha nhìn về phía Kỳ Bạch trở nên sâu xa.

Ngồi vào bên cạnh, nhìn Kỳ Bạch ngủ say sưa, y không khỏi có chút buồn cười.

Thế giới này, khắp nơi đều là nguy hiểm, nhưng có thể ở nơi đã ngoại ngữ vui vẻ như vậy, chắc trên đời cũng chỉ có người này thôi!

Tuy nghĩ vậy, thế nhưng khí tức thuộc cường giả cấp 5 trên người y không hề che giấu lan tràn ra ngoài, khiến mấy thứ đang rục rịch lui trở về.

“Ừm!” Một bàn tay vươn lại, đột nhiên ôm lấy đùi y.

Việt Kha bị tiếp xúc đột ngột giật mình suýt nữa bỏ một chương qua, nếu không phải ý thức được người kia là Kỳ Bạch, chỉ sợ hẳn đã thành vong hồn dưới tay y.

“Quả nhiên là ngốc!”

Tiếng nói hàm chứa ý cười ý khiến Kỳ Bạch ngủ càng ngon, tươi cười nơi khoe miệng không khỏi nở rộng thêm.

18. Chương 18

Miệng vết thương trên người Việt Kha tuy rằng gần khỏi, bất quá bởi vì mất máu quá nhiều, tuy rằng bên ngoài xem ra không sao, thế nhưng lại là miệng cộp gan thỏ, rất suy yếu. Bất quá, đây hoàn toàn do Kỳ Bạch cho là vậy.

Trước không nói Việt Kha thân là năng lực giả, hơn nữa thân thể y so với dị năng giả bình thường còn mạnh hơn rất nhiều, mất chút máu ấy đối với y mà nói một ngày đã có thể dưỡng lại. Bất quá thấy bộ dáng Kỳ Bạch khản trương, vẫn khiến tâm tình y vui vẻ.

Thấy những người khác đều là bộ dáng không thèm quan tâm, ngay cả đương sự cũng vậy, Kỳ Bạch thật khó chịu bĩu môi, thấp giọng niệm, “Nếu không phải anh là ô dù của tôi, về sau còn phải dựa vào anh nuôi sống, tôi sẽ mặc kệ anh là chết hay sống! Hừ!” Vì về sau có thể muốn ăn liền ăn muốn ngủ liền ngủ, hân nhin!

Âm lượng Kỳ Bạch tự nhận là nhỏ đối với nhĩ lực siêu cường của Việt Kha mà nói hoàn toàn không thành vấn đề, ở chung lâu, y cũng biết Kỳ Bạch theo mình cũng giống những người khác đều là vì cuộc sống yên ổn, thế nhưng, Kỳ Bạch lại khác với bọn người kia. Rốt cuộc là chỗ nào khác, Việt Kha không rõ, nhưng có một vài thứ y lại rất rõ ràng.

Kỳ Bạch rất chân thật, trong lòng hân nghĩ cái gì, trên mặt biểu hiện chính là cái đó. Trong lòng hân cho mình thành ô dù chưa từng che giấu, đến bây giờ, y tình cờ nghe Kỳ Bạch oán giận không chỉ một lần.

“Anh nói xem, tôi rõ ràng muốn để anh nuôi tôi, vì sao hiện tại là tôi chăm sóc anh chứ?” Buông bát trên tay, Kỳ Bạch nhảy lên giường cười trên người Việt Kha, giơ tay nắm áo y dùng sức lắc, “Không được, tôi hiện tại cần ngủ!” Oán giận xong, hân xốc chân đạp trên người Việt Kha ra, cuộn mình thành một nùi lật đến bên cạnh y nằm xuống, quay lưng lại với y.

Đây là giường a!

Một tháng không ngủ giường Kỳ Bạch đến giờ tuy rằng đã không chỉ ngủ giường một lần, thế nhưng vẫn hạnh phúc nở nụ cười. Ai, người chưa nếm thử qua một tháng không ngủ giường sẽ không hiểu được oán niệm của hân, hưởng chi hân là kiểu hận không thể hơn 360 ngày đều nằm trên giường.

Nhìn hân quay lưng lại vào mình không nói lời nào, trong mắt Việt Kha bất giác chảy ra ý cười. Người có thể đúng lý hợp tình nói ra muốn y nuôi như vậy, ít nhất cho tới bây giờ, Việt Kha chỉ mới gặp có mình hân.

“Giận sao?” Việt Kha cúi xuống đề lên người hân, bá đạo quay đầu hân lại nhìn mình, “Không phải nói muốn ta nuôi sao? Một khi đã như vậy, cậu hân nên lấy lòng ta mới phải!”

Kỳ Bạch trừng mắt, cả giận nói, “Vì sao phải lấy lòng anh?” Hân tìm y cũng không phải là muốn lấy lòng y.

Việt Kha nhin không được cười, y phát hiện ở bên thiếu niên này số lần y cười thật sự là rất nhiều, “Chẳng lẽ cậu không biết sao? Lấy lòng kim chủ của mình là trách nhiệm của nhân tình a! Nếu không, ta vì sao phải nuôi cậu?”

“Sao có thể!” Kỳ Bạch một bộ anh gạt tôi, lên án nói, “Tôi làm nhân tình của anh, anh không phải nên nuôi tôi mới đúng? Vì sao còn muốn tôi lấy lòng anh?”

Việt Kha sắc mặt như thường, không lưu tình chút nào dẫn dắt lý niệm sai lầm cho thiếu niên, “Trên đời này không có thứ không làm mà hưởng, công việc chính yếu của một nhân tình là phải khiến kim chủ của hân tâm tình vui vẻ, như vậy, kim chủ mới có thể nuôi hân!” Bất quá, từ một phương diện nào đó mà nói, Việt Kha cũng không nói sai.

Y phát hiện, thiếu niên trên một mặt nào đó rất là mơ hồ, thật không biết hân làm sao mà lớn lên được!

Bất quá, điều này cũng rất bình thường, tuy rằng thế kỷ 21 khoa học kỹ thuật phát triển, thế nhưng lớn lên tại cô nhi viện thiếu niên rất khó tiếp xúc với mấy thứ này, thật vất vả được Kỳ gia tìm về, nhưng thời

điểm đó Kỳ Bạch chỉ thầm nghĩ ngồi ăn chờ chết, càng không thêm để ý với chuyện bên ngoài. Bởi vậy, đối với chuyện tình nhân này, hắn cũng chỉ hơi hiểu một chút, những mặt khác căn bản không biết.

Nghe Việt Kha nói, mặt Kỳ Bạch lập tức xẹp xuống, hắn ủ rũ vùi đầu vào trong ổ chăn.

Hắn biết mà, trên đời này làm sao có chuyện tốt như vậy được! Có điều...

“Anh từng nói, anh sẽ chăm sóc tôi cả đời!” Đột nhiên nhớ tới hứa hẹn đêm đó Việt Kha nói với mình, Kỳ Bạch nghiêng người dựa trên người Việt Kha, rất là đặc ý nhìn y.

“Anh không định nói là không tính chứ!”

Việt Kha cười nhẹ, đứa trẻ này biến thông minh rồi a!

“Lời Việt Kha ta nói tất nhiên sẽ không nuốt lời!”

“Vậy là được rồi!” Có được đáp án mong muốn, Kỳ Bạch rất mỹ mãn, cười đến không thấy tổ quốc.

Việt Kha nhìn khuôn mặt hắn tươi cười, đột nhiên nâng thân lên ôm chặt hắn, “Yên tâm, ta đã nói cậu là người của ta, ta đây sẽ chăm sóc cậu cả đời!”

Giọng trầm thấp mang theo sức khiến người tin phục, đại não của Kỳ Bạch bị y đột nhiên ôm biến thành có chút ngốc cũng hoạt động trở lại.

Tránh không được ôm ấp, hắn đứng lý hợp tình nói, “Anh đương nhiên phải chăm sóc tôi cả đời a!”

Việt Kha giơ tay nắm hai má hắn kéo sang hai bên, trêu đùa, “Làm một nam nhân đỉnh thiên lập địa, nói ra lời như vậy mà cậu không xấu hổ hả!”

“Vì sao phải xấu hổ?” Kỳ Bạch càng thêm đứng lý hợp tình, “Dù sao cũng đều phải sống một đời, tôi lựa chọn cách sống thoải mái thì làm sao? Hừ, mấy người phàm phu tục tử như các anh sẽ không hiểu được suy nghĩ của tôi đâu!” Nói xong, hắn có chút ngạo kiều quay đầu.

“Đúng rồi, ngày mai chúng ta trở về khu Nhất, cậu có muốn mang theo gì không?” Việt Kha hỏi.

“Có thể mang thêm một người đi không?”

“Được!”

“A! Đúng rồi!” Nhớ ra một chuyện, thân thể Kỳ Bạch cử động tựa như muốn từ trong lòng nam nhân nhảy ra, “Anh buông tôi ra!”

Việt Kha vội vàng đè lại thân thể hắn vặn vẹo, hỏi, “Sao vậy?”

“Tôi còn có thứ chưa cầm theo!”

“Rất quan trọng?”

“Rất quan trọng!” Kỳ Bạch gật đầu.

Việt Kha nghĩ một chút, đột nhiên giống bế trẻ con bế Kỳ Bạch xuống giường, “Vậy, ta cùng cậu đi lấy?”

“Ồ, được!” Kỳ Bạch không mấy do dự đáp ứng. Ngại quá, nếu Việt Kha đi cùng hắn, như vậy mình có thể được y bế đi, giấu lại liền cảm thấy tốt đẹp.

Hắn gối đầu lên trên vai Việt Kha, hai chân đung đưa, vô cùng tự tại. Đối với Kỳ Bạch mà nói, có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi! Đối với thói quen này, Việt Kha vui vẻ nhận, hơn nữa vô cùng tán đồng. Được rồi, kỳ thật chính là một người nguyện đánh một người nguyện nhận nha!

Bất quá cũng may, Kỳ Bạch vóc dáng không cao, đại khái 1m6 mấy, thế nhưng Việt Kha lại là khoảng 1m9, chênh lệch giữa hai người khiến Việt Kha bế Kỳ Bạch chẳng những không khó coi, ngược lại có chút hài hòa.

19. Chương 19

Việt Kha ôm Kỳ Bạch theo lời hấn nói đi đến chỗ con suối nhỏ, bởi vì nơi này có Dây mây Khát Máu tồn tại, mọi người nếu không phải bắt đắc dĩ tuyệt đối sẽ không đến, bởi vậy nơi này rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng nước suối róc rách chảy.

“Ta phát hiện, cậu rất thích nơi này a!” Người khác thì e sợ cho tránh không kịp, tiểu gia hỏa này còn chịu khó chạy đến đây như thế, cũng không sợ gặp phải cái gì nguy hiểm. Nghĩ vậy, ánh mắt Việt Kha nhìn chăm chú Kỳ Bạch cũng mang theo một chút trách cứ.

“Nơi này cảnh cực đẹp, ngủ ở đây thực thoải mái a!” Kỳ Bạch trả lời hơi cho có lệ, tuy rằng nguyên nhân ấy cũng có vài phần, thế nhưng nguyên nhân trọng yếu nhất lại là bởi vì nơi này rất ít người đến, cho dù có tới cũng là vội vàng qua, để mấy khối Phỉ Thúy kia ở đây hấn thực an tâm.

Đi đến dưới tàng cây Dừa Rỗng, vòng xung quanh gốc đặt một đồng đá lớn nhỏ không đồng nhất, chỉ có Kỳ Bạch mới biết, mấy khối đá này đều là Phỉ Thúy cực phẩm hiếm có!

Kỳ Bạch ngồi xuống nhìn đồng Phỉ Thúy vẫn còn khoác lớp vỏ mà phát sầu, mớ Phỉ Thúy này tuy rằng không nhiều, nhưng khả năng mình hấn có thể một lần dọn đi hết không lớn a! Vụng trộm liếc liếc nhìn nam nhân đứng ở đằng sau, khi đối phương nhìn qua lại vội vàng dời tầm mắt, sau đó lại nhìn, lại dời...

Động tác hấn ‘Bí ẩn’ thêm tầm mắt nóng rực, Việt Kha muốn xem nhẹ cũng không được.

“Sao vậy?” Thỏa hiệp đầu tiên, đối diện với ánh mắt ai oán khấn cầu của Kỳ Bạch, tường thành vốn cứng rắn của Việt Kha lập tức bị phá vỡ.

Kỳ Bạch vụng trộm ở trong lòng cho mình vô số khen ngợi, sau đó ngửa đầu một bộ nhu thuận nhìn y, “Tôi muốn dọn mấy khối đá này trở về, anh giúp tôi đi!”

Hai mắt Việt Kha nhìn hấn chăm chăm chột lóe ánh sáng, đột nhiên thấp người giơ tay nắm mặt hấn, sau đó nhìn nhìn trái phải, cuối cùng lên tiếng ngay lúc trán Kỳ Bạch đổ mồ hôi, “Thứ trên mặt, rửa đi!”

Lúc Việt Kha không dời mắt nhìn hấn thân thể Kỳ Bạch cũng đã cứng đờ, nghe được lời y nói, càng ngây dại.

“Anh... anh làm sao biết?” Kỳ Bạch cúi đầu ấp a ấp úng hỏi, hấn thật sự nghĩ không ra mình lộ sơ hở chỗ nào.

Việt Kha khoanh hai tay trước ngực nheo mắt nhìn hấn, khí tức băng lãnh trên người đủ để khiến người khác ngậm miệng, “Hóa trang của cậu rất thành công, thế nhưng lại quá thành công! Trên người cậu thoát nhìn rất bẩn, lại không có bất cứ mùi gì khó ngửi, điều này rất vô lý!” Y thường xuyên ôm thiếu niên, còn cùng hấn môi dán môi, khí tức trên người thiếu niên y rõ ràng nhất. Chẳng những không có bất cứ mùi gì khó chịu, ngược lại còn có một mùi nhẹ nhàng khoan khoái.

Kỳ Bạch suy sụp, ngay từ đầu hấn đã biết kỳ thật bảo trì bộ dáng bẩn thỉu vốn có như vậy là tốt nhất, tuy rằng không khiết phích nhưng lại vô cùng thích sạch sẽ hấn thật sự chịu không được tư vị không tắm rửa, cuối cùng vẫn khuất phục. Bất quá hết thấy đều được thì hành sau khi hấn tìm được một loại dược thảo có thể thay đổi màu da, chất dịch của loại dược thảo này bôi trên da thịt người sẽ trở nên giống như dính rác rưởi vậy, bộ dáng thoát nhìn rất bẩn thỉu. Bất quá, không ngờ, vẫn bị người này nhìn thấu!

“Nhưng nơi này có Dây mây Khát Máu, tôi đi tắm rửa, rất nguy hiểm!” Kỳ Bạch vẫn giãy dụa khi sắp chết.

“Ta nếu muốn cậu tắm, tất nhiên có thể bảo hộ cậu chu toàn!” Việt Kha híp mắt hoài nghi nhìn hấn, “Cậu kháng cự như vậy, chẳng lẽ cậu rất xấu?”

“Anh mới xấu, cả nhà anh đều xấu!” Kỳ Bạch xù lông.

Trong mắt Việt Kha chột lóe tia cười, thúc giục, “Đừng dây dưa nữa, nhân lúc ánh mặt trời vừa đủ nhanh đi tắm!”

Kỳ Bạch không buông tay, “Thứ trên mặt phải có dược thủy đặc biệt mới rửa được, tôi hiện tại không có!”

“Cậu còn muốn ta nuôi không đây?” Việt Kha bắt chẹt tử huyệt của hấn.

Kỳ Bạch cho dù có bất mãn mấy, cũng không dám nhiều lời nữa câu.

Chậm rì đi đến suối nước bên cạnh, hẩn quay đầu xem Việt Kha có ý để hẩn thay đổi không, thế nhưng ánh mắt nguy hiểm của đối phương cho hẩn biết chuyện đó không có khả năng!

“Èo, tắm thì tắm vậy!” Dù sao mình cũng rất thích tắm!

Kỳ Bạch động tác nhanh nhẹn cởi trang phục, nhanh nhẹn xuống nước, nước âm ẩm khiến hẩn thoải mái thở dài một hơi. Giơ tay kéo một đoạn thủy thảo dưới nước ra, Kỳ Bạch chà nó lên tóc của mình. Đừng xem thường thủy thảo này, có năng lực khử dầu vô cùng cường hiệu, đây chính là ‘Dầu gội’ của Kỳ Bạch.

Mà lúc Kỳ Bạch đang ngâm trong nước, Dây mây Khát Máu kia rốt cuộc kiềm chế không được mở ra dây leo của nó đánh tới Kỳ Bạch.

Nhiều Dây mây Khát Máu như vậy, thân màu đỏ như bọc máu, trên đó mọc lá cây màu lục, mang theo gai nhỏ dày đặc. Nếu như bị Dây mây Khát Máu cuốn lấy, thứ gai này sẽ đâm vào da thịt, sau đó hút máu, mãi đến khi hút cho người thành thịt khô. Có thể tưởng tượng bị nó bắt được, tình cảnh đó thảm thiết cỡ nào.

Nhưng đối mặt với Dây mây Khát Máu như vậy, Kỳ Bạch lại sắc mặt không đổi, một chút cũng không thấy e ngại.

“Soạt!”

Một luồng sáng xanh chứa sát khí nồng đậm, bóng người xuất hiện phía trước Dây mây Khát Máu, che Kỳ Bạch ở phía sau y. Trên tay y cầm là thanh trường kiếm ba thước trước kia, sát khí lăm lăm, vô số Dây mây Khát Máu bị chặn ngang chặt đứt, vô số chất lỏng như máu màu đỏ đổ ra từ từng đoạn, Dây mây Khát Máu kia như có cảm giác đau không ngừng đung đưa dây leo.

Muốn rửa sạch nguy trang trên người phải dùng máu, đương nhiên, cũng không cần nhiều, khoảng một giọt là được. Nhưng phải làm sao mới lấy được một giọt máu đây? Kỳ Bạch đang nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, chẳng lẽ hẩn phải học trên TV diễn màn cắn ngón tay?

Đang lúc Kỳ Bạch rối rắm làm sao lấy được một giọt máu của mình, hẩn thấy Dây mây Khát Máu bị Việt Kha chém đứt, đột nhiên lên tiếng, “Tôi muốn gốc Dây mây Khát Máu!”

Việt Kha đang ngăn chặn tất cả các đợt công kích của Dây mây Khát Máu nghe vậy lập tức thu lại tư thái phòng ngự, bắt đầu tiến công.

Kỳ Bạch không biết có phải người nơi này đều lợi hại như vậy không, bóng dáng Việt Kha hoàn toàn không thấy được, chỉ có thể thấy từng đạo tàn ảnh chớp động giữa không trung, nhưng sát khí lạnh lẽo từ trên người y truyền đến đã khiến Kỳ Bạch thật sự hưng phấn! Đôi mắt càng sáng long lanh.

Dây mây Khát Máu không ngừng bị chém đứt, Việt Kha một chân đạp xuống đất, cả người nhảy phóc lên trên Dây mây Khát Máu.

“Phừng phừng phừng ~”

Suối nước xung động, mặt đất rung chuyển, hàng trăm hàng nghìn vạn Dây mây Khát Máu lao ra từ lòng đất, vô số dây leo thoát nhìn cực kỳ đáng sợ, Kỳ Bạch mãi nhìn cảnh tượng khủng bố này, suýt nữa bị Dây mây Khát Máu cuốn lấy. May mắn mục tiêu của Dây mây Khát Máu không phải hẩn, không thì toi rồi.

Vô số dây leo tập trung thành một đoàn, rậm rạp, giống như một con rắn không ngừng vặn vẹo, giương nanh múa vuốt phóng tới Việt Kha giữa không trung.

Việt Kha tay cầm trường kiếm, trên mặt băng lãnh, đôi mắt không nháy nhìn thẳng vào một đoàn lớn Dây mây Khát Máu.

Chính là nó!

Ánh mắt y bọc phát quang mang, trường kiếm trong tay dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng chói mắt, thân thể càng giống như một cơn gió lốc đâm vào trong đoàn Dây mây Khát Máu lớn kia.

“Việt Kha!”

Hành động của y thoát nhìn như chịu chết, tuy Kỳ Bạch biết không thể nào, thế nhưng vẫn lo lắng.

“Phụt!”

Nhẹ nhàng tiếng lợi khí đâm vào, ngay sau đó, chỗ Dây mây Khát Máu tập trung đông nhất, một cổ dịch màu đỏ ba thước phun ra, Dây mây Khát Máu vốn không ngừng vận vẹo như đột nhiên không còn sinh khí, ngã xuống đất. Mà dây leo to lớn cũng héo rũ xuống, chỉ còn lại một lớp vỏ màu đỏ khô quắt.

20. Chương 20

Đợi hết thấy bình yên trở lại, Kỳ Bạch phục hồi tinh thần lúc này mới nhận thấy trên người có chút rét lạnh, cúi đầu nhìn, nhất thời hết chỗ nói. Vừa rồi vội vàng bò từ trong nước lên, hẳn vẫn còn trần trụi.

Mặc xong trang phục, Kỳ Bạch ngồi dưới đất đợi hai phút, không thấy Việt Kha trở về. Bất giác nhíu mày, Kỳ Bạch mím môi, trên mặt lộ ra thần sắc đấu tranh, cuối cùng vẫn cất bước đi qua. Đồng thời trong lòng hẳn còn đang không ngừng tự chế giễu mình, mình quả thực là không có tự trọng, ngoan ngoãn đứng ở đó là tốt rồi, đi lên như vậy nếu có cái gì nguy hiểm quả thực là tìm chết a!

Đi đến chỗ nhiều dây leo nhất, Kỳ Bạch phát hiện chỗ đó có một hố to sâu khoảng hai mét, dây leo chính là mọc từ nơi này ra. Không biết là sâu cỡ nào, bên trong tối như mực thấy không rõ lắm.

Không biết Việt Kha có phải ở dưới đáy hay không?

Kỳ Bạch nghĩ như vậy thế nhưng lại không định nhảy xuống xem, dù sao Việt Kha căn bản không liên quan gì đến hắn. Kỳ Bạch định đi sang bên cạnh chờ, nhưng lúc hắn xoay người chỗ chân phải dẫm lên đột nhiên sụp xuống, trong khi hắn kinh ngạc, cả người ngã vào bên trong hố.

“Á!!!!”

Cảm giác rơi xuống chỉ có vài giây Kỳ Bạch đã rơi xuống đất, may mắn dưới đáy có dây leo lót, rơi xuống không đau.

“Kỳ Bạch?” Giọng nói kinh ngạc quen thuộc, hiển nhiên rất kinh ngạc với sự xuất hiện của Kỳ Bạch.

Mà nghe được giọng này, Kỳ Bạch lập tức kêu lên, “Việt Kha!” Lòng đất âm u ẩm ướt, vô số dây leo che khuất trên không, căn bản không có một tia mặt trời, Việt Kha ở đâu hẳn căn bản thấy không rõ.

“Việt Kha, anh ở đâu?” Giọng Kỳ Bạch có chút run rẩy, nếu có ánh sáng, sẽ phát hiện sắc mặt hắn cực kỳ tái nhợt. Không ai biết, hắn bị chứng sợ hãi giam cầm. Hồi còn ở cô nhi viện, hắn từng bị nhốt trong một ngăn tủ đen tối nhỏ hẹp, ngốc một ngày một đêm! Bởi vậy, sau đó hắn vô cùng sợ hãi không gian hắc ám.

Khác với Kỳ Bạch, thân là năng lực giả thị giác cực kỳ phát triển, cho dù trong không gian hắc ám, Việt Kha cũng có thể nhìn thấy, hơn nữa y cách Kỳ Bạch chỉ khoảng hai mét, bởi vậy y tinh tường thấy được Kỳ Bạch thượng sợ hãi.

Suy tư một chút, Việt Kha nói, “Ta hiện tại đang tới, cậu ngoan ngoãn ở đó chờ ta!” Nói, hắn cố ý đem tiếng bước chân phóng đại, khiến Kỳ Bạch biết hắn ở đâu.

Đi đến trước người Kỳ Bạch, Việt Kha giơ tay kéo thân thể có chút phát run kia vào trong lòng.

“Việt Kha!” Ngửi được mùi vị quen thuộc, Kỳ Bạch nhịn không được gắt gao ôm lấy nam nhân, cường độ kia gần như là muốn đem mình nhập vào thân thể đối phương.

Việt Kha lấy sự ôn nhu chưa bao giờ có vuốt ve trấn an đối phương, đối phương giống động vật nhỏ bị chấn kinh rúc trong lòng y, động tác hoàn toàn y lại, khiến y nhịn không được ôn nhu với hắn. Có lẽ có thể nói, đây là chủ nghĩa đại nam tử của y bạo phát. Nam nhân kỳ thật rất hưởng thụ cảm giác được y lại, Việt Kha cũng không ngoại lệ.

“Đúng rồi, cậu muốn gốc Dây mây Khát Máu làm gì?” Việt Kha lên tiếng nhằm dời đi lực chú ý của đối phương, “Dây mây Khát Máu dựa vào hút máu mà lớn, gốc của nó không phải là thứ tốt gì!”

“Không có gì là tuyệt đối!” Kỳ Bạch phản bác, “Dây mây Khát Máu này là thứ tốt!”

“Thứ tốt?” Việt Kha ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, “Cậu làm sao biết?!”

Kỳ Bạch ghen, sau một lúc lâu mới nói có lẽ, “Dù sao đó cũng là thứ tốt, tốt đối với anh!” Hắn không thể nói đây là dị năng của mình a!

Trên thế giới này có ba loại người, một loại là người thường, một loại khác là dị năng giả, loại thứ ba là năng lực giả. Trong ba loại người này, dị năng giả lại là tôn quý nhất, chỉ cần có dị năng, địa vị trực tiếp có thể ở khu Nhất. Tiếp theo là năng lực giả, năng lực giả ban đầu cũng là người thường, thông qua được vật tiêm vào nào đó mà khiến cho thể trạng bản thân cường hãn. Mà địa vị kém cõi nhất là người thường, không hề có giá trị.

Kỳ Bạch lúc trước cảm thấy sợ hãi đối với năng lực kỳ quái trên người mình, sau này nhìn thấy dị năng chữa trị của Quý Tuyết liền thả tâm. Bất quá, trên thế giới này có Ngũ Hành dị năng Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, còn có dị năng biến dị Phong Lôi, cuối cùng chính là dị năng chữa trị, dị năng giống loại của hắn Kỳ Bạch chưa bao giờ nghe nói.

Chỉ cần thấy một loại thực vật, trong đầu hắn sẽ xuất hiện thông tin về loại thực vật đó. Giống như Dây mây Khát Máu này, hắn biết gốc của nó rất hữu ích đối với dị năng giả, đặc biệt đối với những người mất máu quá nhiều như Việt Kha. Bất quá cũng không phải tất cả thực vật đều sẽ sinh ra phản ứng đó, chỉ có một ít thực vật đặc biệt. Mà Kỳ Bạch phát hiện, thực vật đặc biệt ấy đều thuộc dược thảo.

Ngoại trừ loại năng lực này, hắn còn có năng lực thứ hai, có một chút giống trị liệu sư, thế nhưng lại là thông qua điều phối dược thảo để trị liệu, so với trị liệu sư thì càng giống cổ y dược sư hơn.

“Được rồi!” Việt Kha thỏa hiệp, “Bất quá cậu thấy rồi thì đừng quá kinh ngạc!”

Hả?

Kỳ Bạch ban đầu còn không rõ ý Việt Kha, nhưng khi thấy được gốc Dây mây Khát Máu kia đến cùng là cái dạng gì, hắn thật sự bị kinh sợ.

“Hai người đang làm gì vậy? Việt Đại thiếu gia, anh khiêng là thứ gì vậy a?” Một đám người Tề Thất trợn mắt há hốc mồm nhìn Việt Kha cùng với thứ cao gần hai mét y khiêng trên vai.

“Gốc Dây mây Khát Máu!” Việt Kha thả thứ đó xuống đất.

“Gốc Dây mây Khát Máu? Anh lấy thứ này về làm gì?” Uông Nguyên Thúc giơ tay chọc chọc lớp vỏ ngoài cứng rắn của gốc Dây mây Khát Máu, hỏi ra tiếng lòng của mọi người.

“Đây không phải là của ta, là của hắn!” Y giơ tay chỉ chỉ Kỳ Bạch phía sau nhắm mắt theo đuôi cùng tới.

Mọi người dời ánh mắt sang người Kỳ Bạch, Tề Thất hỏi, “Kỳ Bạch, cậu muốn cái thứ vô dụng này làm gì?” Nói xong còn ghét bỏ đá đá.

Không thể không nói, gốc Dây mây Khát Máu thật khó coi, bề ngoài gồ ghề, mặt trên còn có vết cắt dây leo bị chém đứt, nhìn qua càng nhăn nhúm. Trừ thể tích đủ lớn, căn bản không còn cái gì đáng giá.

Đối với sự mù mờ của mọi người Kỳ Bạch chỉ cho mấy người bọn họ ánh mắt khinh bỉ, sau đó nói Việt Kha dùng kiếm mở cái gốc ra. Khác với bề ngoài xấu xí, bên trong gốc lại cực kỳ xinh đẹp.

“Dây mây Khát Máu này là cây lựu biến dị sao?”

Bên trong gốc bị phá vỡ có một loạt hạt óng ánh giống như ruby, màu đỏ mã não, sáng ngời trong suốt dưới ánh mặt trời lấp lờ phát quang, tựa như quả lựu kiếp trước Kỳ Bạch gặp vậy.

“Thứ này thoạt nhìn ngon ghê á!” Tề Thất háo hức ăn hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm hạt cây đỏ au kia, nhìn không được giơ tay định lấy.

“Bốp!”

Mạc Nam Khoa đánh tay hấn ra, cả giận nói, “Tên hám ăn này, còn không biết có độc hay không đã muốn ăn!”

“Thứ này chính là để ăn!” Kỳ Bạch khó chịu phản bác.

“Thấy chưa thấy chưa!” Tề Thất có đồng minh lập tức lên đến bên người Kỳ Bạch, “Tôi đã nói trông đẹp như vậy nhất định là ăn ngon!”

Mạc Nam Khoa bóp trán, “Cho xin cái, logic của cậu có vấn đề rồi!” Ai nói cho cậu thứ trông đẹp thì ăn ngon vậy?

“Như vậy, thứ này phải ăn thế nào?” Việt Kha cầm lấy một hạt nhìn Kỳ Bạch.

“Có gạo không?” Kỳ Bạch hỏi.

“Có! Có! Có!” Tề Thất cho rằng sẽ có đồ ăn ngon lập tức như gà mổ thóc gặt đầu, rất là tích cực cầm từ trong phòng ra một túi gạo nhỏ.

Có được gạo, Kỳ Bạch nhờ người đốt lửa dựng nồi bắt đầu nấu cháo.

“Cậu đang làm cái gì?” Tề Thất ngồi xổm bên đồng lửa ngóng trông nhìn gạo trong nồi, rất ngạc nhiên hỏi.

“Thế này mà anh cũng nhìn không ra, nấu cháo a!” Kỳ Bạch cho rằng đây là một câu hỏi thật ngốc.

“Nấu cháo? Đó là cái gì?”

Kỳ Bạch sửng sốt, quay đầu nhìn hấn, “Các anh nơi này không ai ăn cháo sao?”

Tề Thất lắc đầu, “Chúng ta đều là nấu cơm!”

Sau này Kỳ Bạch mới biết được, bởi vì nấu cháo tiêu phí thời gian quá dài, thời gian trước đây căn bản không ai có tinh lực đi làm, bởi vậy chậm rãi biến mất trong cuộc sống mọi người. Hơn nữa không chỉ có cháo, rất nhiều món ăn khác cũng như thế.

Chờ gạo được đun nhuyễn tám phần, Kỳ Bạch thả quả trong gốc Dây mây Khát Máu đi vào. Hạt màu mã não bỏ vào cháo lý lập tức biến thành chất lỏng màu đỏ, một mùi hương mê người từ trong nồi nhẹ nhàng tỏa ra, khiến người ta nuốt nước bọt.

“Mùi thơm quá a!” Tề Thất nhắm mắt lại hưởng thụ ngửi, sau đó hưng phấn nhìn Kỳ Bạch, “Có thể ăn chưa?”

Kỳ Bạch lắc đầu, “Chưa, bây giờ còn thêm gia vị!” Hơn nữa, phải ngao được được hiệu của Dây mây Khát Máu ra.

Lửa chậm rãi đun, tại góc không ai thấy, Kỳ Bạch cho một điểm ánh sáng màu trắng ở trong bàn tay rơi vào trong nồi, mùi vị lập tức nồng đậm lên.

“Được chưa, được chưa a?” Tề Thất nôn nóng đã sớm kiềm chế không nổi, không ngừng thúc giục.

“Được rồi!”

Chỉ chờ Kỳ Bạch nói ra những lời này, Tề Thất đã sớm ngồi không yên lập tức bưng bát đến trước mặt hấn, bộ dáng lấy lòng kia nếu đằng sau còn có một cái đuôi, Kỳ Bạch tin tưởng, nó nhất định sẽ vẫy.

Kỳ Bạch mặc kệ Tề Thất ai oán, mức trước một chén bưng cho Việt Kha ngồi bên cạnh. Cười tủm tỉm nhìn y, “Nếm thử xem, rất tốt đối với thân thể anh!” Hấn không biết, bộ dáng hấn hiện tại, giống như đức Tề Thất vừa rồi.

Trong cái chén thô ráp lớn cháo màu đỏ thoát nhìn vô cùng dồi dào, ăn ản quang mang trong suốt, thoát nhìn rất ngon. Mùi hương mê người đã sớm len vào trong mũi, không có thìa, Việt Kha chỉ có thể kê miệng uống.

Cháo thơm ăn vào miệng, mùi vị kia, khiến người ta hận không thể nuốt luôn lưỡi vào. Hơn nữa, cháo ăn vào trong bụng lập tức tạo nên một dòng nước ấm, Việt Kha cảm giác huyết khí mình ban đầu bởi vì thụ thương mà mất đi lập tức đã trở lại.

“Cháo này...” Việt Kha ngạc nhiên nhìn Kỳ Bạch.

“Ích khí bổ huyết!” Kỳ Bạch cười tủm tỉm nói, “Biết không, nuôi tôi tuyệt đối không thiệt!”

“Ừc, cậu yên tâm, nếu Việt Đại thiếu gia không nuôi, tôi sẽ nuôi cậu!” Tề Thất bên cạnh đang xì xụp húp cháo nghe lập tức nói. Nếu hắn nuôi Kỳ Bạch, về sau chắc chắn có thể mỗi ngày đều được ăn mỹ thực như vậy!

Bất quá Tề Thất nghĩ thì hay, Kỳ Bạch lại không cho hắn cơ hội, “Không cần, ta đã có Việt Kha!” Không chút suy nghĩ phản bác.

Tề Thất còn định nói thêm, lại thấy Việt Kha ném tới một ánh mắt lạnh, lập tức câm nín.

“Cho cậu!”

Đột nhiên, một thứ gì đó có độ ẩm đến bên miệng Kỳ Bạch, Kỳ Bạch vừa nhìn, ra là Việt Kha đặt bát tới bên miệng của hắn.

“Cậu không phải còn chưa ăn sao!”

Chỉ là một câu thần nhiên nhưng Kỳ Bạch lại cảm giác trong lòng nóng lên, chưa từng có ai lúc ăn cái gì mà nhớ đến hắn, đây là lần đầu tiên!

“Không cần, tôi tự đi múc! Ế, sao lại hết rồi?” Kỳ Bạch nhìn đáy nồi trống rỗng ngay cả một hạt gạo cũng không lưu lại, hết nói nổi.

Việt Kha cười, kéo hắn ngồi xuống bên người, đưa bát cho hắn, “Lần sau chính cậu phải giữ phần mình trước, không thì không có phần đâu!”

Kỳ Bạch hơi mím môi ngoan ngoãn ngồi xuống, sắc mặt có chút đỏ lên.

“Việt Kha!”

“Sao?”

“Anh sẽ nuôi tôi cả đời chứ?”

“Ừ!”

“Nếu vậy, anh nuôi tôi cả đời, tôi cũng sẽ đối tốt với anh!”

“Được!”

“Như vậy, đã định!”

“Được!” Việt Kha cúi đầu nhìn hắn, tươi cười hàm chứa bao dung.

Thiếu niên này, còn yếu ớt hơn so với y tưởng tượng a!

21. Chương 21

Ngày hôm sau mấy người Việt Kha mang theo Kỳ Bạch cùng Vương Lạc trở về khu Nhất, trên đường, Vương Lạc vẫn có chút hoảng hốt, không thể tin được mình thật sự được rời khỏi khu Tam, hơn nữa nơi đến còn là khu Nhất mà mọi người tha thiết ước mơ!

“Thạch Đầu, chúng ta thật sự rời khỏi khu Tam sao?” Lần thứ n Vương Lạc quay đầu hỏi Kỳ Bạch ngồi bên cạnh.

Một chuyện vẫn luôn chờ mong, nhưng khi chuyện này thật sự xảy ra, rất nhiều người không dám tin cảm giác, hơn nữa Vương Lạc chỉ là một thiếu niên mười hai tuổi. Ở tuổi đó Kỳ Bạch còn đang học sơ trung, chỉ là một thằng nhóc choai choai.

Kỳ Bạch hiểu rõ cảm nhận của Vương Lạc, rất nhẫn nại đáp lần thứ n, “Không sai, chúng ta là đang đến khu Nhất! Về sau sẽ không còn nguy hiểm, chúng ta sẽ ở trong phòng sạch sẽ, sẽ ngủ một giấc yên ổn, không bao giờ còn phải lo lắng sợ hãi nữa!”

Theo Kỳ Bạch nói, tươi cười trên mặt Vương Lạc càng lúc càng rạng rỡ, nước mắt xoát xoát rơi xuống. Thần sắc cậu có chút hoảng hốt, lẩm bẩm nói, “Em vẫn cho rằng, em sẽ giống đại đa số người, không phải bị lạnh chết chính là đói chết, hoặc sẽ bị dã thú bên ngoài cắn chết! Không ngờ thật sự có ngày này!”

Đối với thất thổ của cậu, cả nhóm Việt Kha đều rất bao dung.

Thương cảm qua đi, nhìn cảnh sắc bên ngoài không ngừng lùi về sau, cảm xúc Vương Lạc lại trở nên hưng phấn, đôi tay gắt gao bắt lấy cổ tay Kỳ Bạch, “Kỳ Bạch, anh nói xem, khu Nhất sẽ như thế nào a?”

Kỳ Bạch lắc đầu, nói, “Anh cũng không biết!” Sức tưởng tượng của hắn luôn không tốt.

“Khu Nhất so sánh với khu Tam, là một trời một vực, vượt xa tưởng tượng của các cậu đó!” Tề Thất ngồi trước xoay người lại nói.

Vương Lạc nghe được hai mắt phát sáng, liên tục gật đầu.

Nhìn biểu cảm của cậu, Tề Thất mỗi lần lăm lăm đều bị khinh bỉ như thể tìm được tri kỷ nhấn nút phát tự động, “Tôi kể cho cậu nghe, khu Nhất...”

Xem hai người trò chuyện được rất hợp, Kỳ Bạch buồn ngủ ngáp một cái.

Oáp, ngồi xe thật giống như thôi miên, hơn nữa còn thật ấm áp nha! Kỳ Bạch vừa lòng vỗ vỗ ghế ngồi bằng người phía sau, bởi vì đột ngột thêm vào hai người, trên xe căn bản không đủ chỗ, Kỳ Bạch chỉ có thể ngồi trên đùi Việt Kha. Đương nhiên, đối với chuyện này, hắn hai tay hai chân tán thành.

“Cậu hôm nay đi tìm Tướng Tân Quốc làm gì?” Việt Kha nhớ buổi sáng trước khi rời đi Kỳ Bạch đi tìm Tướng Tân Quốc, hỏi.

Kỳ Bạch tựa đầu vào lòng Việt Kha lại ngáp một cái, từ trong túi áo lấy ra một thứ, “À, vì cái này!” Ánh mặt trời vừa lúc chiếu vào từ cửa sổ, một mảnh vàng óng ánh, là một khối Kê Du Hoàng Phỉ thủy tinh chúng.

Bất quá, từ mặt cắt nhìn khối Phỉ Thúy này rõ ràng là cắt ra từ một khối hoàn chỉnh.

“Gã sao lại cho cậu cái này?” Việt Kha hỏi.

Kỳ Bạch đáp, “Bởi vì khối Phỉ Thúy đó chính là tôi tìm được a, tôi đã đồng ý khắc vật nhỏ cho người khác, cho nên nói gã cho tôi một khối!”

“Khắc vật nhỏ?” Việt Kha có chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn Kỳ Bạch có chút đoán không ra, “Ta nhớ rõ, người hai trăm năm trước, hình như chính là đem Phỉ Thúy trở thành đồ trang sức!” Y còn nhớ mấy khối Phỉ Thúy trong nhà trưng bày được điêu khắc trông rất sống động, bất quá hiện tại đã thất truyền, Kỳ Bạch sao lại biết?

“Dù sao thì tôi cũng biết!” Kỳ Bạch không tính gạt người, thế nhưng cũng sẽ không nói ra chuyện mình là người thế kỷ 21, còn người khác đoán thế nào thì đó là chuyện của bọn họ.

“Được rồi, cậu có thể ngủ một giấc trước!” Ôm người vào trong ngực, Việt Kha nói.

Kỳ Bạch bĩu môi, nói, “Nếu không phải anh nói chuyện, tôi đã sớm ngủ!”

Việt Kha không nói, chỉ là đẩy đầu hắn vào trong lòng.

Vào khoảng một hai giờ trưa bọn họ đến khu Nhất, xe chạy đến lối vào khu Nhất, Việt Kha mang theo hai người xuống xe.

“Ta ở phía nam có nhà, hai người các cậu đến đó ở trước đi!” Việt Kha đưa hai người họ đi về phía nam.

Khu Nhất so với khu Tam đích thực tốt hơn nhiều, nhà đều là nhà lầu ba tầng, san sát nối tiếp nhau, bộ dáng không khác mấy với nhà Kỳ Bạch kiếp trước đã thấy qua. Hai bên ngã tư đường mở ra các loại hàng quán, dòng người không nhiều, thế nhưng cũng được gọi là náo nhiệt, đường vô cùng sạch sẽ, không có rác

rủi gì. Nơi này hết thấy thoát nhìn vô cùng an bình tốt đẹp, nếu không phải đã chứng kiến qua khu Tam bản loạn, Kỳ Bạch nhất định sẽ cho rằng hắn vẫn ở thế kỷ 21.

Nhà của Việt Kha nằm tại trung tâm khu Nhất, cũng là ba tầng, Việt Kha sau khi ra ngoài đều sẽ tới nơi này trước tiên, bởi vậy nơi này vẫn rất sạch sẽ.

“Các cậu ở lại đây, có cái gì thiếu ta sẽ để người mang thêm! Ta đi lên tắm rửa trước, phòng trong cùng tầng hai là của ta, còn lại các cậu tự mình chọn!”

Nhìn đồ gia dụng quen thuộc bàn ghế các loại, Kỳ Bạch không khỏi cảm thán, mới có hơn một tháng, mấy thứ này hắn như thể đã vài thập niên không thấy vậy!

“Rột rột!” Kỳ Bạch đang cảm thán, bưng Vương Lạc đột nhiên kêu to.

Nhìn thấy tầm mắt Kỳ Bạch, Vương Lạc mặt hơi hơi đỏ.

“Đói bụng rồi hả, anh đến phòng bếp xem xem có cái gì ăn không!”

Trong phòng bếp rất sạch sẽ, không có một chút khói lửa, vừa nhìn là biết phòng bếp này không thường được sử dụng, bất quá đồ làm bếp bên trong lại đầy đủ mọi thứ.

Kỳ Bạch tìm tìm, trong ngăn tủ tìm được một túi gạo, một túi bột mì, còn có một ít gia vị đơn giản.

Người khéo thì không có gạo nào có thể làm khó!

Kỳ Bạch cuối cùng quyết định ninh cháo, cùng làm mì. Từ trong ngăn tủ lấy ra nồi áp suất vo xong gạo bắt đầu nấu, hiện tại đang cần gấp, dùng nồi áp suất thời gian nhanh hơn. Sau đó hắn lấy bột mì ra thêm nước bắt đầu nhồi bột, bột mì nơi này không trắng như hắn thấy trước kia, có chút vàng, bất quá mùi vị giống nhau, thậm chí còn tốt hơn một ít!

Làm mì khâu chính yếu chính là nhào bột, trước kia Kỳ Bạch đã luyện được một thân kỹ nghệ làm mì, chỉ là hắn thật sự đánh giá quá cao mình hiện tại, nhào ấn mới có vài phút, tay đã xót.

Vào lúc này, Việt Kha đã tắm xong mặc trang phục rộng rãi đi đến, thấy cục bột dưới tay hắn, hỏi, “Cậu muốn làm bánh sao?”

“Không phải, tôi muốn làm mì! Đúng rồi, Việt Kha, anh tới giúp tôi nhào một chút!” Thấy y hai mắt Kỳ Bạch sáng rõ, bất quá bàn tay dính đầy bột mì xông lại kéo y vào trong phòng bếp.

“Đúng rồi, Việt Kha, ở đây có thịt không?” Kỳ Bạch hỏi.

“Ở phía dưới bếp có tủ lạnh nhỏ, ta nhớ bên trong hắn là có thịt! Cậu xem thử!”

Kỳ Bạch hạ thấp người, trong một ngăn tủ phía dưới tìm được thịt hắn cần. Bất quá, tủ lạnh có hình ngăn tủ, xem ra nơi này khoa học kỹ thuật hắn là rất phát triển!

Chờ thịt xả đông, Kỳ Bạch dùng dao băm thành thịt băm. Bất quá đây cũng là việc tốn sức, băm được vài phút liền hết lực, cuối cùng vẫn là đổi cho Việt Kha làm.

Cháo trong nồi áp suất lúc này đã nhuyễn, Kỳ Bạch chỉnh lửa nhỏ ninh, sau đó lại lấy hạt Dây mây Khát Máu bỏ vào, nhất thời, mùi hương lập tức bay ra.

Sau khi nhồi xong bột, Kỳ Bạch bắt đầu làm thành mì sợi. Mì sợi là một kỹ thuật sống, Kỳ Bạch đời trước mất hai năm mới có thể làm ra sợi mì hoàn mỹ.

Chờ bỏ mì vào nồi nấu, Kỳ Bạch bắt đầu điều chế gia vị.

Động tác hắn cực kỳ lưu loát, trong chốc lát, ba bát mì nóng hầm hấp thơm ngào ngạt liền xuất xưởng. Trên nước dùng trắng thêm gia vị, thoát nhìn vô cùng khiến người ta nhỏ nước miếng.

Thức ăn như mì này Việt Kha là lần đầu tiên thấy, bất quá nhìn sau khi ném một miếng ánh mắt y hơi hơi tỏa sáng là biết, đối với mì này, y rất vừa lòng.

Việt Kha ăn tốc độ rất nhanh, lúc Kỳ Bạch còn đang ăn bát thứ nhất, y đã ăn tới ba bát! Phải biết, bát đó là loại bát lớn, Kỳ Bạch ăn một chén đã no rồi.

Ăn xong, Kỳ Bạch xoa bụng tròn vo nằm ngay đơ trên ghế, trên mặt tràn đầy thỏa mãn.

A! Rốt cuộc cũng được ăn thứ người nên ăn! Chỉ là nếu có thêm ớt thì thật hoàn mỹ!

22. Chương 22

Việt Kha không ở lại lâu, nói với Kỳ Bạch mình trở về Việt gia rồi đi, người trông cửa thấy y lập tức mở cổng lớn ra, liên thanh nói, “Đại thiếu gia trở lại!”

Việt Kha vào đại sảnh, một phụ nhân mặt vừa sầu vừa vui liền đi đến. Phụ nhân có vẻ thành thực, hai thái dương còn điểm tuyết tóc bạc, thế nhưng vẫn nhìn ra ngũ quan làm người ta kinh diễm, có thể thấy, khi tuổi trẻ, phụ nhân này nhất định là một mỹ nhân hiếm có. Bất quá, có thể được gia chủ hiện tại của Việt gia trước kia là Đại thiếu gia Việt gia Việt Mân coi trọng, dung mạo tất nhiên sẽ không quá kém, người này chính là mẹ ruột của Việt Kha — La Bách Trân.

“A Kha!” La Bách Trân nắm lấy tay Việt Kha, tỉ mỉ đánh giá trên dưới, thấy rõ ràng người y không có thương tích gì lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Yên tâm rồi, La Bách Trân liên tục gật đầu, “Không có việc gì thì tốt, không có việc gì là được!” Nước mắt lại không ngừng rơi xuống, đều là vì bà, mới khiến con của mình chịu khổ.

Việt Kha vẫn để mẹ mình đánh giá, thấy bà rơi lệ, lúc này mới ôm chặt vai bà, hiếm khi nhỏ giọng an ủi, “Mẹ, con không sao, khiến người lo lắng!”

“Ai u, ta nói em gái à! Việt Kha trở về là một đại hỉ sự, em khóc cái gì a?” Nghe thấy tiếng, một phụ nhân mặc trang phục đỏ từ trong phòng đi ra, trong mắt mang theo một sự lạnh lẽo.

“Tam phu nhân!” Thấy người tới, biểu cảm nhu hòa trên mặt Việt Kha lại trở nên băng lãnh cự tuyệt người ngoài.

“Việt Kha trở về rồi!” Tam phu nhân — Thiệu Hàm Kỳ vẫn cười, trong ngữ khí có một sự thân mật, ánh mắt hiền lành nhìn Việt Kha. Biểu cảm nhu hòa kia, người không biết, còn tưởng rằng Việt Kha là con trai của bà ta.

Đi lên trước vài bước, Thiệu Hàm Kỳ nắm lấy tay La Bách Trân, nói, “Việt Kha trở lại chính là đại sự, tối nay nhất định phải nói phòng bếp thêm vài món, ăn mừng ăn mừng!”

La Bách Trân cảm kích cười, “Chị nói phải!”

“Mẹ, ông nội ở trên lầu sao?” Việt Kha hỏi.

La Bách Trân còn chưa trả lời, Thiệu Hàm Kỳ bên cạnh đã cười nói, “Phải, biết hôm nay con sẽ đến, lão gia tử đã sớm chờ tại thư phòng!”

Nói rồi, bà ta lại mím môi cười, liếc mắt nhìn La Bách Trân rồi quay đầu, cười nói, “Phải nói a, trong đám tiểu bối, lão gia tử thích nhất vẫn là Việt Kha con!”

La Bách Trân kéo kéo khóe miệng, giữa hàng lông mày mang theo nét hoà thuận, thấp giọng nói, “Nào có, lão gia tử trước đó vài ngày còn khen ngợi Tử Siêu, còn trẻ như thế đã vào Quân bộ!”

Việt Tử Siêu, chính là Tam thiếu gia Việt gia, cũng là con của Thiệu Hàm Kỳ.

Nghe La Bách Trân khen ngợi con mình, trên mặt Thiệu Hàm Kỳ lộ ra sắc tự mãn, ngoài miệng lại khiêm tốn nói, “Ai nha, thế thì sao nào! Vẫn so ra kém đại ca nó!”

Việt Kha nhìn hai người trò chuyện ‘Vui vẻ’, cũng không nói thêm cái gì, chỉ bảo, “Con đi gặp ông nội trước!”

Đi vào trong đại sảnh, trong phòng truyền đến một tiếng hừ lạnh, một giọng nói âm dương quái khí vang lên, “Ồi, đây không phải Đại thiếu gia Việt gia của chúng ta sao? Trở lại rồi?” Tiếng ‘Đại thiếu gia Việt gia’ kia, mang theo mười phần mỉa mai.

Việt Kha đứng vững thân mình, ánh mắt lạnh đậm liếc nhìn người ngồi trên ghế, thản nhiên nói, “Đại phu nhân!”

Đại phu nhân ngồi ở trên ghế, nhìn Việt Kha ánh mắt mang theo cao ngạo, hơi mang khắc bạc nói, “Sao vậy? Chẳng lẽ mẹ ngươi không dạy ngươi nhìn thấy chủ mẫu đương gia là phải hành lễ sao? Quả nhiên là con của tiện nhân...”

“Đại phu nhân!” Đại phu nhân còn đang nói bị giọng Việt Kha đột nhiên đề cao cắt ngang.

Việt Kha sắc mặt bình thản nhìn bà ta, thế nhưng trong đó lại có một hàn khí nhiếp người, “Đại phu nhân, xin ăn nói cho cẩn thận!”

Đại phu nhân nhất thời bị rung động, nói không nên lời.

Việt Kha không thèm nhìn bà ta nữa, nhấc bước đi lên lầu. Chờ y biến mất ở góc rẽ, đại phu nhân đứng dậy cảm giận nhìn theo chỗ y rời đi, gắt gao nghiến răng gần như muốn chảy máu.

Vì sao cái thứ con hoang đó không chết ở bên ngoài luôn đi!

Việt Kha gõ vài cái trên cửa thư phòng, nghe tới bên trong truyền đến hai chữ ‘Tiến vào’, y mới xoay mở cửa đi vào.

Đây là một thư phòng một gian, đối diện là một giá sách cao ba mét, trên đó đặt đầy sách ngay ngắn chỉnh tề. Phía trước giá sách, có một cái bàn, đằng sau có một lão nhân cỡ 50 tuổi ngồi. Lão nhân này tóc đã hoa râm, thế nhưng khí sắc hồng nhuận, đôi mắt càng lợi hại đến cực điểm, giống như lưỡi kiếm sắc ra khỏi vỏ, lúc này đang nhìn chằm chằm Việt Kha.

“Ông nội!” Việt Kha thân mình thẳng tắp đứng ở trước bàn, chào hỏi rồi không nói một lời.

Việt Nhất Phi thu hồi ánh mắt sắc bén, giờ phút này ông ta thoát nhìn không khác gì lão nhân bình thường, thế nhưng nếu xem nhẹ ông ta, thì vô cùng sai lầm. Thân là Khai Quốc Công Huân, thực lực cấp 9, dĩ năng thuộc tính hỏa, thủ đoạn của Việt Nhất Phi có thể thấy được rất thâm sâu.

Hai tay đan nhau đặt trên bàn, Việt Nhất Phi hỏi, “Đã trở về, chuyện làm đến đâu rồi?” Ngự khí giải quyết việc chung kia, giống như thượng cấp nói chuyện cùng cấp dưới vậy.

Việt Kha từ trong túi áo lấy ra một chiếc hộp lớn bằng nắm tay, tiến lên đặt lên trên bàn của Việt Nhất Phi, lại đứng về vị trí cũ, lúc này mới nói, “Mặc dù có chút chướng ngại, thế nhưng hết thấy coi như thuận lợi!”

Việt Nhất Phi mở hộp ra, một khí tức cực kỳ thơm ngọt từ bên trong tràn ra, mùi vị đó, dường như có lưỡi câu vậy, móc làm tâm người rục rịch, phải nuốt nước bọt. Cho dù là Việt Nhất Phi từng trải, cũng bị mùi vị này biến thành ngẩn ra, lập tức phục hồi tinh thần biểu cảm trên mặt nghiêm trọng lên.

Ngay cả ông ta cũng bị mùi vị ảnh hưởng, như vậy nếu là người thường, chẳng phải là phát điên luôn?

Động tác càng cẩn thận, mở hộp ra hoàn toàn, thứ bên trong cũng lộ ra toàn cảnh. Chỉ thấy trên mặt vài nhung màu đỏ, được đặt một viên óng ánh màu trắng hình dạng giống hạt gạo, bên trong giống như có một luồng sương trắng đang lưu động.

Việt Nhất Phi đóng hộp thu hồi, như thể không chút bận tâm lên tiếng, “Nghe nói, tiểu nữ Quý gia đi cùng bị các cháu dọa chạy về?” Lúc này biểu cảm ông ta mang theo một chút từ ái, ánh mắt nhìn về phía Việt Kha cũng giống một người ông nhìn cháu trai mình.

Nhưng biểu cảm ngữ khí của Việt Kha vẫn không vì thái độ của ông ta đổi mà thay đổi theo, chỉ là có nề nếp kể lại tất cả sự tình. Lúc trước bởi vì Quý Tuyết hại y bị thương, ngày hôm sau liền bị Tề Thất đóng gói trả về. Lúc Tề Thất làm như vậy, hẳn đã liệu đến người trong khu Nhất sẽ biết chuyện này.

Nghe y nói xong, Việt Nhất Phi thở dài một tiếng, nói, “Tốt xấu người ta cũng là con gái, mấy đứa các cháu cũng không biết khoan dung một chút!”

Việt Nhất Phi đột nhiên cười, nói, “Huống gì, nó còn là vị hôn thê của cháu, cháu cũng phải bao dung cho nó hơn!”

Biểu cảm Việt Kha rất cuộc thay đổi, y híp mí mắt, nói từng từ, “Ông nội, ta chưa bao giờ nhớ ta có một vị hôn thê!”

Việt Nhất Phi sắc mặt như thường, nói, “Hiện tại chẳng phải đã biết đó sao, làm con cháu Việt gia, chuyện này không phải do cháu lựa chọn!” Nói rồi, ông ta lại trầm thía nói, “Ông nội cũng là muốn tốt cho cháu, Quý Tuyết không tốt sao, còn là một nữ nhân! Thế đạo này muốn tìm một nữ nhân làm vợ không dễ dàng đâu!”

Khi cứng khi mềm nư thế, Việt Kha lại bất vi sở động, giọng mang theo hàn ý, “Ông nội, ta nghĩ người phải biết một điều, ta đã không còn là Việt Kha trước kia vẫy đuôi mừng chủ với người nữa. Ta của hiện tại, người không làm chủ được đâu!”

Việt Nhất Phi chấn động cả người, mặt vì tức mà đỏ bừng, đột nhiên đứng lên cả giận nói, “Nếu không có Việt gia, mà cho rằng mày sẽ có được thành tựu như vậy?”

Việt Kha lạnh lùng cười, “Ta sao lại nhớ rõ ràng tất cả của ta đều là dựa vào bản thân mình đổi lấy!”

“Ông nội, Quý Tuyết đó, người muốn cho ai trong Việt gia cũng được, thế nhưng đừng có tìm tới ta! Không thì, ta có lẽ sẽ áp dụng thủ đoạn đặc biệt đấy!” Nói xong, y lạnh lùng cười xoay người rời đi.

“Đúng rồi, vì không để người tức giận, một khoảng thời gian sắp tới ta sẽ không xuất hiện ở đây!” Một khắc y đóng cửa lại, rõ ràng nghe được bên trong truyền ra tiếng thứ gì đó bị đập.

Việt Kha sửa sang trang phục, sắc mặt không thay đổi đi xuống dưới.

Trên đời này, có hai việc duy nhất y không thể thỏa hiệp, một là mẹ y, một còn lại là hôn nhân của y!

Chấp nhận có lẽ là tốt, thế nhưng đối với y mà nói lại không phải tốt nhất!

23. Chương 23

Khi Việt Kha trở về xung quanh phòng thấy rất nhiều người vây quanh, trong lòng cả kinh, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, bước nhanh qua. Đến gần y miễn cưỡng ngửi thấy được trong không khí tràn ngập mùi vị khiến đáy lòng người khác rục rịch, cùng với ánh mắt sắp phát xanh của người chung quanh.

Cước bộ dừng một lát, Việt Kha đi vào giữa ánh mắt kinh ngạc sau đó lại chuyển thành lửa nóng ghen tị của mọi người. Trong phòng không có ai, thế nhưng tràn đầy mùi nấu thịt, kích thích tuyến nước bọt.

Trong phòng bếp truyền đến tiếng vang lách cách leng keng, Việt Kha đi vào phòng bếp, thấy Kỳ Bạch đang đứng ở bếp không biết cầm thứ gì bỏ vào miệng.

“Cậu đang làm cái gì?” Việt Kha hỏi.

Kỳ Bạch bị hoảng sợ, động tác nhanh chóng nhét thứ trên tay vào miệng.

“Ừm!” Ngay sau đó, vẻ mặt của hắn đột nhiên vặn vẹo, lộ ra thống khổ. Còn há miệng không ngừng mà hộc khí, mơ hồ có thể thấy được nhiệt khí từ trong miệng hắn thoát ra.

Việt Kha nhíu mày, tiến lên, đem hán đầu nâng lên tách lên tiếng của hắn. Liếc mắt nhìn liền thấy trong miệng Kỳ Bạch có một khối thịt nhỡ nhỡ, Việt Kha cũng không ngại bẩn, giơ tay lấy khối thịt kia ra.

“Nóng, nóng quá!” Nhấn mặt, Kỳ Bạch khổ sở nói.

Việt Kha nhìn kỹ trong miệng của hấn một chút, thở dài nhẹ nhõm, sau đó buông tay đang nắm cầm hấn nói, “Không sao rồi, chỉ là bị bỏng chút! Qua hai ngày là khỏi!”

Kỳ Bạch vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm chỗ bị nóng, lập tức phát ra tiếng than nóng cháy đau đớn, “Ui, đau quá!”

Việt Kha rửa tay, lúc này nhìn hấn ăn đau không khỏi nhíu mày trách mắng, “Đáng lắm, cũng không phải trẻ con, ăn cái gì cũng không để nguội trước!”

Kỳ Bạch bất mãn, nói, “Nếu không phải anh đột nhiên lên tiếng, tôi sao lại bị dọa?” Cũng sẽ không cứ như vậy bỏ miếng sườn còn chưa thổi nguội vào trong miệng, còn bị phỏng.

Nghĩ vậy, mặt Kỳ Bạch lập tức biến thành trái khổ qua.

Việt Kha lấy khăn lau tay, liếc mắt nhìn hấn, thản nhiên nói, “Vậy gan cậu cũng thật sự là quá nhỏ!”

Kỳ Bạch phồng má, khó chịu nhìn y.

“Vậy vừa rồi cậu đang làm cái gì?” Ánh mắt Việt Kha rơi xuống một cái nồi lớn bên cạnh Kỳ Bạch kia. Cái nồi kia rất lớn, khoảng bằng một vòng ôm của người trưởng thành. Hơi nước hôi hổi, nước canh trắng đang không ngừng sôi trào, bên trong có thể nhìn thấy từng khối thịt không lớn, mùi hương chen vào mũi, làm người ta thèm thuồng.

“A, cái này a! Tôi thấy còn có một ít xương, tôi liền hầm chúng!” Kỳ Bạch trả lời, trong miệng không khỏi nhớ lại vị vừa rồi mình nếm, tuy rằng bị bỏng, nhưng là mùi vị kia thật ngon.

Vừa nghĩ, nước miếng Kỳ Bạch lại bắt đầu không ức chế nổi, “Đó là thịt con gì vậy a? Mùi vị rất ngon nha!” Ngon hơn canh xương trước kia hấn ăn nhiều.

Con gì sao?

“Hấn là thú Sừng Ngựa đi, không thì chính là thú Thân Tròn!” Việt Kha có chút không chắc trả lời, thịt trong nhà là y ra ngoài săn về, đại khái chính là hai loại này.

Kỳ Bạch cũng không để ý, cầm bát lấy hai chén cho mỗi người trước.

“Ui, quả nhiên! Ngon lắm luôn!” Thời gian hầm tuy rằng không lâu, thế nhưng sườn lại cực kỳ non mềm, ngoại trừ mùi thịt, còn có một loại mùi vị đặc hữu.

Việt Kha ăn hai miếng, cũng có chút kinh ngạc, ra loại xương và thịt này nấu cùng nhau sẽ ăn ngon như vậy!

Kỳ thật tài nấu ăn Kỳ Bạch căn bản không cao, chỉ biết làm một vài món đơn giản, ngay cả lần hầm xương này, hấn cũng chỉ cắt xương thành khối bỏ vào trong nồi, rồi thêm hai thìa muối, căn bản không làm cái gì nhiều. Thế nhưng người nơi này căn bản không có món ăn như thế, hơn nữa mùi vị của chính loại xương kia, ở đây có thể xưng thành mỹ vị.

“Ưm!” Kỳ Bạch hạnh phúc cong mắt, có ăn, còn có ở, không cần mệt mỏi vì sinh tồn, đây chính là cuộc sống mình vẫn mơ nha!

Tươi cười đơn giản như thế, một bộ thực thỏa mãn!

Việt Kha thấy hấn như vậy không khỏi ngẩn ra, lập tức khước miệng hơi hơi cong lên, vốn tâm trạng bởi vì lời Việt gia lão gia tử nói mà có chút u ám cũng tan biến.

Vui vẻ sẽ lây đó!

“Cốc cốc!” Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên.

Việt Kha nhìn thoáng qua người cuộn mình trên sofa, buông bát đi mở cửa. Mở cửa rồi, cho dù bình tĩnh như Việt Kha cũng hơi sửng sốt. Chỉ thấy ngoài cửa, vô số cái đầu đang chen chúc, đều là hai mắt phát sáng nhìn y.

Bị nhiều người như vậy nhìn, Việt Kha chỉ hơi nhướn mày thản nhiên nhìn thoáng qua, người xung quanh thân mình lập tức không hèn mà cùng run lên.

“Xin chào!” Đứng ở phía trước là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, xoa nắn ngón tay đỏ mặt chào hỏi.

“Có việc?” Việt Kha nhìn.

“Có có có!” Thanh niên còn chưa trả lời, một người phía sau nhảy ra, không nói chỉ cười, người kia đầu tiên là trưng ra một nụ cười thật xán lạn, sau đó trở mặt ra nói, “Nhà anh nấu cái gì vậy? Thơm quá a!” Rõ ràng là nam nhân cao 7 thước, thể nhưng lại làm ra bộ dáng ngượng ngùng, thật sự là vô cùng gớm a!

Thanh niên phía sau bị hành động của hắn làm cho xấu hổ, nhẹ nhàng giơ tay kéo góc áo hắn. Bất quá nam nhân không để ý, vẫn cười nói, “Thật sự là rất thơm, nước miếng của tôi sắp chảy thành dòng rồi! Có phải không, Tiểu Đặc?” Hắn cúi đầu hỏi.

Việt Kha cảm thấy trên đùi mềm mềm, cúi đầu, một đôi mắt to chớp chớp ngập nước nhìn y chăm chăm, “Chú ơi, thơm quá!” Giọng non nớt dễ thương khiến người ta hận không thể xông lên thơm mấy cái.

Đó là một bé trai khoảng ba bốn tuổi, da trắng như sữa, tóc đen mềm mềm rủ trên trán, đen trắng vô cùng rõ ràng. Khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay beo béo, tròn vo, ánh mắt trong trẻo, lại xứng với bộ âu phục nhỏ sạch sẽ màu lam, cho dù có là người sắt đá cũng không khỏi yếu tâm đi vài phần.

Nét mặt Việt Kha vốn lãnh ngạnh nhu hòa đi chút, sau đó hạ thấp người bế đứa trẻ đứng lên, mùi sữa tỏa trên mặt khiến biểu cảm y càng thêm nhu hòa.

Mà nam nhân kia thấy một màn như vậy đặc ý trong mắt lóe lên, lập tức vội vàng lên tiếng hỏi đứa trẻ, “Tiểu Đặc, có phải rất muốn ăn không?” Bộ dáng kia rất giống con sói dụ bắt thỏ con.

“Muốn!” Đứa trẻ gật đầu.

Nam nhân cười càng vui vẻ, nhìn thoáng qua Việt Kha trầm mặc không nói, “Vậy con phải hỏi chú kia đi!” Hắn chỉ Việt Kha đang bế bé.

Tiểu Đặc tỉnh tỉnh mê mê quay đầu nhìn Việt Kha, sau đó lại gần ‘chọt’ một cái thơm trên mặt y, “Chú ơi, Tiểu Đặc muốn ăn!”

Xúc cảm mềm mại, thân mình Việt Kha không khỏi cứng đờ.

Lập tức nhìn thoáng qua nam nhân mắt lộ ra chờ mong cùng thanh niên phía sau hắn thấp thỏm bất an, bế đứa bé đi đầu vào cửa, “Chỉ hai người thôi!”

“Ồ dè!” Nam nhân đặc ý nhìn về thanh niên phía sau, ôm chặt người trong lòng, đặc ý nói, “Thấy không, anh đã nói anh có cách mà! Đi thôi, chúng ta vào thôi! A! Mùi vị đó rất cuộc là cái gì, thật hiếm kì a!”

“Sao vậy được trời, gian xảo quá đi!”

“Đúng vậy, bọn tôi cũng muốn vào!”

Những người đằng sau bất mãn nói.

Nam nhân xoay người lại, nhướn cao mày, vô cùng thiếu dòn nói, “Ai bảo mấy người không có một đứa con dễ thương chứ?” Nói xong, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-vi-lai-chi-duoc-thao-su>